

Nhật Ký Tân Hôn

Contents

Nhật Ký Tân Hôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	47
10. Chương 10	52

Nhật Ký Tân Hôn

Giới thiệu

Trong cái rủi còn có cái may. Câu chuyện này sẽ là một minh chứng cho điều ấy khi mà Thẩm Hạ Ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-tan-hon>

1. Chương 1

“A, món mới nha, em muốn ăn món này, món này, món này nữa, ô ô... Làm sao đây, món nào cũng ngon hết, món nào em cũng muốn ăn.”

“Em ăn hết được sao?”

“Ăn không hết thì anh ăn chứ sao.”

“Em đúng là tiểu quý tham ăn!”

“Cái gì mà tiểu quỷ chứ? Không phải là anh rõ nhất sao, hôm qua anh còn nói em “lớn” rồi đấy!”

“Phốc...”

Ở một nơi hẻo lánh có một tiệm bánh ngọt nhỏ nhưng lại được trang trí với phong cách rất ấm áp. Trong tiệm, một đôi tình nhân đang mắng yêu nhau làm không ít khách trong tiệm cười trộm, thỉnh thoảng họ còn vênh tai lên nghe một chút nội dung “ướt át” giữa họ.

Lúc này, một bóng dáng nhỏ nhắn từ phòng bếp đi ra, trong tay là mấy đĩa bánh ngọt vừa mới làm xong. Gương mặt cô nhỏ nhắn lại có vẻ hơi ngốc nghếch, cô nở nụ cười điềm đạm, dịu dàng nói: “Được rồi, được rồi, đừng quậy nữa, muốn ăn gì.”

“Ồ ô... chị Thắm, chị phải đòi lại công bằng cho em, rõ ràng là anh ấy ăn hiếp em mà.”

“Chị Thắm, oan uổng quá.”

Thắm Hạ Chí bật cười, đem bánh ngọt ấy vị khách quen rồi gõ đầu cô gái nhỏ một cái: “Em nha, đừng có lúc nào cũng bắt nạt Đại Hùng, cẩn thận sau này cậu ta không cần em nữa.”

“Anh ấy dám!” Tiểu Kỳ lập tức bày ra bộ dạng Mụ Dạ Xoa, làm không ít khách ôm bụng cười lăn lộn.

Thắm Hạ Chí cũng che miệng cười, tiệm bánh này của cô giống như một gia đình nhỏ, khách đến đây sẽ dần dần yêu thích nơi này. Khách hàng không chỉ đến đây để thưởng thức tài nghệ của cô, thỉnh thoảng họ còn tìm cô tâm sự, chia sẻ nỗi niềm.

Cuộc sống như vậy còn gì mà không thỏa mãn chứ? Huống chi, cô còn có một tiểu bảo bối đáng yêu mà.

Thật ra thì, chỉ cần không nhớ đến người kia thì mọi chuyện đều tốt, thật sự rất tốt, chỉ cần... không nghĩ đến anh.

Tiểu Kỳ thấy Thắm Hạ Chí có chút trầm tư liền kéo kéo tay cô: “Chị Thắm, chị đang nghĩ gì vậy?”

“À?” Thắm Hạ Chí hoàn hồn: “Chị không nghĩ gì cả.”

Tiểu Kỳ lập tức gào to đứng phắt dậy, bày ra khuôn mặt đau khổ: “Chị Thắm, em thật đáng thương mà.”

“Em làm sao vậy?” Thắm Hạ Chí sờ sờ đầu tiểu Kỳ.

“Em... Em muốn kết hôn!”

“Cái gì?” Thắm Hạ Chí giật mình, vội vàng nhìn về phía Đại Hùng: “Hai người muốn kết hôn?”

“Đúng vậy.” Đại Hùng đỏ mặt gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Chị Thắm, hôm nay chúng em đặc biệt tới đây thiệp mừng cho chị, lúc chúng em kết hôn chị phải tới nhé. Chị... chị cũng coi như là người làm mai cho chúng em. Chị cũng biết đó, lần đầu tiên em gặp Tiểu Kỳ cũng là ở tiệm bánh này, hi hi.”

Thắm Hạ Chí còn chưa lên tiếng thì Tiểu Kỳ đã ai oán cất lời cô: “Ồ... chị Thắm, thật ra thì người ta không muốn gả sớm như vậy đâu... người ta mới mười tám tuổi à, còn cả tương lai tốt đẹp phía trước.”

Đại Hùng vội vàng lắc đầu: “Không được không được, tương lai của em phải có anh, anh cũng không còn nhỏ... ai biết được sau này em có bị người khác cướp mất không.”

“Ai thèm quan tâm anh chứ!”

Thắm Hạ Chí nhìn hai người lại đầu vô mồm, bất đắc dĩ cười cười. Cô không nói nhiều nữa, cô biết hai người nhất định sẽ hạnh phúc. Mặc dù hai người này luôn cãi vã nhưng người ngoài lại nhìn ra được là họ rất ăn ý với nhau.”

Mười tám tuổi... Đúng là còn nhỏ, còn rất trẻ.

Nhưng không phải chính cô cũng gả cho Kì Thịnh khi mới mười tám tuổi đấy sao?

Tim, bỗng dưng đau nhói, khỏe miệng không kiềm được cười khổ, anh... Cũng sẽ gọi cô là tiểu quỷ, nhìn cô thỉnh thoảng la lối om sòm, gương nanh múa vuốt thì cười ha hả giống như cô là một đứa bé vô lại làm nũng. Thế nhưng anh lại không tức giận, chỉ là cứng chịu nhìn cô cười, ở bên cạnh cô. Yêu anh quả thật là

chuyện rất dễ dàng nhưng cuối cùng cô lại không thể giữ anh lại, thậm chí cô cũng không biết, từ đầu đến cuối anh có yêu cô hay không.

Mặc dù lúc đầu là anh tàn nhẫn, vô tình bỏ lại đơn ly hôn cho cô rồi thông thả rời đi. Cô đã từng đau lòng, cũng từng tuyệt vọng, nhưng... Cô có tư cách gì để oán trách anh chứ? Gã cho anh vốn là phúc khí mấy đời của cô, anh cưới cô cũng chỉ do lòng nhân từ của anh. Nhưng cuộc sống sau khi cưới không phải là rất ấm áp hạnh phúc sao? Chẳng lẽ tất cả đều là ảo giác của cô?

Bất luận là anh có từng yêu cô hay không nhưng ít ra... cô yêu anh, yêu bằng cả trái tim, cô lo anh đau, lo anh buồn... Có lẽ, đúng như lời anh đã nói, cô chỉ là một tiểu quỷ không hiểu chuyện cho nên cuối cùng anh mới không chịu nổi nữa mà rời bỏ cô, bỏ cô lại một mình.

Vậy nếu như... Nếu như cô đã trưởng thành, đã hiểu chuyện, không còn là một tiểu quỷ bướng bỉnh thì anh... có quay lại bên cạnh cô không?

Kỳ Thịnh, bây giờ em đã rất biết chuyện rồi, anh có còn cần em không?

“Heo mập đáng chết! Bà đây không làm nữa, đi chết đi, cho dù tôi có chết đói, ăn xin ven đường thì cũng không quay lại cầu xin ông.”

Thẩm Hạ Chí đeo túi xách, thở phì phì đi trên đường, vừa đi vừa mắng ông chủ vô lương tâm làm cô phải “cuốn gói” khỏi công ty. Cô thật sự chịu đủ rồi, ngày nào ông ta cũng dùng ánh mắt cường gian cô. Hôm nay còn tệ hơn, còn dám động tay động chân với cô, thấy cô là một cô bé yếu đuối không ai nương tựa nên muốn bắt nạt sao?

Hừ, bảo cô đi sao? Đi thì đi! Cô - Thẩm Hạ Chí, cũng không phải là người dễ bị hù dọa, cô đã hung hăng đánh cho ông đầu heo đó một cái, sau đó đá cửa bỏ đi. Dù sao ở đây không giữ cô thì cũng có chỗ khác giữ cô, cô sẽ không chết đói.

Nhưng... Thẩm Hạ Chí đột nhiên đi chậm lại, từ trong dạ dày truyền đến tiếng rột... ột... ột..., cô mím miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhũn lại, cô thật sự sẽ không chết đói sao? Tháng trước vừa lãnh lương là cô đã đi ăn uống thả ga, số tiền còn lại thì bị chị gái vô lương tâm cướp mất. Tiền lương tháng này còn chưa tới tay thì cô đã bị đuổi việc. Nếu như không nhanh chóng tìm công việc mới thì cô thật sự sẽ bị chết đói.

Thẩm Hạ Chí càng nghĩ càng đau lòng, cô dừng bước, ngửa đầu nhìn bầu trời âm u, nắm chặt quả đấm, cô chột rống to lên: “A a a a...”

“Ào!”

Mấy giây sau hành động mất khống chế thì cô không chỉ phải rước lấy ánh mắt kỳ dị của người đi đường mà đáng sợ hơn là trời lại đột nhiên đổ mưa như trút nước. Nước mưa rơi tới tấp vào mặt cô, trong nháy mắt toàn thân cô ướt sũng, cảm giác lạnh lẽo nhói nhói khiến Thẩm Hạ Chí không thể tưởng tượng được mở to cặp mắt. Dựa vào đâu chứ, có làm không đây, còn có ai xui xẻo hơn cô không?

Người đi đường cũng chạy nhanh đi tránh mưa chỉ có mỗi Thẩm Hạ Chí là đứng im không nhúc nhích. Cô giận đến toàn thân run rẩy, cô quật cường nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn trời, cắn răng nghiêng lợi nói: “Đến đây đi đến đây đi! Trời sập xuống tôi cũng không sợ, tôi nhất định sẽ tiếp tục sống tốt, ông muốn nhìn thấy tôi khóc, thấy tôi suy sụp phải không? Tôi mạn phép nói không, tôi mới không sợ ông, còn chuyện gì xui xẻo hơn chuyện này chứ, tôi...”

“Ào!”

Thẩm Hạ Chí chưa nói hết lời thì cô đã phải ngây ngốc nhìn chiếc xe hơi chạy lướt qua trước mặt, nước bắn tung tóe vào người làm toàn thân cô tê thảm đến đáng thương.

Thẩm Hạ Chí há hốc mồm cứng họng, điều duy nhất mà cô có thể nghĩ tới chính là: “Người, quả nhiên là không thể đấu với trời.”

Một lúc lâu sau, chân của Thẩm Hạ Chí mềm nhũn, cô cũng không chịu được nữa mà ngồi bệt xuống mặt đất: “Oa” một tiếng gào khóc lên. Trên đời này còn ai thảm hơn cô không? Cô mệt quá, cũng không thể chống đỡ được nữa đi. Căn bản là cô không biết tại sao mình phải kiên cường, sống thật là rất mệt mỏi, hu hu...

“Cô bé, em không sao chứ?”

Đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói trầm thấp dịu dàng, cho dù là mưa như trút nước cũng không làm giảm đi sức quyến rũ của nó... Bây giờ Thẩm Hạ Chí không có tinh thần để ý đến điều đó, cô vẫn còn đang đau lòng khóc lóc, không suy nghĩ gì đã rống to: “Tránh ra! Hu hu... Không cần lo cho tôi, mấy người chỉ biết bắt nạt tôi, không có ai là tốt cả. Cứ cho tôi tự sinh tự diệt là được rồi, ông chủ bắt nạt tôi, đến ông trời cũng bắt nạt tôi, tại sao chứ?”

Kỳ Thịnh cầm một cây dù màu đen đứng trong mưa. Trời mưa như trút nước cũng không mấy may tác động đến anh, thân hình cao to vạm vỡ không hề mang theo chút chật vật nào mà ngược lại còn đẹp trai hơn người. Người đi đường đều không nhìn được mà ngoái đầu nhìn anh, chỉ là anh đang che dù, nên mọi người không thấy rõ được mặt anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt thâm thúy thoáng qua một tia ngạc nhiên, giống như là lần đầu tiên được nhìn thấy “hình ảnh” này, cô... đang đau lòng sao?

Anh đem cây dù chuyển sang người cô, thay cô che đi cơn mưa to, anh tiếp tục hỏi: “Cô bé, em không sao chứ, ba mẹ em đâu rồi?”

Cái gì! Ba mẹ em?

Cô đã đủ thảm rồi, vậy mà còn có người rắc muối lên vết thương của cô sao?

“Tôi chỉ có một mình, thì sao nào? Một đứa bé không có ba mẹ thì bị người khác xem thường, nhưng tôi còn có cách nào chứ, lúc tôi còn chưa hiểu chuyện thì họ đã đi rồi, tôi cũng không có quyền lựa chọn, hu hu... Tôi cũng muốn có ba mẹ che chở nhưng suốt ngày chỉ có thể chạy vạy khắp nơi, cực khổ kiếm từng đồng, sau đó bị chị gái cướp mất, mấy người muốn tôi làm sao đây? Oa... Bây giờ trong người tôi không có đồng nào, vừa mới bị đuổi việc, còn bị đuổi khỏi nhà trọ, ngay cả mấy bộ quần áo rách nát cũng không kịp thu dọn, nói không chừng ngày mai sẽ chết đói ở đầu đường xó chợ, không có ai đến nhận xác, anh nói xem tôi ohai3 làm sao đây? Hu hu... Tôi thật sự rất mệt mỏi, tôi mệt quá...”

Thẩm Hạ Chí thật sự quá khổ sở, cô ngồi bệt xuống đất nổi loạn như một đứa bé.

Kỳ Thịnh cứng họng không trả lời được, trong lúc nhất thời anh không biết phải nói cái gì, một cảm giác đau lòng xa lạ quanh quẩn trong lòng anh. Anh khẽ ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu cô: “Cô bé...”

Cuối cùng Thẩm Hạ Chí cũng nhận ra có cái gì đó không đúng, cô chợt ngẩng đầu lên, rống to với Kỳ Thịnh: “Chú à! Đừng gọi tôi là cô bé nữa, tôi đã mười tám tuổi rồi, mười tám tuổi! Nên ở mặt nào đó, tôi đã lớn rồi, tôi...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn hướng về phía Kỳ Thịnh, cái miệng nhỏ nhắn hàm hừ, đúng lúc cô thấy rõ gương mặt của Kỳ Thịnh thì...

Oa, đẹp trai quá, đẹp trai đến nỗi không giống đàn ông tí nào!

Không phải là cô chưa từng thấy trai đẹp nhưng sắc đẹp này có thể giết người. Anh có một tròng mắt rất kì lạ, màu da rám nắng hấp dẫn, gương mặt xinh đẹp làm người ta không nhìn được mà muốn tới gần. Đôi mắt trong suốt không nhiễm tạp chất, làm người ta không nhìn được mà sùng bái.

Ngũ quan của anh rất hoàn chỉnh, kết hợp với nhau rất hoàn hảo, mang một chút hơi hướm của phương Tây. Nhưng mái tóc đen bóng của anh lại là một người đàn ông phương Đông chính tông.

Cho nên, rốt cuộc anh là ai chứ?

Kỳ Thịnh nhìn bộ dạng ngây ngốc của Thẩm Hạ Chí thì không nhìn được cười, thì ra cô mới mười tám tuổi, vậy vẫn còn là một cô bé rồi. Nhưng mà anh đã già thế sao? Đã lên đến hàng chục rồi à?

“Em có sao không? Vừa rồi anh mới lái xe qua đây, không cẩn thận làm bắn nước vào người em, xin lỗi.”

Thẩm Hạ Chí hồi hồn, thì ra anh chính là kẻ đầu sỏ, nhưng mà... Nhìn anh đẹp trai như vậy, lòng dạ cũng không xấu nên cô cũng không so đo nữa. Thẩm Hạ Chí bình tĩnh lại.

Thẩm Hạ Chí vỗ vỗ nước trên người rồi đứng lên, dứt khoát phất tay một cái, lau nước mắt, hít hít cái mũi nhỏ: “Tôi không sao... anh đừng quan tâm vớ vẩn nữa, đi thôi đi thôi.”

Chỉ vậy thôi sao?

Kỳ Thịnh đứng dậy, vẫn che dù cho cô: “Nhìn em không tốt lắm, có muốn đi bệnh viện không?”

“Đi bệnh viện?” Thẩm Hạ Chí oán giận nói: “Trong người tôi một xu cũng không có, làm sao có tiền đến bệnh viện? Làm ơn đi, bệnh viện là nơi cho người có tiền, người nghèo có bị bệnh cũng không dám đến, huống chi tôi cũng không có chuyện gì.”

Thẩm Hạ Chí ngẩng cao đầu, cô phát hiện người đàn ông này thật không phải là cao bình thường, dáng người hình như cũng rất tuyệt, không biết phía sau lớp quần áo kia... Phi, Thẩm Hạ Chí không khỏi phỉ nhổ chính mình, cô đã xui xẻo đến mức này mà còn có ý nghĩ dâm tà với soái ca, quả thật là không biết sống chết.

Thẩm Hạ Chí vừa định nói gì đó thì cô đột nhiên phát hiện ra anh đang che dù cho cô. Còn mình thì bị mưa dội ướt đến trắng nhách, trong phút chốc trái tim cô như có một dòng nước ấm chảy qua, đã lâu rồi không có ai... Không đúng, là từ trước đến giờ không có ai đối xử tốt với cô như thế, cho dù chỉ là một chút thôi, cũng làm cô thỏa mãn, hạnh phúc lắm rồi.

Cô không tự chủ được mà nhìn sâu vào đôi mắt mê hồn kia, trong nháy mắt hô hấp của cô như bị đình trệ, từ trong cặp mắt kia cô tìm được cảm giác an toàn.

Thẩm Hạ Chí lắc lắc đầu, cắn cắn môi. Cô cố ý đẩy anh ra, đẩy chiếc ô về đỉnh đầu anh, quay đầu đi, tránh xa anh: “Ai, đi nhanh đi, đi mau.”

Kỳ Thịnh không nói gì, chỉ là một mực nhìn cô không chớp mắt. Anh nhìn bộ dạng yên lặng cúi đầu, xoay người rời đi trong màn mưa của cô mà có chút đau lòng. Anh có một cảm giác mà trước nay chưa từng có, điều này làm anh không khống chế được mà tiến lên nắm lấy một bên vai mỏng manh của cô, kéo cô trở lại: “Cô bé...”

Kỳ Thịnh còn chưa nói hết thì đã không thể nói được được, anh yên lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng rơi lệ. Một lúc lâu sau, anh thở dài, dùng bàn tay lau đi nước mắt trên mặt cô: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với em?”

Thẩm Hạ Chí chăm chú nhìn Kỳ Thịnh, quật cường mà ghen ngào nói: “Chú không cần phải đối xử với tôi tốt như vậy, chưa từng có ai quan tâm tới tôi, cũng không có ai thay tôi che mưa. Tôi đã quen rồi, cho nên xin chú đừng làm cho tôi nổi lòng tham, sau đó tôi sẽ đau lòng hơn, cầu xin chú đừng quan tâm đến tôi.”

Cô đẩy tay anh ra, hít sâu một hơi, một lần nữa quay đầu rời đi...

“Em có muốn tới nhà tôi không?”

Thẩm Hạ Chí còn chưa đi mấy bước thì đã nghe thấy giọng nói mê người của anh, bước chân cô ngừng lại, cô hoài nghi có phải do mưa quá lớn nên mình nghe nhầm không? Anh... nói gì?

Kỳ Thịnh chậm rãi tới gần cô, lại một lần nữa che dù cho cô, dịu dàng nói: “Em có muốn tới nhà tôi không?”

Nếu như anh không nghe lầm thì cô đã đến đường cùng rồi.

Cuối cùng Thẩm Hạ Chí cũng xác định được là mình không nghe nhầm. Cô nâng gương mặt nhỏ nhắn lên ngạc nhiên nhìn Kỳ Thịnh, há mồm muốn nói cái gì nhưng không biết từ ngữ bay đâu hết. Qua mấy phút cô mới cố ý bày ra gương mặt già đời, châm chọc nói: “Làm ơn đi! Chú à... Mặc dù tôi rất đáng thương nhưng tôi tuyệt đối không muốn nhận sự bố thí và đồng tình, còn nữa, tôi thừa nhận... chú rất đẹp trai, đáng người cũng không tệ nhưng tôi tuyệt đối sẽ không vì cuộc sống mà bán thân...”

Kỳ Thịnh nghe xong thì không nhịn được nhàn nhạt cười khê một tiếng, giống như anh đang nhìn một đứa bé cố tình gây sự: “Chỗ chúng tôi đang cần người phụ dọn dẹp.”

“Ai quan tâm chú cần cái gì chứ, dù sao tôi... A, chú nói chỗ chú cần người phụ dọn dẹp sao?” Ý nghĩ lung tung gì cũng bị cô ném ra sau đầu, cô vui mừng nói: “Chú nói là chỗ chú cần người làm sao?”

“Ừ, nhà tôi vẫn còn phòng trống, nếu như cô đồng ý đến chỗ chúng tôi làm việc thì có thể ở nhà tôi, cô có đồng ý không?”

“Tôi đồng ý, tôi đồng ý, dĩ nhiên là tôi đồng ý!” Thẩm Hạ Chí trợn to hai mắt, kích động lau đi nước mắt trên mặt. Có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, làm sao cô không muốn được chứ?

“Em xác định làm được sao? Công việc dọn dẹp không hề đơn giản.”

“Không thành vấn đề!” Thẩm Hạ Chí vỗ ngực một cái bảo đảm: “Có việc nặng nhọc nào tôi chưa từng làm, được rồi, tôi nhất định sẽ làm cho tất cả người chỗ anh đều hài lòng.”

Kỳ Thịnh nhìn hành động trẻ con của cô thì không nhịn được vỗ vỗ đầu cô: “Cô bé.”

“Cái gì á... tôi đã nói rồi tôi mười tám tuổi rồi, không còn là cô bé, cái chú này.” Cô lè lưỡi làm mặt quỷ, mặc dù ngoài miệng thì cô nói vậy nhưng trong lòng thì cảm kích không thôi. Lúc đầu cô cho rằng anh sĩ diện cô nên không muốn nhận sự giúp đỡ từ anh nhưng thì ra không phải như vậy. Anh tìm cho cô một công việc mới, ai, không chỉ lớn lên đẹp trai, đầu óc thông minh, nhân phẩm còn rất tốt, quả là cực phẩm.

“Em cũng gọi tôi là chú, sao anh không thể gọi em là cô bé chứ?” Kỳ Thịnh vẫn cười nhàn nhạt như cũ.

“Là chú Diễn đàn Lê Quý Đôn gọi tôi cô bé trước mà.” Thẩm Hạ Chí hít hít chóp mũi: “Anh không gọi tôi cô bé thì tôi không gọi anh là chú.”

“Được, đồng ý, em tên là gì?”

“Hạ Chí, tôi ra đời vào mùa hạ, cho nên gọi Thẩm Hạ Chí, vậy... anh tên gì?” Thẩm Hạ Chí ngửa đầu nhìn Kỳ Thịnh, cô không phát hiện là trời đã ngừng mưa, bầu trời từ từ trong dần. Cô nhìn mặt anh bị ánh mặt trời chiếu vào, toàn thân được bao bọc bởi ánh nắng mặt trời, làm anh đã đẹp lại càng thêm chói lóa.

Tim của cô, dần dần mất khống chế...

Tên của anh, cô không tự chủ được nín thở, giống như câu trả lời này đối với cô rất quan trọng.

Kỳ Thịnh nhàn nhạt cười: “Kỳ Thịnh, họ Kỳ, tên có nghĩa là ngày càng hưng thịnh.”

Khu nhà yên bình

Thẩm Hạ Chí đứng phía sau Kỳ Thịnh phía sau ngáy ngốc, khoe miệng co quắp, ánh mắt cô nhìn vào hàng chữ to dùng phía trước, sau đó chậm chậm chuyển sang hai bên.

Bên trái ghi: chó và người họ Gia Cát không được đi vào.

Bên phải ghi: cường bạo hoa cúc nếu người không tin.

Người viết chữ này vì muốn nhấn mạnh ý của mình còn phóng to hai chữ “Gia Cát” lên, vẽ lên thật nhiều hoa cúc để tỏ rõ quyết tâm.

Này... Đây là chỗ quái gì thế?

Thẩm Hạ Chí phát hiện khoe miệng cô không chỉ co quắp, cô chậm rãi quay đầu nhìn bốn phía một chút, nuốt xuống ngụm nước miếng. Một hồi lâu sau, cô mới xác định được đây là một vùng ngoại ô xa trung tâm thành phố, không có tàu điện ngầm chạy qua đây, xung quanh chỉ có nước và núi bao quanh.

Nơi này cũng có người ở sao? Nhưng ở đây lại có cả một khu nhà, quá quỷ quái rồi.

Kỳ Thịnh ưu nhã đi tới phía cửa, giống như là không thấy hoàn cảnh này rất kì dị. Ngón tay thon dài vươn ra “cách” một tiếng, cánh cửa mở ra.

Thẩm Hạ Chí chạy thật nhanh chạy đến phía sau Kỳ Thịnh, bàn tay nhỏ bé vội vàng nắm lấy vạt áo anh. Cô thấy anh mang vẻ mặt nghi vấn nhìn cô.

Cô ngẩn ra, vội vàng nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn, nịnh hót: “À, tôi sợ lạc đường, đúng, khả năng xác định phương hướng của tôi không tốt lắm... Là rất không tốt!”

Ồ... Trước đây quả thật là cô không muốn sống nhưng dù sao đi nữa cũng không cần quảng cáo đến đây chứ, dứt khoát cho cô một tia sét không phải là dễ hơn sao.

Hình như Kỳ Thịnh nhìn thấu cái gì đó, đáy mắt thoáng qua một nụ cười, liền tùy ý cho cô lôi kéo.

Thẩm Hạ Chí núp ở phía sau thân hình cao lớn của Kỳ Thịnh, một lúc lâu sau mới dám lộ đôi mắt to tròn ra, nhưng chỉ là một cái, Thẩm Hạ Chí liền kinh hãi, này... Cũng quá đẹp đi, quả thực là Thế Ngoại Đào Nguyên mà!

Liếc mắt một cái, sau khi trời mưa thì lộ ra cả một chân trời ửng hồng, mấy căn nhà ở đây có kiến trúc rất đặc thù.

Trong đó, có một căn nhà ở chính giữa là khác biệt nhất, có thể nhìn ra được là chủ nhật của nó nông cuồng như thế nào. Kiến trúc của căn nhà này thoát nhìn rất bừa bãi nhưng nhìn kĩ thì rất có quy luật, nó bảo vệ cho phần trung tâm của căn nhà. Mỗi tầng đều có hàng rào hoa bao quanh, với đủ các loại hoa rực rỡ, xem ra là loại rất đắt tiền. Khi một cơn gió thoảng qua thì có một mùi hương thoang thoảng bay khắp nơi.

Thẩm Hạ Chí trợn mắt há mồm, mặc dù cảnh tượng bên ngoài quá kinh người nhưng khu dân cư bên trong này quá... hào hoa đi.

“Chú... chú ơi...”

“Kỳ Thịnh.”

“À, đúng, Kỳ Thịnh.” Thẩm Hạ Chí lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt, cố gắng giữ bình tĩnh: “Đây chính là khu dân cư... anh nói sao?”

“Ừ.” Kỳ Thịnh nhìn cô, nhẹ gật đầu.

“Vậy... Rốt cuộc thì em phải dọn dẹp chỗ nào đây?” Giọng điệu của Thẩm Hạ Chí không tốt cho lắm, làm ơn đi, cái khu nhà này là chốn bồng lai tiên cảnh rồi, cô không tin ở đây có thể tìm ra được một mẩu giấy vụn.

“Thằng nhóc chết tiệt! Đứng lại đó, mày dám đụng vào đồ của bà? A a a... Bà muốn dỡ cả nhà mày.”

Kỳ Thịnh còn chưa kịp trả lời liền bị một giọng nói giận dữ cắt ngang. Một bóng dáng nho nhỏ nhanh nhẹn vọt ra từ phía căn nhà trung tâm.

“Bà già, đừng có giận dữ như thế chứ, tôi chỉ mượn ngọc lưu ly xem chút thôi mà. Muốn dỡ nhà tôi sao? Đi, xem bà làm sao đụng vào mẹ tôi, hoặc là ba tôi... Hay là chơi 3P cũng được.”

Trong bụi hoa, một tràng câu tà ác vọng ra ngoài với nội dung cấm trên 18 tuổi. Người ta không thể tin được là câu này lại phát ra từ miệng một đứa bé.

“Gớm ghiết, ai muốn cùng người nhà mày chơi trò 3P Gian Phu Dâm Phụ chứ. Còn nữa, mày xác định là mượn xem chút sao? Mày cạo mất lớp bên ngoài rồi, a a a, mày đứng lại đó cho tao. Hôm nay tao không đánh mày, tao không mang họ Yến!”

“Này, bà muốn đổi họ thì đừng có đổ thừa tôi... cái vết trầy đó đến Kính Hiển Vi cũng không nhìn ra. Bà biến thái, tính toán chi li như thế thì làm sao có người để ý đến bà chứ.” Câu nói vừa dứt thì xột xột xoạt xoạt một hồi, đứa trẻ đứng sau hàng rào đã biến mất.

“A... Tao thề, hôm nay có mày không có tao, có tao không có mày!”

Thẩm Hạ Chí đứng hình, cô dường như bị hóa đá trước cảnh tượng vừa rồi. Còn Kỳ Thịnh thì vẫn lạnh lùng như cũ, ngay lúc bóng dáng đồ tể kia sắp rời đi thì anh lên tiếng: “Tiểu Tích, chờ một chút.”

Hết chương 1

2. Chương 2

Chỉ cần một câu nói, bóng dáng đỏ tươi liền dừng lại ngay lập tức. Bóng dáng đó quay đầu nhìn về phía bọn họ.

Bóng dáng nhỏ nhắn đó không nói hai lời liền vọt tới trước mặt Kỳ Thịnh, vẻ mặt lấy lòng nói: “Đại gia, anh về rồi sao?”

Đại... Đại gia!

Thẩm Hạ Chí nhìn thái độ của hai người trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhịn được mà phì cười, cô cảm thấy rất thích cổ gái nhỏ trước mặt này.

“Ừ.” Kỳ Thịnh giống như là cố ý không nhìn thấy vẻ mặt chảy nước mắt của cô gái trước mặt, anh nói: “Tôi muốn hỏi ý kiến của cô về việc giữ một người ở lại đây, cái gì cô ấy cũng có thể làm được, sẽ không làm hỏng quy tắc của cô.”

Đôi mắt sáng lung linh trợn ngược lên nhìn về phía Thẩm Hạ Chí, đánh giá từ trên xuống dưới, rất khó đoán được là cô ấy đang suy nghĩ cái gì, cuối cùng cô ấy mở miệng nói: “Cô và đại gia nhà tôi có quan hệ gì?”

“Hả...” Thẩm Hạ Chí im lặng suy nghĩ.

“Tiểu Tích.”

“Được rồi, được rồi.” Tiểu Tích chu miệng: “Tùy anh tùy anh, anh là đại gia, anh nói gì thì là vậy.”

Tiểu Tích nhếch môi cười một tiếng, nói với Thẩm Hạ Chí: “Ở đây mỗi người đều có công việc của mình, vừa lúc Phúc Ngôn đang oán trách tôi, kháng nghị với tôi lâu rồi, vườn hoa kia sau khi sửa lại có thể giao cho cô không? Mỗi tháng tôi sẽ giao tiền lương cho cô đúng giờ.”

“Có thể có thể, cái gì tôi cũng có thể làm, trước kia tôi đã từng chăm sóc vườn hoa rồi, không thành vấn đề.” Thẩm Hạ Chí vội vàng trả lời.

“Vậy là được rồi.” Tiểu Tích hả hê gật đầu một cái, cô giống như là nghĩ đến điều gì đó nên đột nhiên quay đầu lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cô có phải họ Gia Cát không?”

“Không, không, tôi họ Thẩm, Thẩm Hạ Chí.” Thẩm Hạ Chí co quắp khóe miệng trả lời.

“Ừ, vậy thì không thành vấn đề.” Tiểu Tích nở một nụ cười đáng yêu, sau đó dùng ánh mắt long lanh nhìn Kỳ Thịnh: “Đại gia, hu hu... Trước kia Thiên Ki giúp em lấy về một thứ lại bị thằng nhóc Trác gia kia làm hư, em thật đáng thương mà, em còn chưa kịp thưởng thức vẻ đẹp của nó nữa. Em thật đau lòng mà...”

“Tôi biết rồi, hai ngày sau tôi cho cô cái mới.”

“Hả?” Lời nói bi thương của Tiểu Tích trong nháy mắt dừng lại, cô chớp chớp mắt, kinh ngạc, anh ấy đồng ý, thật sự đồng ý sao? Không thể nào!

“Đại gia, hôm nay anh không được khỏe à?” Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Tích nhanh chóng đặt lên trán Kỳ Thịnh. Cô chỉ nói giỡn thôi, được rồi, cô cũng có chút chờ mong... vì cái đó giá không hề rẻ nên cô không hề nghĩ rằng cô sẽ đồng ý.

“...”

Kỳ Thịnh không nói gì, Tiểu Tích lập tức không dài dòng nữa, chỉ sợ anh lại đổi ý. Tiểu Tích nhìn nhìn Thẩm Hạ Chí nói: “Em yêu, chị yêu em chết mất, bây giờ chị không rảnh nên hôm khác sẽ đi chơi với em nhé, bái bai.” Tiểu Tích biến mất không còn tung tích.

“Hả? À... Hẹn gặp lại.” Thẩm Hạ Chí thừa nhận cô có chút đau đầu, bởi vì trong chốc lát cô không thể nào tiêu hóa nổi nhiều thông tin như thế.

Kỳ Thịnh vỗ vỗ đỉnh đầu cô: “Hồi hồn.”

Thẩm Hạ Chí nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn lại: “Tôi không phải là đứa bé, đừng vuốt đầu tôi.”

“A.”

“Kỳ Thịnh, cô... cô ấy là ai? Còn người con trai lúc nãy nữa?”

“Tiểu Tích là chủ cho thuê nhà, cô ấy ở khu trung tâm, thằng nhóc lúc nãy ở sát vách nhà cô, sau này cô cứ từ từ mà làm quen với gia đình nhà họ, không cần nóng lòng.”

“A” một tiếng, Thẩm Hạ Chí sờ mũi một cái, đôi mắt to vụng trộm nhìn Kỳ Thịnh, cái khu nhà này bề ngoài yên ắng nhưng lại mang lại cho người ta cảm giác thần bí, bao gồm cả anh... Thật ra thì cô không muốn biết gì hết, cô chỉ là khách qua đường, có người chứa chấp cô, cho cô một công việc là tốt rồi nhưng không hiểu sao, lòng của cô... Chính là không không chế được mà muốn biết nhiều hơn về anh, ai, thật là phiền.

“Chú ơi, à không, Kỳ Thịnh, anh ở đâu?” Thẩm Hạ Chí lễ phép gõ cửa rồi mở cửa bước vào, cái đầu nhỏ ló vào trong, một đôi mắt láo liêng nhìn xung quanh, ah, sao không có ai hết vậy? Cô không nghe anh nói là anh phải ra ngoài.

Cô nhích cả nửa người vào trong phòng, miệng nói thầm: “Mình không có tò mò, thật sự không có tò mò.” Nhưng hành động của cô lại phản lại lời cô nói. Thẩm Hạ Chí đóng chặt cửa phòng lại, cô cắn môi tiếp tục ngắm nhìn xung quanh. Phòng của anh thật đơn giản, mang lại cho người ta cảm giác nhẹ nhàng, khoan khoái.

“Chú ơi, chú ơi?” Cô thử kêu hai tiếng nhưng vẫn không có tiếng trả lời.

Thẩm Hạ Chí thất vọng bĩu môi, đi đâu rồi? Ngay lúc cô tính mở cửa đi ra thì cửa phòng lại bị một nguồn lực khác mở ra, hại cô ngã về phía sau.

“A...”

“Em làm gì ở đây?” Kỳ Thịnh lạnh tay lạnh mắt và không tốn chút sức nào kéo lấy thân hình mềm mại của Thẩm Hạ Chí.

Ah, không đau, Thẩm Hạ Chí mở mắt to ra, co nhìn thấy gương mặt phóng đại của Kỳ Thịnh ngay trước mặt mình. Hình như anh mới tắm xong, mái tóc dài mềm mượt khẽ dính vào, thỉnh thoảng còn có nước nhỏ xuống, ánh mắt cô dời xuống... đến trái khế của anh, rồi đến xương gấu xanh mê người, sau đó...

Một giọt nước khẽ rơi xuống má cô, cảm giác lạnh lẽo làm cô bừng tỉnh lại. Trong nháy mắt Thẩm Hạ Chí đỏ bừng lên, nhảy khỏi lòng ngực của Kỳ Thịnh, cô bùm mặt, người ác nhất định phải lớn tiếng trước: “Anh anh anh... sao lại không mặc quần áo! Trời ạ, anh mau mặc quần áo vào đi, mắt tôi nhất định sẽ bị đổ cho xem.”

Thẩm Hạ Chí kêu lên nhưng lại không thể kiểm soát được bản thân mình, cô khẽ nuốt nước miếng, lấy tay che mặt lại nhưng ánh mắt lại xuyên qua kẽ tay thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

A! Thân hình của anh cũng không tệ nha, cơ bụng sáu múi, da thịt màu đồng rắn chắc, bờ vai rộng, cánh tay mạnh mẽ.

Oa, cái này không thể trách cô được nha, ai có thể ngờ được sau vẻ ngoài lịch sự nho nhã lại là một thân hình hấp dẫn như vậy.

Kỳ Thịnh từ trên cao nhìn xuống, thấy hành động táo bạo của Thẩm Hạ Chí thì thoáng cười: “Có ai lúc tắm sẽ mặc quần áo sao?”

“Vậy... Vậy anh mau mặc quần áo vào!”

Nếu không, cô sẽ không đảm bảo là mình có nhào qua “làm” anh không.

Nhìn Kỳ Thịnh xoay người đi tới tủ treo quần áo, lấy ra một cái áo choàng tắm lười biếng khoác lên rồi Thẩm Hạ Chí mới chậm rãi để tay xuống. Ai, thật đáng tiếc, không đúng, Thẩm Hạ Chí, người đứng là một nữ sắc ma mà!

Kỳ Thịnh vỗ vỗ đầu cô: “Có chuyện gì à?”

Cô chu miệng, đẩy tay Kỳ Thịnh ra: “Tại sao anh lại vỗ đầu tôi?”

“Bởi vì em kêu tôi là chú.” Kỳ Thịnh nhếch miệng.

“Ai, thuận miệng mà.”

“Tôi già như vậy sao?”

Già? Thẩm Hạ Chí vội vàng lắc đầu một cái, anh đâu có già, quả thật là anh lớn tuổi hơn cô nhưng anh không hề già, hơn nữa về ngoài còn có phần hấp dẫn hơn người, phụ nữ từ sáu mươi tuổi trở xuống sẽ không chống đỡ nổi sức hấp dẫn của anh.

“Anh rất đẹp trai.” Thẩm Hạ Chí thành thật nói.

“Chú đẹp trai?” Kỳ Thịnh cố ý hỏi.

“Ai ai, anh cố ý bắt chẹt sơ hở trong lời nói của tôi phải không?” Thẩm Hạ Chí thở phì phò dậm chân, nhìn Kỳ Thịnh.

“Không phải, chẳng qua là tôi cũng lớn hơn em rất nhiều.” Kỳ Thịnh siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Hạ Chí, không biết vì sao nhưng anh rất thích chọc phá cô, nhìn cử chỉ đáng yêu của cô, rõ ràng là anh rất ghét tiếp xúc da thịt với người khác mà.

Thẩm Hạ Chí theo bản năng vuốt ve cánh tay của Kỳ Thịnh: “Vậy anh bao nhiêu tuổi?”

“27.”

Thì ra là chỉ lớn hơn cô có chín tuổi, Thẩm Hạ Chí nghịch ngợm cười một tiếng, học động tác của anh, nhón chân lên, vỗ vỗ đầu anh, cố làm ra vẻ già đời nói: “Đừng đau lòng, thật ra thì anh không già, anh rất đẹp trai.”

Kỳ Thịnh sững sốt một chút, cười lên, cô là người duy nhất dám vỗ đầu anh, chưa từng có ai dám làm như thế, dù chỉ là trong suy nghĩ thì người đó cũng đi gặp Thượng Đế rồi.

“Cô bé.”

“Chú!”

Kỳ Thịnh vội vàng chuyển sang đề tài khác: “Hạ Chí, không phải đã bảo em đi tắm thay quần áo ướt sũng rồi sao? Sao lại không nghe lời, sẽ bị cảm đó.”

Thẩm Hạ Chí bỗng dưng nhớ lại mục đích của mình khi tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn xịu xuống: “Tôi cũng muốn vậy, nhưng mà chú à... Không, Kỳ Thịnh, có thể cho tôi mượn một cái áo sơ mi không?”

Mượn áo sơ mi? Kỳ Thịnh sững sốt một chút, lập tức hiểu ra ý của cô. Cô trực tiếp đi theo anh đến đây thì làm sao có quần áo để thay chứ: Chờ một chút.”

Thẩm Hạ Chí nhìn Kỳ Thịnh lấy một cái áo sơ mi từ trong tủ quần áo ra, cô le lưỡi, có chút ngượng ngùng nhận lấy. Một lúc lâu sau mới gỡ gỡ đầu, chân thành tha thiết nói: “Kỳ Thịnh, cảm ơn anh, vô cùng cảm ơn anh.”

“Này, nói gì thế.”

Thẩm Hạ Chí nhìn anh một cách chăm chú: “Tôi thật sự rất biết ơn anh, nếu anh không chứa chấp tôi, còn tìm việc làm cho tôi thì không biết bây giờ tôi đã như thế nào. Tôi lại không có gì để cảm ơn anh, tôi sẽ làm việc thật tốt, chờ tôi kiếm được tiền rồi thì sẽ trả tiền phòng cho anh.”

“Tôi không nói là muốn thu tiền phòng của em.” Kỳ Thịnh cười khẽ, dịu dàng mở miệng.

“Mặc dù anh không nói nhưng tôi cũng phải trả!” Thẩm Hạ Chí kiên định. Cô muốn dùng cách này để vạch rõ ranh giới với anh. Cô biết rõ Kỳ Thịnh là người đàn ông như thế nào, cô không thể nào lệ thuộc vào anh, không thể ảo tưởng...

“Tôi biết rồi.” Kỳ Thịnh nhìn cô, không hề hỏi cô lý do. Điều này làm cô rất thoải mái.

Thẩm Hạ Chí như trút được gánh nặng, cô nhếch miệng cười một tiếng, gật đầu một cái xoay người: “Vậy tôi về phòng đây.”

“Được... Đúng rồi, Hạ Chí.”

“Hả?” Thẩm Hạ Chí dừng bước chân, cô quay đầu lại.

“Em có đồ lót rồi sao?”

Phốc... Trong nháy mắt gương mặt của Thẩm Hạ Chí đỏ bừng lên... Sao anh có thể nói ra câu này chứ, vẻ mặt còn giống như hỏi một câu rất bình thường như “trưa nay ăn gì”.

“Không có... Nhưng tôi có thể giặt, giặt xong phơi khô là có thể xài.” Thẩm Hạ Chí tức giận nhìn chằm chằm Kỳ Thịnh.

Còn anh thì làm như không nhìn thấy biểu hiện đỏ của cô, tiếp tục hỏi: “Nếu như ngày mai không khô thì làm sao đây?”

Làm sao anh biết được tốc độ khô ráo của đồ lót chứ

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Hạ Chí có chút vắn vẹo: “Vậy anh có thể cho tôi mượn chút tiền không? Ngày mai tôi đi mua.”

“Ừ, có thể.” Kỳ Thịnh nói nhỏ: “Vậy tối nay làm sao đây?”

“Anh...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Hạ Chí đỏ lên: “Không mặc! Không mặc vậy được rồi chứ gì, không giải thích nữa.”

Kỳ Thịnh nhìn Thẩm Hạ Chí nhanh chóng xoay người chạy đi, anh cố nén cười. Lúc này mới nhớ ra cô mới mười tám tuổi, Kỳ Thịnh lắc đầu một cái, nụ cười từ từ thu lại.

Cho một cô bé bước vào cuộc đời anh là điều anh chưa bao giờ nghĩ tới nhưng tại sao anh lại cho cô bước vào. Anh cũng không biết, là vì cô đơn thuần hay vì bộ dạng quật cường của cô?

Thật ra thì chính anh cũng không hiểu nổi hành vi của mình. Hai năm qua, anh vẫn luôn muốn sống cuộc sống bình thường nhưng anh vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Cho đến khi cô xuất hiện, anh lại mất đi khả năng kiểm soát bản thân mình.

Anh còn chưa dậy sao?

Thẩm Hạ Chí co đầu rụt cổ, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi phòng, cái đầu nhỏ nhìn ngó xung quanh.

Cô nhẹ nhàng nhón chân để không làm phát ra bất kỳ tiếng động nào. Thẩm Hạ Chí như con chuột nhỏ “Vèo” một cái chạy từ lầu hai xuống lầu một. Cô đi tới phòng bếp, mở cửa tủ lạnh trước.

Giấc ngủ vừa rồi thật là quá tuyệt vời!

Thẩm Hạ Chí mở tủ lạnh ra tìm tỏi, nụ cười trên mặt không lúc nào vơi đi. Cô chưa bao giờ được ngủ ngon như vậy, không cần lo lắng phải múa may với con gián, không cần lo lắng hôm sau sẽ đi làm trễ, nhưng mà, thay đổi như vậy cũng có chút đáng sợ.

“Ha, tìm được rồi!” Thẩm Hạ Chí phát hiện một chai nước suối trong tủ lạnh, cô vội vàng lấy ra lập tức “Ừng ực ừng ực” uống.

“Buổi sáng uống nước đá không tốt cho sức khỏe.”

“Phốc... Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Giọng nói nhẹ nhàng mê người lại làm cho Thẩm Hạ Chí bị sặc, cô sặc đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, gần như không thể thở được.

“Em có sao không?” Kỳ Thịnh đi tới phía sau Thẩm Hạ Chí, bàn tay ấm áp vừa vuốt lưng cô vừa nói: “Đừng uống nhanh như vậy.”

Làm ơn đi! Thẩm Hạ Chí muốn nói chuyện nhưng cô càng ngày càng ho sặc sụa. Không phải là cô uống nhanh, cô bị anh hù sợ mà.

Kỳ Thịnh nhẹ nhàng cau mày, đi lại gần cô...

Mấy giọt nước trượt xuống cằm cô, chảy xuống cái cổ trắng ngần, rồi tới khe hở hoàn mỹ, xương quai xanh hấp dẫn, càng ngày càng xuống thấp... Cô mặc áo sơ mi trắng, thân hình có lỗi có lôm. Cô không mặc áo lót

nên hai vú đầy đặn mướt mà lộ ra ngoài. Nụ hoa đỏ tươi như ả như hiện. Đôi chân thon dài trần truồng ra ngoài, chỉ cần một cơn gió thổi qua là có thể thấy được hang động thần bí bên trong.

Cảnh tượng này có thể làm cho bất kỳ một người đàn ông nào huyết khí dâng trào.

Kỳ Thịnh không kìm được, nhỏ giọng mắng. Anh luôn luôn là người có thể làm chủ bản thân nhưng lần này lại không như vậy. Mùi hương trên người cô làm dục vọng trong anh dâng trào.

“Khụ khụ.” Thẩm Hạ Chí chu cái miệng nhỏ nhắn thở phì phò nói: “Anh làm gì mới sáng sớm đã hù dọa người thế hả...” Cô nhìn thấy mặt anh đỏ gay, đôi mắt toát lên dục vọng kinh người: “Anh... anh làm gì nhìn dữ vậy.”

Kỳ Thịnh hít sâu một hơi, xoay người đi: “Trên ghế sa lon ở phòng khách có quần áo, đi mặc vào.”

“À... được.” Lời của Kỳ Thịnh làm Thẩm Hạ Chí bừng tỉnh, cô vội vàng quay lưng về phía anh, chạy về phía phòng khách, ảo não đánh đầu mình. Chẳng lẽ anh cho rằng cô quyến rũ anh sao, ả, cho dù anh có là hàng hạng nhất, trong tiềm thức của cô... Không, dừng lại, trong tiềm thức cũng không có, tuyệt đối không có.

Tất cả mọi ý nghĩ ngổn ngang đều bị Thẩm Hạ Chí quăng ra sau lưng. Cô kinh ngạc nhìn bộ quần áo trên sa lon. Cái đầm ngắn màu trắng rất mềm mại, rất có khí chất công chúa, bên cạnh còn có bộ đồ lót viền ren.

Cô, chưa bao giờ là một cô gái tham hư vinh nhưng trong lòng mỗi cô gái đều có sự mơ mộng muốn làm công chúa. Nhưng thực tế tàn khốc làm cô phải dẹp bỏ ước mơ đó.

Cô biết đây nhất định là một cái váy rất xa xỉ, cứ tiếp nhận như vậy thì có phải, cô càng lúc càng nợ anh nhiều hơn không?

Thẩm Hạ Chí cụp mắt xuống, bây giờ cô không biết phải làm như thế nào, cô cũng không thể mặc chiếc áo sơ mi này mà chạy khắp nơi. Huống chi, quá kiểu cách không phải là tính cách của Thẩm Hạ Chí. Chắc anh cũng không để ý đến điểm nhỏ này đâu nhỉ, nghĩ tới đây, cô vui vẻ cầm chiếc váy lên

“Khụ khụ...” Thẩm Hạ Chí đi tới phòng bếp, cô nhìn Kỳ Thịnh đang thuần thực làm bữa ăn sáng. Cô giả vờ khụ khụ hai tiếng để lấy sự chú ý của anh, rất nhanh sau đó, Kỳ Thịnh quay đầu lại.

Mặt Thẩm Hạ Chí khẽ nóng lên, mắt to nhìn anh hi vọng anh có thể nói gì đó nhưng sắc mặt anh vẫn bình tĩnh lạ thường.

“Rất kì lạ phải không?” Thẩm Hạ Chí tìm ả lối thoát, lúng túng cười cười: “Tôi chưa từng mặc quần áo nữ tính như thế này, có phải là chút kỳ quái phải không? Tôi nghĩ sau này...”

“Không, rất đẹp.” Cuối cùng Kỳ Thịnh cũng lên tiếng, khoe miệng anh khẽ nhếch ra nụ cười ngọt ngào: “Không cần lo lắng, ăn điểm tâm thôi.”

“À, được.” Có được đánh giá của anh, lúc này Thẩm Hạ Chí mới an tâm cười ngây ngô hai tiếng, anh mới nói, rất đẹp đấy.

Mặt đối mặt ngồi ở bàn ăn, bữa ăn sáng tinh xảo cùng với mùi vị tuyệt hảo, Thẩm Hạ Chí không khỏi cảm thán: “Rất cuộc còn có cái gì mà anh không biết làm không?”

“Em nói gì?” Kỳ Thịnh hỏi.

“Hả, không có gì.” Thẩm Hạ Chí vội vàng lắc đầu một cái, bắt đầu thưởng thức bữa ăn sáng: “Đúng rồi, cái váy này...”

“Cái váy này là Tiểu Tích mang đến, quần áo của cô ấy để đầy cả phòng nên em cũng không cần khách sáo, cứ yên tâm mà mặc.”

“Được.” Thẩm Hạ Chí hiểu ý, đồng thời lòng hiếu kỳ trôi dạt: “Anh với người phụ nữ kia, ý em nói là Tiểu Tích, rất thân sao?”

“Thật ra, quan hệ của mọi người ở đây cũng không tệ lắm, giống như người nhà.” Kỳ Thịnh dịu dàng giải thích.

Thật tốt, đôi mắt to của Thẩm Hạ Chí toát ra sự ngưỡng mộ, giống như người nhà đây... Mà chị gái của cô, ai, lại như người xa lạ, quan hệ giữa họ chỉ có tiền bạc.

“Bây giờ em cũng là người ở đây.”

“Hả?” Đột nhiên anh nói câu này làm cô sững sốt mấy giây, sau đó khi hiểu ý tứ của anh thì dùng sức gạt đầu một cái: “Ừ!”

Sau khi ăn sáng xong, Thẩm Hạ Chí mới phát hiện mình thật thất bại. Người đối diện ăn uống thật ưu nhã, ai, quả nhiên cô chỉ là một người thô tục. Cô im lặng dùng khăn giấy lau miệng, đợi một lúc lâu, cô cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Kỳ Thịnh, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Nói đi.” Kỳ Thịnh ăn xong để dao nĩa sang một bên, gạt đầu một cái.

“Anh!... anh sống một mình sao?” Ý tôi nói... ba mẹ, bạn gái...” Cô thật sự sẽ quấy rầy tới cuộc sống của anh.

“Không có.”

Không có... Cô bắt gặp sự cô đơn trong mắt anh. Lòng Thẩm Hạ Chí khẽ nhói lên, cô cố gắng cười rạng rỡ nói: “Không sao, tôi cũng không có, không đúng, thật ra tôi còn có một chị gái, chỉ là... ai, có cũng như không.”

Thẩm Hạ Chí ngại ngùng khi thấy mình không phải là người biết an ủi người khác: “Ách, ngại quá.”

Một hồi lâu sau, Kỳ Thịnh khẽ cười ra tiếng, anh nói: “Em thật đáng yêu.”

Thẩm Hạ Chí nghi ngờ nhìn anh: “Không phải anh không vui sao?”

“Tại sao tôi lại không vui?”

“Nhưng nhìn anh rất cô đơn...” Thẩm Hạ Chí rống lên: “Này, Kỳ Thịnh, anh đùa bỡn tôi.”

“Tôi không có.” Kỳ Thịnh rất vô tội nói: “Tôi chỉ cảm thấy vẻ mặt biến đổi của cô rất thú vị, cô bé.”

Như thế mà không gọi là đùa bỡn sao? Thẩm Hạ Chí đỏ mặt nói: “Chú à! Cảm ơn chú, tôi chơi rất vui.”

“Không cần khách sáo.”

Thẩm Hạ Chí nhìn nụ cười ấm áp của anh, trên đầu cô liền xuất hiện ba đường vạch đen giống như trong truyện Anime: “Tôi đi làm.”

“Chờ một chút.” Kỳ Thịnh kêu cô lại.

“Có chuyện gì?” Thẩm Hạ Chí xoay người, chăm chú nghe anh nói.

“Sau khi sửa sang lại vườn hoa thì em nên đi tìm Phúc Ngôn, cô ấy sẽ biết giao cho em việc gì.”

Phúc Ngôn? Hình như cô đã nghe thấy cái tên này miệng Tiểu Tích: “Cô ấy ở đâu?”

Kỳ Thịnh nhìn đồng hồ rồi đứng dậy nói: “Lúc này cô ấy đang ăn sáng ở khu trung tâm, tôi đi cùng với em tìm cô ấy.”

“Anh đi theo tôi sao?”

“Chứ em biết Phúc Ngôn là ai à?”

“Nói cũng phải...” Thẩm Hạ Chí cười trừ: “Vậy làm phiền anh.”

Kỳ Thịnh đi tới, vỗ vỗ vào cái gáy của cô: “Này, chờ chút, tôi đi thay quần áo.”

Cô chưa kịp lên tiếng thì Kỳ Thịnh đã đi lên lầu, giọng nói của anh vọng lại: “Thật ra thì, mọi chuyện đã qua rồi, không sao cả, không cần để ở trong lòng...”

Thẩm Hạ Chí ngẩn ra, bấu môi, vành mắt ửng hồng.

Thật ra thì, làm sao mà không có sao được. Cô đã từng hy vọng có ba mẹ ở bên còn anh thì lại nói mọi chuyện đã qua rồi, anh tự che giấu bản thân mình? Còn cô thì chỉ biết đau lòng một mình.

Cô không biết anh là người như thế nào, nhưng ít ra... Cô thật sự rất thích anh, mặc kệ là cảm kích, đồng tình, hay là như thế nào đi nữa. Cô chính là thích anh dịu dàng như vậy, chăm sóc cô như vậy.

3. Chương 3

“Khu dân cư yên bình”, giống như cái tên của nó, đây là một nơi đem lại cho người ta cảm giác thoải mái, an tâm. Cuộc sống ở đây cứ như là trên thiên đường.

Nhà ăn công cộng nằm ở phía tây bắc. Đó là một tòa nhà mang phong cách Âu Mỹ. Còn chưa tới cửa ra vào thì đã nghe thấy giọng khàn khàn của đàn ông vang lên.

Sau khi Kỳ Thịnh đẩy cửa vào thì một giọng nam trẻ tuổi truyền tới: “Hoan nghênh quý khách.”

Nhà ăn này mang lại cho người ta cảm giác tự do. Cái bàn to màu trắng đặc giữa phòng bày rất nhiều thức ăn, đồ uống khác nhau. Giá sách gần đó thì có rất nhiều sách khác nhau được xếp theo thứ tự.

Theo trẻ tuổi giọng nam nhìn lại, Thẩm Hạ Chí nhìn theo hướng giọng nói phát ra thì thấy một quầy rượu. Ở đó có một chàng trai cao như người mẫu, mặc áo sơ mi trắng, cực kỳ đẹp trai. Chàng trai đó không ngừng lau chùi ly thủy tinh, hào hứng nói: “Kỳ, đây là khách trọ mới sao?”

Thẩm Hạ Chí không muốn làm mất thể diện của Kỳ Thịnh nên vội vàng cười tươi nói: “thay khuôn mặt tươi cười: “Xin chào, tôi là Thẩm Hạ Chí.”

“Xin chào, cứ ngồi tự nhiên.” Chàng trai cười rạng rỡ.

Kỳ Thịnh đi tới quầy rượu, lạnh nhạt nói: “Tiểu Tước, Phúc Ngôn có ở đây không?”

“Ồ...” Tiểu Tước nhìn bốn phía, cau mày: “Vừa rồi còn ở đây mà... Phúc Ngôn, Cúc Phúc Ngôn!”

“Này, đừng kêu nữa, tai tớ sắp bị cậu hét thủng rồi.” Đột nhiên một bóng dáng chạy thẳng vào quầy rượu, trừ Kỳ Thịnh ra thì hai người còn lại đều bị dọa cho giật mình.

Không biết có phải là vì có Thẩm Hạ Chí ở đây hay không mà cho dù bị giật mình nhưng Tiểu Tích vẫn cố gắng duy trì nụ cười hoàn mỹ của mình: “Cậu chạy đi đâu đó hả?”

Cúc Phúc Ngôn mềm nhũn nằm trên quầy bar: “Tớ đói, muốn tìm cái gì đó để ăn nhưng mà không có cái gì hết đó.”

Kỳ Thịnh mặt không chút thay đổi nhưng người ta có thể nhìn thấy trong mắt anh có nụ cười: “Suốt đêm?”

“Ừ.” Cúc Phúc Ngôn dùng vẻ mặt tràn đầy nước mắt gạt đầu, cắn cặp môi đỏ mọng, rất đau lòng nói: “Em vì người phụ nữ vô lương tâm kia bán mạng thể mà ngay cả bữa cơm cô ấy cũng không cho em ăn no, em cảm thấy rất khổ sở, em chỉ muốn chạy khỏi đây thôi, cậu thì sao?”

“Tệ hết biết!” Tiểu Tước cười, hàm răng khảnh khách vang dội: “Cậu đừng bỏ chạy, cái người phụ nữ biến thái kia nhất định sẽ đổ lỗi là tớ không cho cậu ăn no, sau đó người gặp xui xẻo là tớ, vậy cậu cảm thấy tớ phải nói như thế nào đây?”

“Vậy rốt cuộc cậu có cho tớ ăn no không?” Cúc Phúc Ngôn nước mắt ròng ròng.

“Ở đó có trái cây và điểm tâm, tại sao cậu không ăn?”

“Tớ muốn ăn gà nướng, muốn ăn thịt bò, muốn ăn rất nhiều rất nhiều thịt!” Cúc Phúc Ngôn bi thiết kháng nghị.

“Làm ơn đi, sáng sớm đào thịt ở đâu ra chứ? Cúc Phúc Ngôn, tương lai cậu nhất định sẽ xuống địa ngục.” Tiểu Tước nở nụ cười.

“Tớ tình nguyện xuống địa ngục!”

Cuối cùng Tiểu Tước cũng phải thỏa hiệp, bởi vì anh biết không cho cô gái này ăn no thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Thẩm Hạ Chí nhìn Tiểu Tước đi về phía nhà bếp, cô tự ép buộc mình là không nhìn thấy tia ranh mãnh trong ánh mắt của cô gái trước mặt.

Một giây trước cô gái kia còn như bệnh như thoi thóp thì một giây sau chính cô ta đã bày ra đôi mắt long lanh nhìn Thẩm Hạ Chí vươn tay ra: “Hi, tớ là Cúc Phúc Ngôn, cậu kêu tớ là Phúc Ngôn được rồi, nghe người phụ nữ vô lương tâm kia gọi cậu là Đấng Cứu Thế.”

Đấng Cứu Thế? Cô không có vĩ đại như thế đâu. Thẩm Hạ Chí bình tĩnh lại, vươn tay cầm cúc phúc nói: “Xin chào, tớ là Thẩm Hạ Chí, sau này tớ là người giúp cậu sửa sang lại vườn hoa, tớ sẽ cố gắng!”

“Yên tâm, tớ rất tin tưởng cậu.” Cúc Phúc Ngôn nhảy lên ghế, hào hứng bưng bưng nhìn cô, cười hì hì.

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại làm cho Thẩm Hạ Chí cảm động đến rơi nước mắt. Ấn tượng của cô với mỗi người ở đây đều rất tốt, họ rất hiền lành...

“Cho nên, cậu và anh ta có quan hệ gì? Cậu là người của anh ta à? Hai người đã lên giường chưa? Kỹ thuật của Kỳ như thế nào?”

Thẩm Hạ Chí nhìn gương mặt vô tội của người trước mặt, khóe miệng co rút một lúc: “Tớ chỉ là khách trọ ở đây thôi.”

“Không thể nào, ở đây chưa bao giờ...”

“Phúc Ngôn.” Kỳ Thịnh nhẹ nhàng cắt ngang lời Phúc Ngôn, rõ ràng giọng nói rất nhẹ nhàng nhưng lại làm cho Phúc Ngôn ngậm miệng lại ngay.

Cúc Phúc Ngôn bĩu môi, cô sờ mũi một cái uất ức tự nói với bản thân nhưng âm lượng thì lại giống như nói cho cả phòng nghe: “Được rồi, không hỏi thì không hỏi, không ngờ Kỳ lại chơi trò này, đem phụ nữ về đây mà còn chơi trò chủ nhà với khách trọ đơn thuần, cũng không biết là chúng ta lo lắng cho thân thể của anh ta, chẳng lẽ anh ta không có hứng thú với phụ nữ, chẳng lẽ...”

Thẩm Hạ Chí xác định, cô thật dự nghe được Kỳ Thịnh thở dài một hơi, Cô nén cười, lúc này, cửa chính lại đột nhiên bị mở ra, một lớn một nhỏ phi thẳng vào trong, người lớn thì Thẩm Hạ Chí biết, là Tiểu Tích, còn nhỏ thì cô chưa từng thấy qua...

“Bà già, sao mới sáng sớm đã không yên thế kia? Tôi cầu xin bà mau chóng gả cho người khác đi, không cần ngày nào cũng kích động như vậy được không?”

“Thằng nhóc chết tiệt! Chuyện hôm qua bà đây còn chưa tính với cậu, hôm nay cậu lại muốn làm gì?”

“À, tôi đến xem người mới đến, không được sao?”

“Khốn kiếp! Cái đó không phải của tôi, là Thượng Quan nữ vương muốn, cậu mau mang về đây, cậu muốn tự đâm đầu vào chỗ chết sao?” Tiểu Tích vọt tới bắt người.

“Hi, cậu là Thẩm Hạ Chí à, so bà già này thì tôi thích cậu hơn.” Không biết tên nhóc Trác gia chạy đến bên cạnh Thẩm Hạ Chí từ khi nào, nhảy mắt với cô mấy cái.

Thẩm Hạ Chí thật muốn hôn mê, bây giờ cô có thể hiểu được, tên nhóc này chắc chắn là yêu nghiệt: “Hi, cảm ơn.”

Hai người trốn đông trốn tây, chạy tán loạn, cho đến khi tiếng thủy tinh vỡ vang lên. Xung quanh mới yên tĩnh lại.

Tiểu Tích cùng tên nhóc nhà họ Trác nhìn nhau, không tới một giây, một giọng nói tức giận từ phòng bếp truyền ra: “Đủ rồi! Không làm hư quán của tôi là mấy người không chịu nổi phải không? Tôi muốn giết mấy người.”

Vừa dứt lời, mười mấy con dao tây từ tay Tiểu Tước bay “vèo vèo” về phía Tiểu Tích và tên nhóc nhà họ Trác. Trong lúc Thẩm Hạ Chí còn ngây ngốc thì mấy con dao đã cắm phập lên tường, không hề làm bị thương hai người đó.

Chuyện gì xảy ra sau đó cô cũng không rõ. Vì cô chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Kỳ Thịnh dẫn ra ngoài. Kỳ Thịnh bắt đầu dĩ cười cười, gõ gõ trán cô: “Em còn tốt đó chứ?”

“Hả?” Thẩm Hạ Chí hồi hồn, lúng túng cười: “Chỗ này... người ở đây rất đặc biệt.”

Đặc biệt, nên nói là một đám điên đi! Cô sớm biết những người ở đây không đơn giản, nhưng không ngờ tới một người đẹp trai như người mẫu thể kia mà cũng bạo lực như thế, khóc!

“Là rất đặc biệt.” Kỳ Thịnh híp mắt lại, anh cười: “Nhưng em không cần sợ, bọn họ sẽ không làm tổn thương đối phương.”

Dĩ nhiên là cô biết điều đó nhưng trái tim của cô không đủ mạnh để chịu được những cảnh kích thích như vậy. Thẩm Hạ Chí yên lặng gật đầu, hơn nữa cô tự nói với mình là phải chuẩn bị trái tim cho tốt để chống đỡ những cảnh khó đỡ.

Thẩm Hạ Chí nhìn Kỳ Thịnh, thật ra thì cô rất muốn hỏi, vậy còn anh, rốt cuộc anh là ai?

Cô không phải đứa ngốc, ở đây không phải là nơi người ngoài có thể tùy ý ra vào. Nếu anh đã dẫn cô đến đây thì chứng tỏ anh không xem cô là người ngoài nhưng cô sợ, sợ anh sẽ đối với cô càng ngày càng tốt.

“Tôi có một con lừa nhỏ... Cho tới bây giờ tôi cũng không cười... Có một ngày lòng tôi trào dâng... Cười nó đi chơi...” Thẩm Hạ Chí vừa ngâm nga một đoạn nhạc thiếu nhi vừa chúi chúi mồ hôi đứng dậy trong vườn hoa. Gió nhẹ lướt qua, mang đến một cảm giác khoan khoái lạ thường, Cô nhin không được nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác đó.

Bất tri bất giác cô đã tới đây được gần một tháng, thời gian này cứ như nằm mộng, không chỉ có mỗi ngày được ngủ đến khi đã mất rồi mới dậy mà công việc còn rất nhàn nhã. Mặc dù diện tích của vườn hoa rất lớn nhưng cơ sở hạ tầng của vườn hoa rất tốt nên cô chỉ cần cẩn thận chú ý thời tiết là được. Tiểu Tích cũng không khó chịu chút nào, ừ, nói đúng ra là căn bản không thèm để ý đến. Cô chỉ có thể tự an ủi mình là họ tin tưởng vào năng lực của cô nên không thèm giám sát.

Điều quan trọng nhất là, một ngày ba bữa cô có thể được ăn những món ngon do Kỳ Thịnh nấu. Gần như anh không cần ra ngoài đi làm, thỉnh thoảng có ra ngoài cũng sẽ trở lại rất nhanh. Tóm lại là so với cô còn thảnh thơi hơn, chỉ là như cô đã nói, đây không phải là chuyện mà cô có thể xen vào, dù sao đi nữa được ở nhà anh chính là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Đầu tiên là có thể đã mất, trước tiên là anh thường không để ý là cô ở trong nhà mà thường lơ đãng đi lại khắp nơi. Do đó cô đã chiếm được không ít phúc lợi. Nhưng mà thói quen này dần biến mất, phúc lợi của cô cũng mất theo, thật xui xẻo!

Còn nữa, anh làm cô cảm nhận được sự ấm áp của người nhà. Có người sẽ nói với cô chào buổi sáng và chúc ngủ ngon, có người sẽ coi ti vi với cô vào buổi chiều, có người sẽ về nhà với cô, cho dù là có chuyện phải ra ngoài cũng sẽ nói với cô một câu “Tôi đi ra ngoài” hoặc “Tôi đã về”... Thật sự là một loại cảm giác mà không từ ngữ nào có thể tả được.

Cô vốn cũng muốn phòng bị anh nhưng cho dù có cố gắng thế nào thì trong lúc vô tình, sự dịu dàng của anh đã thấm vào lòng cô. Thỉnh thoảng anh sẽ trêu chọc cô, giống như là cố ý muốn nhìn thấy cô gào to tức giận, còn mình thì lại cười lớn.

Hô, có lẽ anh chỉ xem cô là cô bé, có khi là em gái nhưng cô đã hăm sâu vào sự dịu dàng đó.

“Kỳ Thịnh...”

“Có chuyện gì?”

“À?” Thẩm Hạ Chí không tự chủ được gọi tên anh, đột nhiên lại có tiếng trả lời làm cô giật cả mình.

“Khụ khụ khụ...”

“Em không sao chứ?” Bàn tay ấm áp dịu dàng vỗ lưng Thẩm Hạ Chí, một cảm giác lạ lẫm dâng lên trong cô. Cô vội vàng tránh né anh.

“Này! Chú à, Sao lần nào anh cũng xuất quỷ nhập thần vậy? Người dọa người thật sự sẽ chết đó.”

Mỗi lần Kỳ Thịnh đến gần cô là gần như không hề có tiếng bước chân.

Nụ cười dịu dàng biến mất, Kỳ Thịnh vì một tiếng chú ơi mà cảm thấy khó chịu. Không biết có phải là vì càng ngày càng thân thiết nên cô nhóc này càng ngày càng không sợ anh. Mỗi lần tức giận là kêu anh chú ơi, còn anh kêu cô là cô bé để báo thù cô.

Thẩm Hạ Chí tới đây đã gần một tháng, người ở đây ít nhiều cô cũng đã từng gặp qua. Đại khái là cô thu được một tin tức. Đó là Kỳ Thịnh không thường cười, có lẽ là chưa bao giờ cười cho nên đa số người thấy Kỳ Thịnh cười với cô thì đều rất kinh ngạc. Từ đó về sau, mỗi lần cô thấy anh cười với cô thì cô đều cảm thấy là cô có một vị trí đặc biệt trong lòng anh.

“Xong việc rồi sao?” Kỳ Thịnh hỏi.

“Ừ, hôm nay chỉ cần chuẩn bị vài thứ, Phúc Ngôn nói ngày mai sẽ làm thí nghiệm.” Thẩm Hạ Chí vỗ vỗ tạp dề, cô đem thứ trong tay đưa cho Kỳ Thịnh, còn mình thì nhảy ra khỏi vườn hoa.

Thẩm Hạ Chí lấy lại dụng cụ, hai người sống vai đi trên đường mòn về nhà. Kỳ Thịnh đưa một phong thư cho Thẩm Hạ Chí: “Đây là Tiểu Tích nhờ tôi đưa cho em.”

“Là cái gì?” Thẩm Hạ Chí nhận lấy, mở ra híp mắt nhìn, rất nhanh sau đó, cô sợ hãi kêu: “Tiền lương sao?”

“Đại khái là vậy.” Kỳ Thịnh thấy cô kích động như vậy cũng hưng phấn cười theo: “Mới đây mà đã một tháng rồi.”

“Nhưng...” Thẩm Hạ Chí cau mày: “Ở đây có tới mười vạn, tôi chỉ sửa sang lại vườn hoa thôi. Tiền lương này có phải là quá nhiều không?” Cô không thích chiếm lợi ích của người khác, cô rất sợ Tiểu Thích đối tốt với cô là vì quan hệ giữa cô và Kỳ Thịnh.

Kỳ Thịnh nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh vỗ vỗ đầu cô: “Có lẽ đối với em chỉ là sửa sang lại vườn hoa nhưng đối với Tiểu Tích thì lại khác. Vì vườn hoa này vốn liếng không bao nhiêu nhưng có thể thí nghiệm và nghiên cứu, tương lai nhất định sẽ mang lại rất nhiều lợi nhuận to lớn. Cho nên em không cần băn khoăn, đây là thứ em đáng được hưởng.”

“Thì ra là vậy...” Thẩm Hạ Chí nắm phong thư, cũng không kiêu cách nữa, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên: “Hôm nay là lần đầu tiên tôi được nhận tiền lương, tối nay anh lái xe chở tôi ra ngoài được không? Tôi muốn mua mấy thứ riêng tư rồi mời anh ăn cơm.”

“Được.” Anh nhẹ nhàng trả lời.

“Hay quá!” Thẩm Hạ Chí hét lên, cô cứ như một đứa trẻ chạy xung quanh Kỳ Thịnh, đòi anh mua đồ chơi cho.

Căn bản cô cũng chỉ là một đứa bé.

Nụ cười của Kỳ Thịnh vẫn đọng đầy trên môi, mang theo chút cưng chiều. Đối với anh, Thẩm Hạ Chí là ai, anh cũng không biết nữa. Anh chỉ là biết từ khi có cô ở bên, anh liền cảm thấy rất thoải mái, mỗi tối cũng không lạnh lẽo với cái ti vi như trước, có cô ở đây, mọi chuyện đều tốt.

Hạ Chí... Nếu như tôi muốn em vĩnh viễn ở bên tôi, có phải là quá tham lam không? Đối với em, có phải không công bằng không?

Thẩm Hạ Chí ôm bụng đi ra từ một nhà hàng Pháp cao cấp, cô vô cùng nghiêm túc nói với Kỳ Thịnh: “Đồ ăn bọn họ làm không ngon bằng anh.” Chắc chắn, nhưng giá tiền thật đúng là không phải người bình thường có thể trả.

Kỳ Thịnh liếc nhìn cái bụng nhỏ căng phình của Thẩm Hạ Chí khẽ nhủ mày, giống như là không hề tin tưởng vào lời cô vừa nói.

“A, tôi không phải vì đồ ăn ngon mà ăn nhiều đâu mà vì đồ ăn ở đây mắc quá, không ngon cũng phải ăn cho hết.” Thẩm Hạ Chí lập tức biện minh.

Kỳ Thịnh khẽ cười một tiếng, gật đầu một cái bày tỏ đã hiểu.

“Tôi nói thật!” Thẩm Hạ Chí nghiêng đầu nhìn Kỳ Thịnh nói to, sau đó nịnh hót cười cười: “Sau này chúng ta mua đồ ăn về nhà làm thì tốt hơn, nhiệm vụ vĩ đại đó liền giao cho anh nha!”

“Tiểu quý, tính toán khá lắm.” Kỳ Thịnh gõ gõ đầu cô.

Thẩm Hạ Chí giống như là bị gõ thành quen, dù sao thì anh cũng không dùng lực nhiều, cô bày ra bộ mặt quý: “Tôi sợ anh bị lực nghề thôi, đây là muốn tốt cho anh mà.”

Cô thật sự muốn anh cảm ơn cô sao?

Kỳ Thịnh mỉm cười nhìn đường phố, một lúc sau chậm chạp nói: “Hạ Chí, lúc rảnh rồi tôi có thể dạy cô, như vậy sau này cô lập gia đình không chỉ có thể bắt lấy dạ dày chồng mình mà còn làm mẹ chồng yêu thích.”

Bước chân của Thẩm Hạ Chí ngừng lại, cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng Kỳ Thịnh, nụ cười hoàn toàn biến mất, hàng chân mày không khỏi nhíu chặt lại.

Kỳ Thịnh cảm thấy người bên cạnh ngừng lại nên cũng ngừng lại theo, sau đó quay lại nhìn: “Sao vậy?”

“Có phải anh cảm thấy tôi quấy rầy anh không?” Lời của anh làm lòng cô đau xót.

“Đương nhiên không phải.” Kỳ Thịnh kinh ngạc nói, anh đi tới trước mặt cô, ngón tay thon dài gõ gõ đầu cô: “Cái đầu nhỏ đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“Nếu như không phải, tại sao anh lại nói những lời kia?”

Bọn họ sống chung không phải tốt lắm sao? Nếu như không phải là anh ghét bỏ cô, cảm thấy bị quấy rầy thì tại sao lại nói như vậy?

“Ai, tiểu quý.” Kỳ Thịnh nở nụ cười, chỉ có mình anh biết là mình khổ sở: “Tôi chỉ là lo cho hạnh phúc của em thôi, chẳng lẽ em cứ muốn đi theo lão già này cả đời sao?”

“Sau này tôi sẽ không kêu anh là chú nữa!” Vành mắt của Thẩm Hạ Chí hồng hồng, giọng nũng nịu, rõ ràng kêu anh chú là muốn quấy phá anh, không ngờ là anh không chịu được. Cô cắn cắn môi nhìn anh: “Anh không già chút nào, đừng nói như mình là ông già bảy tám chục tuổi chứ, sau này tôi sẽ không kêu anh là chú nữa, anh đừng đuổi tôi đi.”

Kỳ Thịnh thở dài lắc đầu: “Ngu ngốc, tôi không có đuổi em. tôi chỉ là... Được rồi, không nói cái này nữa, sao lại như muốn khóc thế này, thật giống con nít.”

Nhìn bộ dạng đáng thương của cô, lòng Kỳ Thịnh như mềm ra. Cô bé này không hiểu sao lại đột nhiên buồn như vậy, thật ra thì... Phản ứng của cô làm anh vui vẻ, người không muốn rời xa cô rõ ràng là anh, người có lòng tham rõ ràng là anh nhưng bây giờ người không chịu đi là cô, anh có nên cảm thấy vui vì điều đó không?

“Tôi không cần lập gia đình, hơn nữa, cả đời này tôi cũng không học được nấu ăn... cũng không ai chịu lấy tôi đâu, thật.”

Cho đến một giây trước, Thẩm Hạ Chí mới biết được tình cảm trong lòng mình. Cô thích Kỳ Thịnh, thậm chí là yêu. Cho nên nếu rời khỏi anh thì cô không biết phải làm sao đây, cô thật sự sợ.

Cô không cần anh vì tốt cho cô, vì cô mà suy nghĩ. Ít nhất, trước khi anh gặp được tình yêu của mình, hãy để cho cô ở bên anh, cho dù cô chỉ là một cô bé trong mắt anh.

“Không cho phép em lúc nào cũng nói lời trẻ con đó.” Kỳ Thịnh trách cứ nhưng ngay cả một tia uy hiếp cũng không có

“Tôi không có.” Nước mắt còn chưa kịp rơi ra liền bị cô ép buộc trôi ngược lại. Cô hít hít chớp mũi, chân thành tha thiết nói: “Dù sao đi nữa tôi cũng không lấy chồng, không muốn rời khỏi đây, trừ khi... trừ khi tương lai anh có người trong lòng, muốn kết hôn với cô ấy, lúc đó tôi nhất định sẽ đi, sẽ không quấy rầy anh, có được không?”

Nói ra những lời này, lòng Thẩm Hạ Chí đau như cắt. Nhưng nếu không nói vậy thì cô sẽ mất đi Kỳ Thịnh, sẽ trở thành kẻ vô dụng. Chỉ cần anh hạnh phúc vui vẻ thì cho dù ở một nơi nào đó cô cũng có thể sống được. Đây là quyết tâm của cô, chỉ là cô hy vọng ngày đó không đến quá nhanh.

Người trong lòng, muốn kết hôn... Ngơ ngẩn, ở đâu ra người đó? Trước khi gặp cô, anh vẫn luôn nghĩ mình sẽ sống cô đơn đến già. Có bao nhiêu người đã từng nói, anh lạnh lùng, không có tình cảm nhưng chỉ vì sự xuất hiện của cô, anh lại cảm nhận được rất nhiều thứ.

“Nói vậy! Cái đề tài này đến đây là kết thúc, tôi bảo đảm không đề cập nữa, có được không?” Kỳ Thịnh thấy cô khó chịu thì lòng cũng không vui.

Có Kỳ Thịnh bảo đảm, Thẩm Hạ Chí cười rộ lên, anh bảo đảm như vậy thì nhất định là sẽ thực hiện được.

Tâm tình bình phục được một chút thì cô mới yếu ớt kéo cánh tay anh, tiếp tục khua môi múa mép với anh. Không biết là đi bao lâu, tâm trạng của cô vẫn rất tốt, cười đùa ha hả, nhưng không biết là cô thấy được cái gì mà toàn thân đột nhiên cứng ngắc.

“Xảy ra chuyện gì?” Kỳ Thịnh nghiêng đầu nhìn cô, anh phát hiện ánh mắt cô quái dị nhìn nơi nào đó. Theo ánh mắt của cô, anh cũng thấy được cách đó không xa có một người đứng cạnh chiếc xe hơi đắt tiền.

Người phụ nữ đó mặc cái quần da cụt ngắn, đang dính vào người đàn ông lớn tuổi nói lời tạm biệt. Cuối cùng người đàn ông đó cũng đi, người phụ nữ vẫy vẫy cái ví da, lắc lắc eo nhỏ nhắn đi về phía bọn họ...

Có một giây, Thẩm Hạ Chí muốn chạy đi nhưng động tác không đủ nhanh. Người phụ nữ kia đã nhìn thấy cô, kêu tên cô rồi đạp lên chiếc giày cao gót 12 phân chạy đến bắt lấy cô. Người đó rống to: “Tốt quá, Thẩm Hạ Chí, cuối cùng mày cũng xuất hiện, tao cho là mày trốn đến chân trời góc biển rồi chứ, đáng ghét, mày có biết tháng trước mày không đưa tiền cho tao, thiếu chút nữa là tao chết đói không?”

Thẩm Hạ Chí bị nắm có chút đau, cô không ngừng giãy giụa, cau mày, trả lời lại một cách mỉa mai: “Không phải là chị đang qua lại với một ông già sao? Ông ta không cho tiền nên chị bị chết đói phải không?”

“Mày còn dám nói!” Người phụ nữ tăng thêm sức lực trên tay, la làng: “Người ta không cho tiền thì đương nhiên là phải tìm mày nuôi, chẳng lẽ chờ chết đói sao?”

“Nhưng không phải ông ta, a...” Thẩm Hạ Chí chưa kịp rút tay về thì cô đã nhìn thấy người phụ nữ kia giương tay lên nhắm ngay gương mặt cô.

Trên mặt nóng hừng hực đau nhói, Thẩm Hạ Chí chấp nhận nhắm mắt lại, cô biết, cái này chỉ là mới bắt đầu thôi... Nhưng một giây tiếp theo, không chỉ cảm giác đau đớn trên tay biến mất, cả người cô được kéo vào một lồng ngực ấm áp, mùi hương quen thuộc làm cô mở mắt ra, hốc mắt chua xót, đứng rồi, cô không sợ, bây giờ cô có anh...

“Dừng tay, tôi không muốn đánh phụ nữ.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, trong lúc nhất thời Thẩm Hạ Chí không thể liên hệ giọng nói này với một Kỳ Thịnh dịu dàng mà cô đang ở chung. Cô ngơ ngác nhìn anh, gương mặt đẹp như tạc tượng dần trở nên lạnh lẽo, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm gò má sưng đỏ của cô, thần sắc hiện lên sự kiềm nén... Đây là Kỳ Thịnh cô quen biết sao?

Người phụ nữ kia co người lại một chút, sau đó lấy hết can đảm giễu cợt to: “Còn có mặt mũi nói chuyện với tao, ha, Thẩm Hạ Chí, thì ra là mày cũng dựa vào đàn ông để sống, chẳng qua người tao tìm là đại gia, còn mày thì tìm ngư lang.”

“Thẩm Mỹ Lai, chị không cần quá đáng như vậy!” Nói cô như thế nào cũng được, nhưng không được nhục mạ Kỳ Thịnh.

“Tức giận?” Thẩm Mỹ Lai hừ cười: “Thẩm Hạ Chí, tao không cần biết mày tìm loại đàn ông nào, mau đưa tiền cho tao.”

“Tôi không có tiền.” Thẩm Hạ Chí vừa tức vừa đau lòng, mặc dù cô sớm biết chị mình không phải là người tốt đẹp gì. Nhưng không ngờ, lâu như vậy mới gặp lại mà chị ta chỉ đánh mà đòi tiền cô, chẳng lẽ không bức cô chết chị ta không cam tâm sao: “Cho dù tôi có, tôi cũng không cho chị.”

“Thẩm Hạ Chí, mày tự tìm cái chết!” Thẩm Mỹ Lai nói xong lại muốn tiến lên bắt Thẩm Hạ Chí.

Kỳ Thịnh dĩ nhiên sẽ không cho phép tình huống vừa rồi xảy ra lần nữa, ánh mắt anh lóe sáng làm Thẩm Mỹ Lai sợ hãi la to: “Này này này, chuyện của tôi và em gái thì mắc mớ gì tới mày, mày chút đi chỗ khác cho tao, tốt nhất đừng xen vào chuyện người khác.”

Thì ra, nếu nói là chị gái. Ánh mắt Kỳ Thịnh âm trầm, đáng sợ không có một chút ấm áp, nụ cười lạnh lùng từ khóe môi hiện ra. Thẩm Mỹ Lai bị hù sợ lùi lại mấy bước. Một lúc lâu sau, Kỳ Thịnh ôm sát Thẩm Hạ Chí vào lòng, dịu dàng nói: “Ngại quá, bắt đầu từ hôm nay, tất cả mọi chuyện của cô ấy đều do tôi quản, cô không được đụng đến một sợi tơ của cô ấy, cũng đừng mơ gặp được cô ấy, chứ đừng nói chi là đòi tiền, bởi vì... cô ấy đã gả cho tôi, cho nên tất cả mọi chuyện đều do tôi làm chủ.”

Hết chương 3

4. Chương 4

Thẩm Hạ Chí ôm một gói khoai tây chiên vùi ở trên sofa vừa gặm vừa xem tivi. Nhưng rất rõ ràng, mắt cô không hề theo dõi tiết mục trên đó, khoai tây chiên cũng là ăn theo bản năng.

Không biết qua bao lâu, hình như là cô ngăn người đủ rồi, cô hít sâu một hơi, thả bịch khoai tây chiên trong tay ra, tắt TV, ngồi nghiêm chỉnh đối diện với Kỳ Thịnh: “Kỳ Thịnh, chúng ta nói chuyện một chút đi!”

Kỳ Thịnh chuyển tầm mắt từ tivi sang phía Thẩm Hạ Chí, anh mỉm cười: “Em nói đi.”

Cuối cùng cô cũng có phản ứng, từ lúc chị gái của cô kiếm chuyện đến giờ thì cô luôn trong trạng thái ngăn người. Kể cả động tác xem tivi và ăn khoai tây chiên cũng máy móc như rô bốt.

“Việc anh làm sáng nay chỉ để giúp tôi giải vây thôi phải không?”

Cô rất nghiêm túc, thật sự nghiêm túc, đừng nghĩ rằng cô đang nói đùa. Khi cô nghe Kỳ Thịnh nói cô đã gả cho anh thì đừng nói là chị gái bị khiếp sợ, đến cả cô còn không tin được nữa là... Được rồi, đây đúng là một sự tưởng tượng tuyệt vời nhưng độ tin cậy thật là thấp.

Kỳ Thịnh suy nghĩ một lát, sau đó thành thực gật đầu: “Đúng vậy.”

Quả nhiên... Đột nhiên Thẩm Hạ Chí cảm thấy thật mất mát, nhưng mà cô cũng cảm thấy yên lòng. Ai, làm sao anh có thể coi trọng một cô nhóc như cô được chứ. Anh chỉ là giải vây cho cô thôi, chứ không hề thích cô...

“Hạ Chí, em suy nghĩ một chút về vấn đề gả cho anh.”

“Hà?”

Anh liên tục nói ra những lời lẽ kì lạ, Thẩm Hạ Chí thiếu chút nữa lộn đầu té ghế, cô giữ vững cơ thể, tìm đập nhanh đến muốn ngắt xú: “Anh nói gì vậy?”

Kỳ Thịnh mỉm cười một cách tự nhiên, anh nói: “Anh nói, em có cần suy nghĩ một chút không? Gả cho anh... Mặc dù chúng ta còn chưa hiểu rõ về nhau, anh cũng không phải là người biết quan tâm chăm sóc người khác, có lẽ kêu em gả cho anh là có chút thiệt thòi cho em nhưng anh cảm thấy, đây cũng không phải là ý kiến tồi.”

“Anh phải nói trước cho em biết, đúng là lúc ấy anh chỉ là nhất thời buột miệng nhưng một phần cũng là vì không muốn nhìn thấy em bị cô ta đánh hoặc là ta cần ta cứ lấy nhưng sau khi về nhà tính tảo lại, anh phát hiện ra một việc.”

“Hạ Chí, anh không phủ nhận là anh rất thích anh. Mặc dù có lẽ không phải là tình yêu nam nữ nhưng khi có em ở bên cạnh, anh cảm thấy rất vui vẻ. Cho nên anh muốn em làm vợ anh không phải là sự xúc động nhất thời, đương nhiên là anh cũng không cưỡng ép em... anh muốn hỏi ý kiến em, em có đồng ý gả cho anh

không? Trở thành một thành viên ở đây. Anh không dám hứa là sẽ luôn yêu em nhưng chỉ cần em là vợ anh ngày nào thì anh nhất định sẽ yêu thương em ngày đó.”

Anh không hề đùa giỡn, cho đến khi nói ra câu cuối cùng, anh mới phát hiện mình khát vọng cô đồng ý đến nhường nào. Anh không cách nào tưởng tượng được cuộc sống không có cô ở bên. Anh không biết thế nào là yêu một người nhưng anh biết, nếu cô là vợ anh thì anh nhất định sẽ đối với cô thật tốt, sẽ học cách yêu một người. Thay vì lo lắng về cuộc sống sau này không có cô thì không bằng nắm chặt hiện tại, nắm chặt lấy cô.

Kỳ Thịnh nói rất chậm, lòng của Thẩm Hạ Chí rung động, cô trở nên bình tĩnh, thậm chí trở nên... khác thường. Cô thấy anh nghiêm túc như vậy thì hốc mắt rưng rưng, ướm át. Cô cắn môi không dám trả lời. Một lúc lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Kỳ Thịnh, anh biết không? Nếu như lấy em thì người chịu thiệt thòi chính là anh. Anh ưu tú như vậy, tốt như vậy, còn em thì luôn trẻ con, luôn tùy hứng nhưng anh vẫn luôn bao dung em, vẫn luôn dịu dàng với em. Thật ra thì người luôn cảm thấy an toàn chính là em, bởi vì có anh ở bên nên em mới không sợ gì hết. Nhưng đồng thời em cũng sợ, nếu như quá lệ thuộc vào anh thì tương lai em không thể rời khỏi anh được.”

“Gả cho anh, cũng đừng rời xa anh.” Lời của cô... làm lòng anh thấp thõm, bây giờ anh mới phát hiện, cảm giác khẩn trương là như thế nào.

“Nhưng...” Thẩm Hạ Chí cắn môi bật khóc lên: “Anh nhất định phải lấy em sao? Anh nhất định sẽ hối hận, người không xứng với anh là em, anh có hiểu không?”

Nhiều năm qua, chỉ có cô mới dám ở trước mặt Kỳ Thịnh làm càn như vậy. Cho dù là cô có tùy hứng như thế nào thì anh cũng chỉ cười trừ cho qua chuyện. Người tốt như vậy, cô tìm ở đâu ra người thứ hai chứ. Cho nên đối với cô mà nói, gả cho anh là một ảo tưởng tuyệt vời, đến nằm mơ cô cũng không dám nghĩ đến. Vì thế, cô không muốn hại anh.”

“Anh chưa bao giờ hối hận về việc mình làm.” Kỳ Thịnh chậm rãi đứng dậy, ngồi sát vào Thẩm Hạ Chí, anh nghiêm túc nói: “Hạ Chí, anh cũng hi vọng, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, em cũng không hối hận.”

“Em không biết.” Chợt, cô nhào vào ngực anh, nước mắt chảy tràn ra: “Em sẽ không để cho anh hối hận vì đã lấy em, em sẽ cố gắng làm một người vợ tốt, cái gì em cũng sẽ học.”

Kỳ Thịnh yêu thương vuốt tóc cô, cười lên: “Anh cưới em không phải là để tìm một bảo mẫu.”

Nhưng mà cuộc sống cô độc làm cho anh cần một người bạn thật sự. Thật ra thì, lần đầu tiên nhìn thấy cô khóc lớn ở ven đường thì lòng anh đã rung động, anh không thể không có cô.

“Em không phải có ý này.” Thẩm Hạ Chí nức nở ngẩng đầu lên: “Nhưng mà, em thật sự không có nằm mơ chứ? Anh thật sự muốn kết hôn với em?”

Mấy tiếng trước, bọn họ còn âm thầm đau buồn. Bây giờ sau, bọn họ liền thành vợ chồng.

Kỳ Thịnh không trả lời, anh ôm lấy cô, cho cô sự ấm áp.

Thẩm Hạ Chí cũng không nói nữa, cô khéo léo tựa sát vào người anh. Dù thế nào đi nữa lời anh nói cô đều nghe hết, cho dù có muốn đổi ý thì cũng không kịp nữa. Anh nói anh không biết yêu, cũng không yêu cô nhưng không sao, cô thương anh là được rồi, cô tin rằng một ngày nào đó anh cũng sẽ yêu cô.

Thẩm Hạ Chí nhìn tờ hôn thú trong tay mấy trăm lần rồi mới cẩn thận đem bỏ vào két bảo hiểm, khóa cẩn thận.

Kỳ Thịnh nhìn Thẩm Hạ Chí cẩn thận từng li từng tí kiểm tra két bảo hiểm xong rồi mới tiến lên ôm cô vào lòng, ngăn cô tiếp tục làm hành động ngu ngốc: “Hạ Chí, anh bảo đảm với em, hôn thú này là thật, két bảo hiểm cũng rất an toàn, nó sẽ không mọc cánh bay mất.”

“Vậy sao...” Thẩm Hạ Chí cắn ngón tay lẩm bẩm: “Nhưng mà em vẫn cảm thấy không thật.”

Từ sau khi từ sở công chứng trở về, Thẩm Hạ Chí luôn lo lắng như vậy, cô sợ giấc mộng đẹp sẽ tan tành, cũng may, mọi chuyện đã xong.

Thẩm Hạ Chí ở trong ngực Kỳ Thịnh xoay người, cô đưa mắt nhìn anh hồi lâu, thở dài: “Em thật sự không thể tin được là em đã gả cho anh, hơn một tháng trước khi anh nhặt em ở trên đường, lúc đó em rất tuyệt vọng với tương lai, còn bây giờ... có phải là Thượng Đế đối xử với em quá tốt không? Hay là ông ấy chỉ là nhất thời trêu chọc em thôi?”

Kỳ Thịnh theo thói quen gõ gõ đầu cô, anh cười nói: “Nói vậy, anh mới là người không thể tin được đây này. Anh cưới một cô vợ nhỏ mười tám tuổi, thế nào bọn Tiểu Tích cũng cười nhạo anh cho xem.”

“Ai dám?” Năng lực thích ứng của Thẩm Hạ Chí rất tốt, cô nhanh chóng chấp nhận thân phận mới. Cô nâng gương mặt nhỏ nhắn lên: “Bây giờ anh là chồng của em, ai dám cười nhạo anh thì người đó không xong với em.”

Mặc dù đột nhiên có được ông xã cực phẩm như thế này thì sẽ đem lại không ít sự phấn nộ nh7ng vật đã tới tay thì cái sự tự ti gì đó không còn liên quan đến cô. Đây là chồng của cô, người đàn ông của cô, chỉ thuộc về một mình cô.

“Đạ, về sau ai dám cười nhạo anh, anh liền nói cho em biết.”

“Không thành vấn đề.” Thẩm Hạ Chí vỗ ngực một cái, hả hê vòng tay qua cổ anh cười to.

Kỳ Thịnh nhìn nụ cười sáng lạn của cô, nụ cười dần dần thu lại, trong mắt lóe ra tia sáng nào đó không khắc chế được. Anh cúi người, đem hết cánh môi mềm mại thu hết vào miệng.

“Ừm...” Thẩm Hạ Chí sợ hết hồn, trong nháy mắt cô mở to tròn mắt, nhưng rất nhanh, cảm giác ấm áp trên môi đã cuốn lấy toàn thân cô. Cô biết được hành động của anh, mặt khê nóng lên, cô từ từ nhắm mắt lại, vòng chặt lấy cổ anh, nghênh đón anh.

Đây là nụ hôn đầu tiên của họ, tuy động tác có chút lạ lẫm nhưng đối với hơi thở của đối phương, họ lại vô cùng quen thuộc. Anh giữ chặt cái ót của cô, làm cô di theo hướng anh muốn. Nụ hôn của anh vừa tha thiết vừa dịu dàng thương tiếc. Đột nhiên cô thở dốc, đầu lưỡi của anh chui vào miệng cô, cùng cái lưỡi của cô quấn quýt lấy nhau.

Giờ phút này, Kỳ Thịnh mới phát hiện, thì ra anh đã sớm muốn làm vậy rồi. Anh chưa từng coi xô là cô bé, cô có rất nhiều thứ hấp dẫn anh, hồn nhiên, nhiệt tình hào phóng, dũng cảm... Rất nhiều rất nhiều.

Rốt cuộc là anh thích cô ở điểm nào chứ?

Anh cũng không biết, chỉ là anh nghĩ, yêu Hạ Chí không phải là một chuyện khó khăn gì.

Nụ hôn của anh làm đầu óc cô choáng váng. Cô vòng tay qua cổ anh, đôi chân mảnh khảnh cũng không tự giác được vòng quanh hông anh. Kỳ Thịnh tựa người lên bàn, nâng người cô lên cao tiếp tục hôn sâu.

Cuối cùng, trong tình trạng cố gắng khống chế chính mình, Kỳ Thịnh kéo Thẩm Hạ Chí ra. Anh nhìn đôi mắt mờ mịt của cô, ánh mắt anh nóng bỏng: “Hạ Chí, anh không muốn em ở phòng đọc sách, em hiểu không?”

Thẩm Hạ Chí thở hổn hển, một lúc lâu sau cô mới lấy lại được lý trí. Cô nhìn nụ cười của anh, mặt ửng hồng. Cô hiểu ý của anh, địa điểm không thích hợp nên không thể ở đây.

Thẩm Hạ Chí le lưỡi, vội vàng nhảy xuống từ trên người anh. Quả nhiên, hành động của cô hơi quá... Thật mất thể diện, mặc dù đã sớm nghĩ muốn anh rồi nhưng quá chủ động cũng sẽ bị cười nhạo.

“Ngu ngốc, chúng ta còn có chuyện phải làm, có một số việc phải để đến buổi tối.”

Giọng điệu giễu cợt của anh quá rõ làm Thẩm Hạ Chí dậm chân: “Kỳ Thịnh, đồ quỷ sứ đáng ghét!”

“Ghét anh sao?”

Thật kỳ lạ, tại sao anh lại cố ý cười mê người thế kia?

“Không ghét.”

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đi thông báo ọi người ở đây, nếu không sẽ phạm vào tội giấu giếm.”

“Đi mau, đi nhanh đi.”

Người ở đây, rất đáng sợ nha!

“Hạ Chí, em ở đây làm gì vậy?”

Kỳ Thịnh tắm xong, quần cái khăn ngang hông rồi bước ra từ phòng tắm. Anh nhìn xuyên qua ánh sáng phòng mờ ảo thì thấy một người đang nằm lỳ trên giường, người đó không phải Thẩm Hạ Chí thì là ai nữa.

“Em đang đếm tiền!” Thẩm Hạ Chí không ngẩng đầu lên, cô chuyên tâm đếm đếm xấp giấy trong tay mình, thái độ rất là hào hứng.

Đếm tiền?

Kỳ Thịnh ngồi xuống giường, nhìn bao lớn bao nhỏ xấp đầy trên giường, anh cười: “Thu hoạch được bao nhiêu?”

“Đếm tới mỗi tay luôn, anh đoán thử xem?” Thẩm Hạ Chí đếm xong một xấp để sang một bên rồi cầm tiếp xấp khác lên đếm, trong miệng còn lẩm bẩm: “Kỳ Thịnh, hàng xóm ở đây không hề nhỏ mọn nha.”

Không đúng, nên nói là quá hào phóng mới đúng. Kỳ Thịnh dẫn cô đi bao nhiêu nhà báo chuyện mừng thì nhận được bấy nhiêu bao lì xì. Một cái so với một cái còn dày hơn. Quan trọng nhất là, ai cũng chúc phúc cho họ. Mọi người ở đây đều là tuần nam mỹ nữ, thân phận lại thần bí nên cô cho rằng họ sẽ nói cô không xứng với Kỳ Thịnh. Nhưng sự thật chứng minh, cô chỉ là đang suy nghĩ quá nhiều. Bọn Tiểu Tích và Phúc Ngôn còn không ngạc nhiên gì nhiều, giống như mọi chuyện đều sẽ xảy ra chỉ là sớm hay muộn. Nhưng mà, cô sợ hạnh phúc quá sẽ bị trời phạt.

Kỳ Thịnh thấy bộ dạng vui mừng của cô thì trêu ghẹo: “Nhìn em cứ như là vì được lì xì nhiều tiền nên mới gả cho anh.”

“Hả?” Mặc dù tiền có thể khiến cô vui vẻ, nhưng tội danh mà anh nói cũng rất lớn. Thẩm Hạ Chí bỏ xấp tiền trong tay xuống, nghiêng người: “Dĩ nhiên là không phải, em...”

Tim rớt “bùm” một cái, Thẩm Hạ Chí nhìn Kỳ Thịnh, cô không kịp che giấu, nuốt nước miếng nột cái. Không cần hấp dẫn người như vậy chứ.

“Anh không mặc quần áo...” Cô uất ức lên án, đầu chỉ đơn giản là không mặc quần áo.

Mái tóc mềm ướt nước, từng giọt nước chảy xuống cổ anh, lướt qua hầu kết của phái nam, rồi xuống xương quai xanh mê người... Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy cơ thể anh nhưng không thể không nói, thân hình của anh làm người ta thèm nhỏ giải. Đàn ông bình thường sẽ có cơ bụng sáu múi sao? Sẽ có cơ ngực săn chắc, eo gầy có lực, màu da đồng hấp dẫn sao?

Huống chi, bây giờ trên người anh chỉ có cái khăn tắm... Thế nào đi nữa thì cũng không thể trách cô nha.

“Thật may mắn, cuối cùng em chú ý tới anh.” Kỳ Thịnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô thì nhếch lên nụ cười như có như không.

Tự chủ! Thẩm Hạ Chí, khả năng tự chủ của người đi đâu rồi?

“Lực chú ý của em vẫn luôn ở trên người anh, tiền làm sao có thể so sánh với anh được?” Thẩm Hạ Chí nhìn hót nhìn Kỳ Thịnh, cười mị mị bày tỏ tấm lòng trung thành của mình.

“Cho nên, có thể thu dọn tiền, chuẩn bị nghỉ ngơi chưa?”

Chuẩn bị nghỉ ngơi... Bốn chữ này càng khiến gương mặt của Thẩm Hạ Chí đỏ lên. Ừm, tối nay coi như là tân hôn của bọn họ đi. Con người của cô đảo nhanh một vòng, giống như là đang suy nghĩ điều gì đó. Cô đột nhiên đứng dậy, chạy vọt vào phòng để quần áo, không biết cầm cái gì, sau đó lại vọt vào phòng tắm, chỉ để lại một câu: “Tiền giao cho anh dọn, chờ em, nhất định phải chờ em nha.”

Kỳ Thịnh nhìn cô như bị lừa thêu mông mà chạy, không tự chủ được lại mỉm cười, sau đó bắt đầu dọn dẹp.

Lúc dọn dẹp xong thì sau lưng cũng truyền đến tiếng mở cửa của phòng tắm. Sau đó là tiếng bước chân, Kỳ Thịnh không quay đầu lại, chỉ hỏi: “Hạ Chí, tắm xong rồi à?”

Rõ ràng cảm thấy có người sau lưng, nhưng tại sao lại không có ai trả lời. Kỳ Thịnh nghi hoặc xoay người lại... Mà vừa nhìn, thì sự tỉnh táo của anh liền biến mất

Dưới ánh đèn mờ mịt là một bóng dáng mảnh khảnh, mái tóc dài buông xõa, sắc mặt thẹn thùng e lệ có chút không biết làm sao càng làm lộ ra vẻ động lòng người, dĩ nhiên... Cái đó không phải là điểm quan trọng, quan trọng là cái áp lực màu hồng thú vị kia.

Lace (viền ren) ôm trọn lấy hai khối tròn trịa kia, nó đứng thẳng mê người làm người ta chỉ muốn cắn một miếng. Một màn tơ thật mỏng từ đầu vú rủ xuống, như ẩn như hiện che lấy cái rốn đáng yêu. Cái quần lót nhỏ nhắn cũng có viền ren. Đẹp nhất chính là đôi chân thon dài kia, phía bên hông cô còn điểm xuyến một cái nơ hình con bướm. Bộ đồ lót quyến rũ mà không mất đi sự thuần khiết, đáng yêu mà hấp dẫn.

Không biết đã trải qua bao lâu, Kỳ Thịnh mới hồi hồn, nhìn người trước mặt. Anh muốn nói nhưng giọng nói lại biến mất: “Em...”

Thẩm Hạ Chí ngượng ngùng đến muốn tìm cái lỗ chui xuống đất nhưng cô vẫn bướng bỉnh cũng không cắn móng tay như mọi khi, cô bĩu môi nói: “Em cũng không muốn mặc nha, tại lúc cầm bao lì xì của Tiểu Tích, cô ấy nói anh sẽ thích loại này, có phải là rất khó coi không? Em đi thay

Trong lúc cô xoay người thì Kỳ Thịnh đột nhiên tìm thấy giọng nói của mình: “Hạ Chí, không cần đi, tới đây.”

Thẩm Hạ Chí nghe được lời anh nói thì dừng bước. Sau đó chậm rãi xoay người đi tới trước mặt anh, khéo léo cúi thấp đầu như đứa bé, tim đập thình thịch không dám nhìn anh.

Nét mặt của cô khiến Kỳ Thịnh cười lên, anh đưa tay kéo cô vào ngực anh, hai chân tự giác giang rộng ra quần lấy hông anh, đôi tay cũng ngã nhào choàng qua cổ anh.

Kỳ Thịnh khẽ rên một tiếng, đôi mắt thoáng qua sự ngạc nhiên. Thẩm Hạ Chí cảm nhận được cái cứng rắn nóng bỏng dưới thân cô.

Cô nhìn anh: “Thật ra thì cũng không quá xấu, phải không?”

“Không đúng...”

“Hả?”

“Không phải là cũng không quá xấu, mà là đẹp, đẹp đến nỗi anh không khống chế được...” Giọng nói của Kỳ Thịnh càng ngày càng trầm thấp, đôi mắt anh đột nhiên sáng loáng, mị hoặc mê người: “Em cố ý quyến rũ anh.”

Thật ra thì, phụ nữ rất đơn giản. Thẩm Hạ Chí cười khanh khách, bỏ nhào vào môi anh, chỉ cần anh thích là được rồi.

Kỳ Thịnh ôm lấy eo nhỏ của cô, mặc cho cô chủ động, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác mãnh liệt. Cô nói cô không xứng với anh, nhưng cô nào biết, anh mới là người sợ, sợ cô biết anh là người không hoàn mỹ, sợ tuổi xuân của cô, sợ sự ngây thơ vô tội của cô.

Không biết hôn bao lâu, Kỳ Thịnh đã không thể thỏa mãn được nữa. Anh rời khỏi môi cô, hôn dọc xuống cổ cô, rồi xuống đến xương quai xanh...

Hết chương 4

5. Chương 5

“Hạ Chí...”

Kỳ Thịnh dùng giọng nói trầm thấp dụ dỗ, còn Thẩm Hạ Chí chỉ có thể mềm yếu đáp lại. Cô chỉ cảm nhận được mình được anh ôm lấy, đặt lên giường. Không biết từ lúc nào, quần lót và vợ chân của cô đã bị anh lột đi, anh chen người vào giữa hai chân cô.

“Mở mắt nhìn anh.”

Lời anh nói vĩnh viễn đều có ma lực làm cô không thể nào kháng cự được. Cô nỗ lực mở mắt ra đối diện với đôi mắt sâu thẳm, đầy mê hoặc của anh, sau đó nở nụ cười ngọt ngào.

“Có thể sẽ đau một chút.” Anh trườn mền hôn lên lọn tóc của cô, giọng nói khàn khàn ản ản.

“Em không sợ.” Mặc dù cơ thể cô rất nhỏ bé nhưng cô không sợ chút nào. Được trở thành người phụ nữ của anh, vợ của anh, là một chuyện rất đáng tự hào và hạnh phúc.

Sau đó, cô thậm chí còn chủ động nhấc chân mình lên vòng qua eo anh, đôi tay để lên lồng ngực bền chắc của anh: “Kỳ Thịnh, yêu em.”

Nụ cười của Kỳ Thịnh dần dần biến mất, lời nói của cô khích lệ anh rất nhiều. Sau đó anh nhấc người, đem dực vọng nóng bỏng của mình vùi sâu vào người cô, anh gấp gáp đến nỗi giống như không thể nhẫn nại được nữa...

Kỳ Thịnh lật người, vô huyệt, mới cả kinh mở đôi mắt lơ mơ buồn ngủ ra.

Một lúc lâu sau anh mới giật mình tỉnh lại, nếu như không phải còn có dấu vết bên cạnh, còn có mùi hương quen thuộc thì anh thật sự sẽ cho rằng tất cả chỉ là giấc mơ. Kết hôn, người bên gối, tất cả chỉ là giấc mộng đẹp, còn anh, cũng không phải là người đàn ông kết hôn được một ngày.

Kỳ Thịnh cười yếu ớt ngồi dậy, anh nhìn xung quanh phòng. Không biết từ lúc nào, căn phòng giản dị của anh đã bị một cô gái nhỏ làm bừng sức sống. Xung quanh có rất nhiều loài hoa quý, nhưng thật ra, người đem lại sức sống cho anh chính là cô.

Kỳ Thịnh mở cửa phòng xuống lầu, rất nhanh anh đã ngửi thấy mùi thơm bay ra từ trong bếp. Anh dựa nửa người vào tủ đựng chén bát, nhìn cô gái nhỏ vừa ca hát vừa hạnh phúc làm điểm tâm, môi mông không nhận được nhẹ giường lên.

“Hi, chào buổi sáng.”

“A?” Đột nhiên Kỳ Thịnh lên tiếng làm Thẩm Hạ Chí có chút giật mình, cô quay đầu lại, phát hiện là anh thì cười nói: “Anh đã dậy rồi.”

“Ừ.” Kỳ Thịnh ghé đầu vào muốn xem cô làm thức ăn: “Nếu anh không nhìn lầm thì vợ à... em đang làm bữa sáng sao?”

Bỗng chốc, mặt Thẩm Hạ Chí đỏ ao lên, thần bí hề hề bưng cái đĩa đi không cho anh nhìn: “Đúng vậy, anh đi rửa mặt đi, bữa sáng sẽ làm xong rất nhanh.”

Kỳ Thịnh khẽ nhú mào nghi ngờ, anh nhìn ra được là cô vợ nhỏ bé của mình đang giấu diếm cái gì đó. Đừng nói là ngày đầu tiên anh quen biết cô, cho dù là sau này khi đã kết hôn với nhau cô cũng chưa bao giờ xuống bếp. Vậy mà hôm nay cô ấy lại dậy sớm xuống bếp chuẩn bị bữa tối, vẻ mặt còn chột dạ thế kia.

Kỳ Thịnh không rời đi mà ngược lại còn lại gần hơn, tò mò nói: “Rốt cuộc là em đang làm gì vậy?”

“Không có, không có gì hết.” Thẩm Hạ Chí cắn môi, bộ dạng rất buồn cười: “Khoan, không cho phép nhìn, không cho phép nhìn!”

Nhưng lời còn chưa nói hết thì cái đĩa trong tay đã bị Kỳ Thịnh cướp mất. Anh giơ lên cao, mặc cho cô nhảy lên thế nào thì cũng không thể với tới được. Anh dùng một tay ôm eo cô, tay kia thả cái đĩa xuống.

Cuối cùng anh cũng thấy được trong đó là gì, anh ngây ngốc nhìn chằm chằm cái đĩa, giống như đang nghiên cứu xem đó là cái gì.

“Phốc ha ha ha!” Thẩm Hạ Chí thấy biểu tình quái dị của Kỳ Thịnh thì không nhận được cười thật to. Sự chột dạ ngượng ngùng đều bị cô quăng lên chín tầng mây.

Rốt cuộc trong đĩa đó có cái gì?

Thật ra thì thứ trong đó rất bình thường, bữa ăn sáng có hai quả trứng chiên, một cái lapis xường, còn có một ít salad. Nhưng mà cô gái nhỏ không an phận này lại làm ra vẻ rất quan trọng.

“Rất vui sao?” Kỳ Thịnh nhìn Thẩm Hạ Chí, hít sâu một hơi, làm như không để ý đến cô.

“Ha ha ha ha... Thật đúng là rất vui nha.” Thẩm Hạ Chí cười cười nhưng cô phát hiện ánh lửa trong mắt anh thì lập tức ngừng cười, ách... đùa quá lố rồi.

Từ khi bọn họ kết hôn đến nay thì ngày nào cũng ngọt ngào giống như hưởng tuần trăng mật. Cô sớm biết Kỳ Thịnh nhất định sẽ là một người chồng hoàn hảo nhưng đến khi được hưởng thụ điều đó, thì đúng là như trên thiên đường.

Chỉ là có một chút vấn đề nằm ngoài dự đoán của cô. Từ ngày đầu tiên kết hôn đến nay, cô luôn muốn chăm sóc chu đáo cho chồng nhưng dần dần cô còn trở thành chiến sĩ hi sinh.

Đến lúc này cô mới biết, bất luận là người đàn ông như thế nào thì khi lên giường cũng sẽ thay đổi. Sẽ trở nên không kiêng kỵ gì, trở nên thủ đoạn bá đạo, không làm cho phụ nữ gào khóc cầu xin thì sẽ không chịu dừng tay, được rồi, có lúc có kêu gào thế nào thì cũng vô dụng.

Nói vậy thì có hơi quá, thật ra thì Thẩm Hạ Chí cũng chỉ muốn cường điệu hơn một chút. Bởi vì quá mức quen thuộc nên cô hiểu ánh mắt nảy lửa của anh là có ý gì. Cô chơi đùa quá lố rồi, đến lúc đó người chịu khổ cũng là cô.

“Kỳ Thịnh... À, chồng à, anh đói bụng rồi sao? Chúng ta ăn sáng thôi.” Cô vợ nhỏ nhanh chóng nịnh nọt.

“Đúng là hơi đói.” Kỳ Thịnh bỏ đĩa xuống, ôm cô để lên bồn rửa bát, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên: “Xem ra, hôm nay em phải hy sinh một chút, làm bữa ăn sáng của anh.”

“Nhất định phải như vậy sao? Không được thương lượng?” Thẩm Hạ Chí giả mù sa mưa, nước mắt dâng trào, rất phối hợp diễn vai người phụ nữ yếu đuối.

“Trên căn bản là như vậy.” Kỳ Thịnh vén váy cô lên liền phát hiện không hề có chút trở ngại nào, sờ một cái là trúng cánh hoa ướt át.

Đôi mắt sáng híp lại, anh nhếch môi lên án: “Em cố ý.”

“Không phải... Chỉ là, em không mặc quần lót thôi.” Thẩm Hạ Chí uất ức nói, đôi mắt to lại lóe lên ý cười. Đúng vậy, là ai nói quần lót của cô khô rất nhanh chứ.

Thật là một cô bé không bao giờ chịu thiệt, Kỳ Thịnh cười, sau đó gian xảo ngồi xổm xuống. Nếu cô muốn chơi thì anh cũng phải phối hợp chứ.

“Này này này, anh muốn làm gì? A...”

Kỳ Thịnh cười một tiếng, sau khi ném đủ rồi anh mới ngẩng đầu đứng lên, không hành hạ cô nữa. Anh nghiêng người ôm eo nhỏ của cô, cũng chuẩn bị buông thả dục vọng cứng rắn của mình...

Ngay tại lúc này chỉ mảnh treo chuông, đôi vợ chồng đang trong trạng thái kích tình thì “rầm” một tiếng, cánh cửa bị đá bay và người đứng ngay đó là Tiểu Tích đang rống giận.

“Tên nhóc chết tiệt! Bà không giỡn với mày nữa, hôm nay không phải mày chết thì là bà chết, a a a...”

“Đợi đã.” Giọng nói nghịch ngợm truyền đến: “Bà già, sao hôm nay hăng thế? Cửa nhà của Kỳ lão đại mà bà cũng dám đá hỏng, không sợ lão đại trừng phạt bà à?”

“Nếu như không phải là mày nhảy vào cửa sổ thì làm sao tao phải làm vậy?”

“Này, khoan động tay động chân, tôi chọc bà hồi nào?”

“Mày bán đứng tao, đem tin tức của tao bán cho họ Gia Cát, đáng ghét, tên nhóc chết tiệt, không phải mày biết chúng tao có thâm thù đại hận sao?”

“Giá tiền của anh ta rất cao, tôi không kìm lòng được.”

“Gặp quý, tiền tao đưa mày còn thiếu sao? Không cần nói nhiều, tao muốn giết mày, giết cả nhà mày...”

Lời còn chưa nói hết thì Tiểu Tích đã thấy đôi vợ chồng quần áo xốc xếch đứng trong nhà bếp, !

Mà cùng lúc đó, Kỳ Thịnh cũng nhanh chóng quay người lại đem Thẩm Hạ Chí bao bọc cực kỳ cẩn thận!

“Ai da, bà già, bà gặp nạn rồi, bà phá hư “chuyện tốt” của lão đại.”

Ồ ô, cô không phải cố ý mà... Tiểu Tích vội vàng bước một bước bưng kín ánh mắt của thằng nhóc Trác gia: “Này, con nít không được nhìn, cấm trẻ dưới 18 tuổi.”

“Chắc chắc, còn giả bộ thuần khiết gì nữa? Đừng nói là bà và cái tên Gia Cát kia chưa chơi trò 18 cộng nha.”

“Có ma mới chơi trò 18 cộng với hần ta, mày mới chơi anh ta, cả nhà mày mới chơi với anh ta.”

“Tiểu Tích...” Một giọng nói trầm thấp truyền đến, lại sắc bén như dao.

Tiểu Tích quẩn bách nhìn về phía Kỳ Thịnh: “Ách, lão đại, thật xin lỗi thật xin lỗi, chúng tôi lập tức đi ngay, hai người cứ tiếp tục đi tiếp tục đi!”

Hít thở sâu, có người phá hư chuyện tốt của người khác mà còn không đi ngay, ngược lại còn kêu họ tiếp tục sau?

Thẩm Hạ Chí núp trong ngực Kỳ Thịnh, nhìn anh kìm nén, cô nén cười đến muốn nội thương rồi. Vậy mà tên nhóc nhà họ Trác còn tránh khỏi tay Tiểu Tích, đi lại phía bồn rửa bát, vừa chắc chắn vừa la to: “Này, bà già, không ngờ Kỳ lại có hứng thú này.”

“Hả?” Tiểu Tích tò mò, cũng hào hứng gia nhập vào hàng ngũ: “Đúng vậy, sáng sớm mà đã như thế thì cũng không phải là hơi quá sao?”

“Đúng vậy, ba mẹ tôi cũng không có cái hứng thú này.”

“Này, làm sao cậu biết, tôi thấy bọn họ trong lúc kích tình cũng rất háo hứng đấy.”

“Thật sao? Lần sau nhớ dẫn tôi đi xem.”

“Tôi còn chưa muốn bị Trác gia truy sát đâu.”

Lúc này, bọn họ rất ăn ý với nhau.

Không thể nhịn được nữa, Kỳ Thịnh khó được thanh âm cao Baidu, cảnh cáo thanh âm lạnh lẽo sắc bén: “Yến Quý Trọng, Trác Hạo Nhiên! Không muốn chết thì liền lập tức rút ra ngoài cho tôi.”

“Dạ, tuân lệnh!”

Động tác của hai người rất nhanh chóng, trăm miệng một lời, “Xoạt” một cái đã không thấy tăm hơi. Ngược lại, Thẩm Hạ Chí ở trong ngực Kỳ Thịnh thì cười to lên: “Ha ha ha ha... mắc cười quá, chồng à, mặt anh xanh hết rồi kìa.”

“Buồn cười lắm sao?”

“Rất buồn cười...”

“Cười đã chưa?”

Thẩm Hạ Chí cứng họng, sau đó bắt đầu hối hận. Cô bị xách lên và bị anh vác về phòng... hu hu, đại khái là cô cũng biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Khiêu khích đúng là một chuyện tốn quá nhiều sức lực mà kết quả lại không tốt chút nào.

Nhưng có người đã từng nói, nhìn đàn ông vì mình mà mất khống chế là một thành tựu rất đáng tự hào. Chính vì vậy cô mới không biết mệt mà khiêu chiến anh, nhìn chiếc mặt nạ của anh từ từ vỡ vụn.

Cô không biết bọn họ có thể vĩnh viễn ngọt ngào hạnh phúc như vậy hay không nhưng cô xác định, cô muốn nắm giữ thật chặt thời khắc trước mắt này.

“Ừm, no quá à.”

Cả Thẩm Hạ Chí gần như là úp sấp trên lưng Kỳ Thịnh, đầu cô chôn ở đầu vai anh ăn vạ: “Tại sao anh không ngăn em không ít một chút?”

“Anh nói em sẽ nghe sao?” Kỳ Thịnh đi trên con đường nhỏ yên tĩnh, bàn tay ấm áp vòng qua sau lưng, bắt đầu nâng cái mông nhỏ lên.

Vậy cũng đúng, không thể trách anh, Thẩm Hạ Chí le le cái lưỡi, làm mặt quỷ: “Thịt nướng thật sự rất ngon, hơn nữa Tiểu Tích và tiểu tử Trác gia luôn tranh giành với em, nên cướp được thì cứ việc cướp.”

Thẩm Hạ Chí ngẩng đầu, nhìn ánh trăng rằm to lớn. Cô chớp chớp đôi mắt to, hôm nay là Trung thu, nên mọi người kéo nhau đến vườn hoa nhà Tiểu Tích tham gia tiệc nướng. Ai cũng tranh giành thức ăn, cười đùa trêu ghẹo nhau... Cô thế, đây là trung thu vui nhất trong cuộc đời cô, nhưng thật ra, cũng là ngày trung thu duy nhất của cô.

Thật tốt, bàn tay nhỏ bé của Thẩm Hạ Chí vòng sát cổ Kỳ Thịnh, ngửi hương vị chỉ thuộc về anh. Tất cả là vì có anh, anh cho cô một ngôi nhà, cho cô thật nhiều người thân, cho cô một hạnh phúc hoàn chỉnh.

“Sao vậy?”

Từ cổ truyền đến một cảm giác lạnh lạnh, Kỳ Thịnh dừng chân lại, giọng nói trở nên dịu dàng.

“Không có gì.” Thẩm Hạ Chí vội vàng ngẩng đầu lên cười: “Ăn no quá nên có chút mệt.”

Một lúc lâu sau, Kỳ Thịnh cũng không lên tiếng, anh chỉ là đi tới đi lui, rồi đi tới cái ghế gỗ trong tiểu đình. Anh đặt cô lên ghế rồi nhẹ nhàng đặt đầu cô lên đùi mình cho cô nằm nghiêng.

“Ở đây nghỉ một chút, có được không?”

“Ừ.” Cô trả lời, xoay người lại, đưa tay vòng qua eo anh, rúc vào người anh như con mèo con.

Kỳ Thịnh dựa lưng vào ghế dài, ngẩng đầu nhìn ánh trăng rằm xinh đẹp, khoe môi giương lên. Đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc ngắm trăng hoặc là phải nói, là lần đầu tiên anh thấy trăng đẹp như thế. Nhưng anh biết, là bởi vì có cô bên cạnh nên anh mới cảm thấy mọi việc thật tốt đẹp. Anh nghĩ, anh hiểu được tâm trạng của cô. Thật ra thì hai người họ rất giống nhau, càng cô đơn thì càng quyến luyến hơi ấm, chỉ cần là một chút thì cũng muốn đem nó giấu đi.

Xung quanh rất yên tĩnh, không biết qua bao lâu, anh cho là cô đã ngủ say thì cô đã chậm rãi lên tiếng: “Kỳ Thịnh...”

“Hả?”

“Em đã từng nói em rất yêu anh chưa?”

Nhịp tim của Kỳ Thịnh đột nhiên chậm lại, anh cúi đầu nhìn cô bé trên đùi mình, giống như là đang xác nhận xem người vừa nói chuyện có phải là cô không.

Thẩm Hạ Chí cười, xoay người nằm ngang. Trong đêm tối, con người của anh thật xinh đẹp đến kinh người, cô kiên định nói: “Kỳ Thịnh, em yêu anh, rất yêu anh.”

Nói không khiếp sợ đó là điều không thể nào, Kỳ Thịnh gần như ngưng thở, tay anh không tự chủ được chậm rãi vuốt ve gò má mềm mại của cô. Anh nghĩ cô có rất nhiều lý do gả cho anh: cảm kích, cảm động, lệ thuộc, nhu cầu... Đợi chút, nhưng trong đó không bao gồm, cô yêu anh. Kỳ Thịnh không biết cảm giác đau nhói trong lòng ngực này là gì, anh chỉ biết cảm giác đó thật kỳ diệu. Trên đời này, thật sự có một người yêu anh.

“Em xác định không phải là...”

“Không phải!” Thẩm Hạ Chí giơ tay lên ôm gáy Kỳ Thịnh, cô phát hiện mình rất hiểu rõ anh, cô cau mày đính chính: “Kỳ Thịnh, em biết rõ cái gì là cảm động, cái gì là lệ thuộc, cái gì là tình yêu.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng gì cả.” Cô kéo đầu anh xuống, khẽ hôn lên môi anh: “Có lẽ bây giờ anh chưa yêu em, hoặc là vĩnh viễn anh cũng không biết yêu là gì. Nhưng anh không phải sợ, có em yêu anh, như vậy là đủ rồi.”

Nghe lời nói cảm động của cô, Kỳ Thịnh thở dài một tiếng. Anh cũng không thể không chế mình được nữa, anh nắm lấy cái ót của cô, hôn lên môi cô, nhẹ nhàng quấn quýt với nhau. Dưới ánh trăng rằm đoàn viên, hình ảnh hai người đẹp như bức họa. Ánh trăng cũng như minh chứng cho bọn họ nhất định sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

Hết chương 5

6. Chương 6

Kỳ Thịnh hôn đủ rồi mới buông cô ra, anh nhìn tròn mắt đen sáng như sao của cô: “Kỳ Thịnh, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ, về sau, còn có con của chúng ta, chúng ta sẽ có một gia đình hoàn mỹ hạnh phúc.”

Từ đó, cô sẽ không để anh cô đơn nữa, không để cho đôi mắt của anh thỉnh thoảng lóe lên sự tịch mịch lạnh lẽo.

“Đứa bé?” Kỳ Thịnh giật mình.

“Đúng vậy.” Bộ dáng của anh làm cô cười không ngừng, sau đó cô cố ý hỏi lại: “Không phải mỗi ngày anh ‘vắt vả cần cù’ là vì như vậy sao?”

“Nghịch ngợm!” Kỳ Thịnh cào cào cái mũi nhỏ của cô, hời hợt trừng phạt cô.

“Em nói thật mà.” Cô sờ sờ mũi, cười tươi nói: “Nếu như chúng ta có đứa bé, anh muốn đặt tên gì cho nó?”

Tên của đứa bé... Kỳ Thịnh bị cô lấy nhầm, khẽ cười một tiếng. Anh cảm thấy ngực mình trướng lên đau đớn nhưng cũng rất thỏa mãn, anh ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời: “Kỳ Hỷ.”

Thẩm Hạ Chí nhìn theo ánh mắt anh, cô hỏi: “Trắng sáng?”

“Không, hạnh phúc, đồng âm với trắng sáng, sau này con gái của chúng ta sẽ tên là Kỳ Hỷ.”

Hạnh phúc, anh hy vọng đứa bé của bọn họ sẽ được sinh ra trong hạnh phúc, cả đời không phải sống trong cô đơn.

Hình như là Thẩm Hạ Chí hiểu ý anh, cô gật đầu một cái, thậm chí còn không phản bác lại, con gái? Làm sao anh biết tương lai họ sẽ có con gái?

Nhưng cô cũng không phá đi giấc mộng của anh. Nếu anh thích con gái thì cô sẽ cho anh một đứa con gái.

“Được, vậy gọi Kỳ Hỷ đi, vui vui mừng mừng.”

Kỳ Thịnh cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt của anh là vô vàn tình yêu thương nồng nàn.

“Hạ Chí, cảm ơn em.”

Cảm ơn cô đã ở bên anh, giống như ánh mặt trời chiếu rọi cuộc đời tăm tối của anh.

“Không cần khách sáo!”

Cô kéo đầu anh xuống, nhẹ hôn lên môi anh. Thật ra thì điều cô muốn nghe nhất không phải là cảm ơn mà là ba chữ kia. Không biết lúc nào cô mới nghe được nhưng cô không vội, cô vẫn có thể đợi.

Chờ anh... Nói yêu em.

Không khí cuối thu thật trong lành.

Thẩm Hạ Chí đứng ở trong vườn hoa ngâm nga ca khúc cô yêu thích, nụ cười trên mặt chưa bao giờ vơi đi

Nói đúng ra, từ khi gả cho Kỳ Thịnh thì trên mặt cô trừ cười ra thì chỉ có cười. Cuộc sống của họ thật là hạnh phúc. Theo lý mà nói ở tuổi cô thì mọi người thường thích một cuộc hôn nhân oanh oanh liệt liệt nhưng cô thì không, cô thích cuộc sống tĩnh lặng như bây giờ, cô không muốn thay đổi chút nào.

Cô biết, chờ cô làm việc xong thì chồng cô sẽ làm những món ăn cô thích nhất, chờ cô về nhà và nói với cô: “Vợ à, em cực khổ rồi!” Sau đó sẽ cho cô cả một bàn đầy thức ăn ngon.

Ai đã từng nói cuộc sống này nhàm chán, không, cô không hề cảm thấy như vậy. Ngược lại cô còn cảm thấy cuộc sống này rất tốt, rất hạnh phúc.

Đột nhiên, điện thoại di động kêu lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Thẩm Hạ Chí. Cô vội vàng chìa bàn tay dính đầy bùn đất của mình, sau đó nhấn phím trả lời.

“Xin chào, tôi là Thẩm Hạ Chí.”

“A... đừng đánh nữa đừng đánh nữa, hu hu... Hạ Chí cứu mạng, cứu cứu chị...”

Giọng nữ bén nhọn quen thuộc truyền đến, thiếu chút nữa làm cô điếc tai. Cô để di động ra xa, chờ sau khi bình tĩnh lại mới để điện thoại lại gần: “Mỹ lai?”

“Là chị, hu hu... Hạ Chí, cứu mạng! Em nhất định phải cứu chị, chị chỉ có em, nếu như em không cứu chị thì chị chết chắc a... đừng đánh nữa.”

Bên kia lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết làm Thẩm Hạ Chí nhú mào, giống như không cần hỏi thì cô cũng biết chuyện gì đang xảy ra: “Chị lại vay tiền lãi suất cao sao?”

“Hu hu... chị không cố ý, thật không phải cố ý, Hạ Chí, chị chỉ còn lại em là người thân, em nhất định phải cứu chị...”

Lời còn chưa nói hết thì điện thoại đã bị người khác cướp mất, một giọng đàn ông thô lỗ truyền đến: “Bố [bad word] cần biết mày là ai, Thẩm Mỹ Lai thiếu sòng bạc chúng tao ba mươi triệu, quá hạn không trả, còn muốn chạy trốn, con đĩ – tao không có tâm trạng chơi với mày, tối mai mang tiền đến chuộc người nếu không thì chờ nhặt xác đi.”

Lúc Thẩm Hạ Chí còn chưa kịp phản ứng thì điện thoại đã bị cúp. Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, thật lâu sau cũng không biết phải làm gì, cô không khỏi thở dài, gấp gáp, đau lòng, càng không thể bỏ mặc được...

Cô sớm biết Thẩm Mỹ Lai vĩnh viễn sẽ không sống tốt được, cô đã sớm quyết tâm không để ý đến cô ấy. Kỳ Thịnh đã từng giáo dục tư tưởng, không thể để mặc cho Thẩm Mỹ Lai muốn làm gì thì làm bởi vì cô ta biết mình làm gì sai thì sẽ có em gái dọn dẹp hậu quả. Cứ như vậy, với ai cũng không phải là chuyện tốt. Nhưng lần này, cô có thể bỏ mặc sao?

Đúng như người phụ nữ kinh tởm kia nói, cô ta là người thân ruột thịt duy nhất của cô, nếu như Thẩm Mỹ Lai có quạ phá thể nào đi nữa thì cô có thể trở mặt thấy chết mà không cứu sao? Không phải câu trả lời đã sớm có rồi sao?

Nhưng mà, ba mươi triệu! Có bán cô đi thì cũng không kiếm được nhiều tiền như thế, phải làm sao đây?

Thẩm Hạ Chí thật muốn khóc, thậm chí muốn hét to khiến cho Thẩm Mỹ Lai xuống địa ngục. Tại sao lại có người tự tìm đường chết ỳnh chứ, có ông chủ lớn bao nuôi không muốn còn muốn đi đánh bài, đáng ghét!

Sự lo lắng trong lòng cô càng ngày càng tăng, cô thật sự không biết phải làm thế nào.

“Hạ Chí... Hạ Chí?”

“Hả?”

Thẩm Hạ Chí nghe tiếng chồng mình thì vội vàng quay đầu lại. Cô thấy Kỳ Thịnh xách theo một giỏ táo đã được gọt sẵn, cô nhận lấy miếng táo, cười ngọt ngào nói: “Cảm ơn chồng.”

Kỳ Thịnh gõ gõ đầu nhỏ của cô, không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc em đang suy nghĩ gì? Từ xế chiều đến giờ làm gì cũng ngăn người, ăn cơm cũng ngăn người, xem ti vi cũng ngăn người, kêu em hoài mà em không nghe, xảy ra chuyện gì?”

“À? Không có việc gì.” Thẩm Hạ Chí vội vàng xếp chân cuộn mình trên ghế sofa, kéo cánh tay anh làm nũng: “Em làm gì có chuyện gì.”

Không có việc gì? Kỳ Thịnh sờ trán cô: “Vậy có phải không khỏe hay không? Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có, em khỏe như trâu, làm sao không khỏe được.” Cô né tránh tay anh, miễn cưỡng dựa vào người anh: “Em đang nghĩ chiều nay có thể sửa sang xong cái vườn kia không... gần đây thời tiết không tốt lắm làm hoa cỏ héo nhiều, anh đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Vậy thì tốt.” Anh rất ít khi thấy cô như vậy, còn tưởng rằng đã có chuyện gì xảy ra chứ.

“Đừng quá lo lắng, hỏi Phúc Ngôn xem sao, cô ấy nhất định sẽ có cách.”

“Ừ.”

Thẩm Hạ Chí tiếp tục xem ti vi nhưng nội dung là gì, cô hoàn toàn không biết. Từ khi nhận được cuộc điện thoại kia cô hoàn toàn không biết phải làm như thế nào?

“Kỳ Thịnh...”

“Hả?”

Cô vốn muốn nói về chuyện của Thẩm Mỹ Lai, bởi vì cô cảm thấy giữa vợ chồng nên thẳng thắn với nhau, không nên giấu giếm, nhưng... Nói cho anh biết thì có lợi gì đâu, chẳng lẽ anh có ba mươi triệu để đưa cô sao?

Mặc dù cô biết Kỳ Thịnh không nghèo. Cho dù mỗi ngày anh không ra khỏi cửa nhưng cho đến nay cuộc sống hàng ngày đều do anh chi trả. Tiền lương của cô, một đồng cũng không nhúc nhích, toàn bộ đều bỏ vào ngân hàng. Nhưng điều đó cũng không chứng tỏ Kỳ Thịnh là đại gia, tùy tiện có thể lấy ra ba mươi triệu. Nếu như anh có thì cô cũng không muốn trở thành gánh nặng của anh.

“Hình như anh chưa từng đề cập đến chuyện trước kia.” Cuối cùng, cô vẫn lựa chọn giấu diếm.

Kỳ Thịnh nghe vậy, ngược lại phản ứng ngây ra, toàn thân cứng ngắc, Thẩm Hạ Chí nhạy cảm nhận ra: “Kỳ Thịnh?”

“Ừ.”

“Thật ra thì không muốn nói cũng không sao... em chỉ là thuận miệng hỏi một chút.” Thẩm Hạ Chí vội vàng giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, quả nhiên đề tài này quá nhạy cảm, cô không hy vọng anh nhớ lại quãng thời gian đau khổ trước kia.

“Không phải.” Kỳ Thịnh buông lỏng thân thể sau đó ôm cô dựa vào ghế sofa, giọng nói có chút lạnh lạnh: “Anh chỉ là không biết phải nói từ đâu, anh sẽ nói cho em biết nhưng mà không phải là bây giờ. Chờ khi có thời gian thích hợp, anh sẽ nói cho em có được không?”

Anh thừa nhận, có đôi khi, anh cũng rất giống đà điểu.

“Được.” Thẩm Hạ Chí vui vẻ nói, cũng không có chút không vui nào, điều này làm cho Kỳ Thịnh thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cả đêm, bọn họ cũng không nhắc lại chủ đề không vui này. Họ chỉ làm việc nhà, cãi nhau ầm ĩ, giống như một đôi vợ chồng bình thường.

Thẩm Hạ Chí quyết định, không nên nói với Kỳ Thịnh. Cô cứ đi trước xem tình hình như thế nào, nếu không giúp được Mỹ Lai thì cô cũng không thể làm gì. Chẳng lẽ muốn cô và Kỳ Thịnh chôn theo sao? Đời này cô đã vì người chị không ra gì làm rất nhiều việc nhưng nếu có thể giúp được gì thì vẫn tốt hơn.

Trong sòng bạc là hỗn hợp mùi ẩm mốc và thuốc lá hôi thối khắp nơi, Thẩm Hạ Chí không nhận được che kín miệng mũi, nhăn mày.

Hôm nay cô lừa gạt Kỳ Thịnh là có chút việc phải ra ngoài, cô từ cửa sau của chợ đi tìm sòng bạc này.

Có lẽ vẫn chưa tới thời gian chơi nên sông bạc rất yên tĩnh, Thẩm Hạ Chí lên tiếng hỏi thăm: “Xin hỏi, có người ở đây không?”

“Tìm ai?”

Một giọng nam thô lỗ truyền đến rất nhanh. Thẩm Hạ Chí bị dọa sợ nên lùi về phía sau mấy bước. Chủ nhân của giọng nói đó bước ra từ bóng tối, thân hình hăm ta vạm vỡ, một bên mặt là vết sẹo dài đáng sợ. Hắn ta hung ác nhìn chằm chằm Thẩm Hạ Chí từ trên cao, giống như là nhận ra cô không phải là người của sông bạc.

Thẩm Hạ Chí trấn định hít thở sâu một hơi nhưng vẫn không tự chủ được mà run rẩy: “Tôi... tôi tới tìm Thẩm Mỹ Lai, chị ấy...”

“À.” Hắn hừ lạnh một tiếng: “Cô chính là em gái của cô ta à, không ngờ loại đàn bà như cô ta lại có em gái như cô, đi thôi tôi.”

Trong lúc nhất thời, Thẩm Hạ Chí có chút hối hận vì đã không nói chuyện này cho Kỳ Thịnh biết. Cho dù cô rất kiên cường nhưng cô chưa từng đối mặt với trường hợp nguy hiểm này. Cuộc sống của cô rất đơn giản, cho dù có bị người khác làm khó dễ thì cũng là chút thủ đoạn nho nhỏ.

Lúc này, cô thật sự rất nhớ Kỳ Thịnh. Bởi vì có anh nên cô liền có thói quen lệ thuộc vào anh, dần mất đi dũng khí.

Thẩm Hạ Chí đi theo gã mặt sẹo vào sông bạc, bên trong có không ít người đang nhậu, thấy cô đi vào thì không khỏi huýt gió: “Này, kiếm đâu ra cô em này vậy.”

Gã mặt sẹo hừ cười: “Ồn cái gì? Đây là em gái của con đĩ kia, tới chuộc người.”

“Ai nha, mệnh của con đĩ kia cũng không tệ lắm.”

Đang lúc mọi người nói ngôn ngữ hạ lưu thì Thẩm Hạ Chí cắn chặt môi thở sâu: “Chị tôi ở đâu?”

“Dẫn ra.”

Không biết ai kêu một tiếng, tiếp sau đó là một thân thể mềm nhũn bị quăng xuống đất. một cái mềm nhũn thân thể cũng không biết từ nơi nào bị bắt ra, hung hăng quăng xuống đất, thấy rõ ràng sau, Thẩm Hạ Chí mới liền vội vàng tiến lên đỡ người: “Mỹ lai!”

Thẩm Mỹ Lai nằm trên đất, khuôn mặt bị đánh cho nở hoa, cô ta nhìn thấy Thẩm Hạ Chí thì vội nín lấy cô “Oa” một tiếng khóc lớn: “Hạ Chí! Rốt cuộc em cũng đã tới, hu hu... Cứu chị.”

Một giây kia, Thẩm Hạ Chí có chút đau lòng. Dù sao người này cũng là chị của cô, ánh mắt cô quét qua phía đám đàn ông: “Chị ấy chỉ thiếu mấy người tiền thôi, có cần thiết phải đánh đến thế này không?”

“Ha, đau lòng.” Mấy người đàn ông cười ầm lên, giống như câu nói của cô rất buồn cười.

“Không sao, lấy ba mươi triệu ra, chúng tôi cho cô dẫn người đi.”

Thẩm Mỹ Lai co người lại, kêu gào: “Hạ Chí, đưa tiền cho bọn hắn đi, hu hu... Chị không muốn ở chỗ này, chị không muốn chết.”

Thẩm Hạ Chí thở dài, cô rất muốn cho cô ta một cái tát. Ba mươi triệu, cô ta nghĩ em gái mình làm nghề gì. Thẩm Hạ Chí không lên tiếng, cô chỉ quay về phía Thẩm Mỹ Lai lắc đầu một cái: “Xin lỗi, tôi không có ba mươi triệu.”

Bỗng chốc, xung quanh đều yên lặng, đám đàn ông “Xoạt” một tiếng bỏ hết bia và bài trong tay xuống.

“Mẹ nó, không có tiền còn dám tới chuộc người, lá gan không nhỏ!”

“Thật là không muốn sống nữa đây.”

“Tao nghĩ, chơi hai chị em nó xong rồi bán cũng không muộn.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Thẩm Hạ Chí trắng bệch, cô kéo chặt tay Thẩm Mỹ Lai, cố gắng giữ vững giọng nói của mình: “Tôi không thể ba mươi triệu ngay lập tức, nhưng hôm nay tôi có mang theo mười triệu đến đây, tôi thề, tôi nhất định sẽ trả đủ tiền cho các người.”

Thẩm Hạ Chí nhìn người trong ngực co rúm lại, rõ ràng cô cũng rất sợ nhưng lại không dám lùi bước, mười triệu đã là cực hạn của cô, là tiền lương cô tích lũy được từ khi làm cho Tiểu Tích. ô chưa bao giờ nghĩ là dùng số tiền này để trả nợ.

“Giờ mặt sao! Chỉ với mười triệu mà muốn đuổi tội tao đi à, mày xem tội tao là ăn xin sao?”

“Anh em, lên, chà chà, em này nhìn cũng không tệ, mới nhìn thì nhỏ một chút nhưng nhất định sẽ rất sướng.”

“Không được đụng vào tôi!” Lúc này, Thẩm Hạ Chí mới thật sự sợ hãi. Thì ra cô suy nghĩ quá đơn giản, cô thật ngây thơ ngu xuẩn, nhưng bây giờ hối hận đã không kịp rồi. Gương mặt bỉ ổi của mấy gã này làm cô buồn nôn, cô chỉ có thể giãy giụa, liều chết giãy giụa: “Cút ngay! Không được đụng vào tôi, cút ngay!”

Kỳ Thịnh, Kỳ Thịnh...

“Buông cô ấy ra!”

Một giọng nói nghiêm nghị vang lên, mấy gã đàn ông dừng tay, nhìn về phía phát ra âm thanh. Đó là một người đàn ông cao lớn, mặc đồ véc, toàn thân toát ra hơi thở quý dị. Dĩ nhiên Thẩm Hạ Chí không cho rằng cô có thể kêu Kỳ Thịnh đến đây, cô mở mắt ra, cho dù không biết là ai nhưng cô vẫn cảm thấy cảm kích.

Gã mặt xeo neho mắt lại, hét lớn: “Mày là ai? Ai ày vào đây!”

Rất nhanh sau đó, một bóng dáng đầu trọc khác đi tới, hướng về phía gã mặt xeo nói: “Ma-cà-bông, không lớn không nhỏ, tránh ra!”

Vừa nhìn đã biết là lão đại, mấy gã đàn ông tản ra, gã đầu trọc hướng về phía người mặc áo véc cúi đầu khom lưng: “Quý Sát, đây chính là người phụ nữ anh tìm phải không?”

Phụ nữ? Người nào?

Thẩm Hạ Chí trừng lớn tròn mắt, nhìn người được kêu là quý sát tiến đến gần, cô vội vàng kéo Thẩm Mỹ Lai lui về phía sau mấy bước: “Anh... Anh muốn làm gì?”

Quý Sát nhìn Thẩm Hạ Chí, cười quý quyết: “Gọi điện thoại cho Gabriel.”

Gabriel?

Thẩm Hạ Chí mờ mịt: “Anh nói ai?”

Quý Sát đột nhiên cau mày, giống như đang nghi ngờ Thẩm Hạ Chí. Hắn ta suy tư một hồi lâu, đại khái là đoán được chuyện gì nên nói: “Gọi điện thoại cho chồng cô, gọi hắn tới đây.”

Kỳ Thịnh?

Thẩm Hạ Chí lắc đầu: “Không được!”

Tình hình này nhìn như thế nào cũng nguy hiểm nên ngay từ đầu cô đã lựa chọn không nói cho anh biết. Hơn nữa bây giờ cô đang trong tình trạng nguy hiểm, cô lại càng không thể kéo Kỳ Thịnh xuống nước.

Về mặt mong mỏi của Quý Sát lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt âm trầm: “Tao không muốn nói lại lần nữa, gọi điện cho nó ngay.”

“Anh ấy tới cũng vô dụng, anh ấy nghèo rớt mòng tơi, không trả nổi ba mươi triệu đâu.”

Ai muốn hắn ta trả tiền chứ, đây không phải là mục đích của hắn. Quý Sát không tiếp tục nói lời vô nghĩa, hắn đoạt lấy túi xách của Thẩm Hạ Chí lấy điện thoại di động ra, tìm hai chữ ông xã bấm vào.

Thẩm Hạ Chí sợ đến lập tức nhảy dựng lên, cô bắt chập tất cả muốn đoạt lại điện thoại: “Trả lại cho tôi, trả lại cho tôi!”

Quý Sát dễ dàng đem động tác cạy mạnh của Thẩm Hạ Chí ngăn lại, mà điện thoại lại rất nhanh được kết nối, một giọng nam trầm thấp truyền đến: “Bà xã?”

Máu lập tức xông tới não, Thẩm Hạ Chí gấp đến độ kêu gào: “Kỳ Thịnh, đừng tới, đừng tới, không được tới đây.”

Người bên kia hiển nhiên là có chút kinh ngạc, còn Quỷ Sát lại cười, giống như là con sư tử khát máu hưng phấn khi bắt được con mồi, hần gằn từng câu từng chữ: “Gabriel, đã lâu không gặp.”

Cả phòng yên tĩnh hẳn trong đó bao gồm cả Thẩm Hạ Chí, từ trong điện thoại truyền ra giọng nói lạnh lùng như tử thần, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng giảm xuống.

“Quỷ Sát, mày dám động vào cô ấy, tao sẽ khiến mày sống không bằng chết.”

Quỷ Sát cũng biết Gabriel là người không bao giờ nói giỡn, cho nên khi Kỳ Thịnh mới bước vào sòng bạc thì hắn đã mở miệng: “Cô ấy đi nghỉ ngơi rồi, tôi thề, tôi không hề đụng vào một sợi lông của cô ấy.”

Thân hình cao lớn rắn rỏi của Kỳ Thịnh lảng lảng đứng giữa phòng, chỉ một người nhưng mọi người trong phòng đã bị khí thế của anh ép cho ngạt thở. Con người sắc bén của Kỳ Thịnh nhìn thẳng vào Quỷ Sát: “Mày muốn gì?”

“Anh hiểu lầm rồi, không phải là tôi muốn gì.” Quỷ Sát đứng dậy đi đến gần Kỳ Thịnh: “Người đang nằm trong tay tôi nên anh không thể nói điều kiện với tôi.”

Một lúc lâu sau, Quỷ Sát nhìn thấy sự lạnh lùng trong mắt Kỳ Thịnh trở nên nhạt bớt.

Kỳ Thịnh nói: “Mày sai lầm rồi.”

Quỷ Sát có chút kinh ngạc, bởi vì đây không phải là Gabriel hắn từng biết.

Gabriel, là Hắc thiên sứ, là biểu tượng của máu tươi và chết chóc.

“Anh...”

“Cho dù là ai cũng không thể nói điều kiện với tao.”

“Ví dụ như?”

“Tôi chỉ nhờ anh giúp tôi mang một món đồ.”

Khuôn mặt của Quỷ Sát vặn vẹo trong nháy mắt, giống như là Kỳ Thịnh đang nói đùa, nhưng người trước mắt lại không nở nụ cười nào.

“Gabriel, không buồn cười chút nào.”

“Tao cũng không có đùa giỡn với mày.” Kỳ Thịnh lạnh lạnh nói: “Tao tới chỉ với một mục đích, vợ của tao, tao muốn mang cô ấy về nhà.”

“Hãy nghe tôi nói hết, anh có thể lập tức mang cô ấy đi.” Quỷ Sát vội vàng ngăn cản bước chân của Kỳ Thịnh.

“Nói.”

“Có người muốn làm một việc, thù lao mười triệu Đô-la, phải . . .”

“Không làm.” Quỷ Sát còn chưa nói hết, Kỳ Thịnh đã hồ hững nói, trong giọng điệu mang theo chút không vui.

“Nhưng Lôi gia đã đồng ý!” Quỷ Sát vội vàng nói.

Rốt cuộc, biểu tình của Kỳ Thịnh cũng có chút thay đổi, anh nhìn thẳng vào Quỷ Sát: “Hai năm trước, tao đã ra khỏi tổ chức, hoàn toàn rời xa nơi đó, tao nói rồi, từ nay về sau những chuyện đó không liên quan tới tao.”

“Nhưng người kia không đồng ý, Lôi gia cũng không cho phép, huống chi... Lôi gia vẫn cho rằng anh mệt mỏi quá nên tạm thời muốn nghỉ ngơi nên đã đồng ý với người, sau đó kêu tôi đi tìm anh.”

Bỗng dưng, Kỳ Thịnh nắm chặt tay lại, gân xanh nổi lên. Nếu như chuyện đã phát triển đến mức này thì đương nhiên anh biết phải làm như thế nào, nếu không nhận...

“Anh biết, nếu như anh không nhận thì sẽ xảy ra chuyện gì...” Quỷ Sát nhắc nhở.

Đúng vậy, không cần Quỷ Sát nhắc nhở, anh cũng biết rõ ràng. Nhưng mà, đây là lần đầu tiên, Kỳ Thịnh biết được cảm giác thế nào là thân bất do kỷ. Trước kia, anh một thân một mình, không sợ gì hết, cho dù có chết thì cũng là chuyện nhỏ. Nhưng bây giờ, anh đã có thứ để nắm giữ, có người không thể vứt bỏ.

Một lúc sau, Kỳ Thịnh chỉ hỏi: “Vợ tao ở đâu?”

“Gabriel!” Quỷ Sát cau mày: “Anh thật sự không muốn nhận sao?”

Một lần nữa, Kỳ Thịnh lạnh lùng mà kiên định nói: “Vợ tao ở đâu?”

Giằng co hồi lâu, cuối cùng Quỷ Sát nhận thua, hần hướng ra phía ngoài kêu một tiếng: “Mang cô ấy vào.”

“Kỳ Thịnh!” Bỗng chốc, một bóng dáng nhỏ nhẩn nhào về phía Kỳ Thịnh, khuôn mặt nhỏ nhẩn khóc như mưa. Sau đó vội vàng kiểm tra thân thể anh, sờ xoạn xung quanh: “Anh có sao không, có bị thương không, bọn họ có làm gì anh không? Hu hu, em đã nói anh đừng tới mà, anh còn tới đây làm gì?”

“Không sao, anh rất khỏe.” Kỳ Thịnh ôm lấy Thẩm Hạ Chí, môi anh vẽ ra nụ cười nhàn nhạt: “Em thì sao? Có sao không?”

“Ta cũng không sao.” Thẩm Hạ Chí ôm thật chặt Kỳ Thịnh, giống như rất sợ anh bị thương.

“Đứa ngốc.”

Còn Quỷ Sát đứng một bên gần như là trợn tròn mắt. Nếu như hai năm trước có người nói cho hần biết, có một ngày hần sẽ thấy nụ cười xuất hiện trên mặt Gabriel hơn nữa còn dùng thái độ cứng chui đối với một người con gái thì hần nguyện ý dùng tính mạng của mình đi đánh cuộc, đánh cuộc người kia nói nhảm.

Nhưng bây giờ, hần lại thấy được sự dịu dàng của Gabriel. Lần đầu tiên nghe nói bên cạnh Gabriel có một cô gái, hần còn chưa tin, nhưng bây giờ hần đã được tận mắt trông thấy, muốn không tin cũng không được.

Nhưng Quỷ Sát cũng biết, đây không phải là điều tốt, mặc dù hần và Gabriel chưa bao giờ là bạn bè, bởi vì ở nơi đó không có tình bạn nhưng hần cũng không không muốn Gabriel xảy ra chuyện.

Kỳ Thịnh ôm Thẩm Hạ Chí, quay đầu lại nói: “Ba mươi triệu trả hết rồi, chúng ta có thể đi.”

Anh trả khi nào hả?

Quỷ Sát tức giận nhún nhún vai, mọi người thấy vậy cũng hiểu rõ mọi việc. Thì ra nợ nần cỡ bạc gì đó cũng đều là muốn dụ người này ra. Hơn nữa, Kỳ Thịnh còn giả bộ đã trả hết tiền để cô vợ nhỏ bé của mình không nghi ngờ.

Quỷ Sát gật đầu một cái, sau đó Thẩm Hạ Chí nhỏ giọng nói thầm ở trong ngực Kỳ Thịnh: “Còn Mỹ Lai.”

“Bọn họ sẽ thả cô ta.”

“Nhưng...”

“Không cho phép nói nữa, chúng ta về nhà.”

“Được...”

Quỷ Sát nhìn bóng lưng hai người rời đi, nghe đoạn đối thoại vừa nãy thì hần đã biết sự lựa chọn của Kỳ Thịnh, nhưng mà...

Người như bọn họ là thân bất do kỷ, tự mình lựa chọn sao, hần... cũng muốn được như vậy.

Gabriel, kế tiếp, anh sẽ làm gì đây?

7. Chương 7

“Ông xã, cá này tươi lắm nè, ăn nhiều một chút.”

Thẩm Hạ Chí vừa nói xong là gấp một miếng cá to bỏ vào trong chén của Kỳ Thịnh, sau đó cắn chiếc đũa cười cười nhìn anh.

Kỳ Thịnh ngược mắt nhìn cô một cái, không biểu hiện gì, chỉ là nhàn nhạt hỏi: “Em muốn hỏi gì?”

Quả nhiên là ông xã vĩ đại của cô, cái này mà cũng nhìn ra được.

Thẩm Hạ Chí để đũa xuống, lại gần Kỳ Thịnh, nháy mắt to có chút đáng thương: “Ông xã, có phải anh đang giận em không?”

Mặc dù anh không biểu hiện ra nhưng cô vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng. Ngày đó khi trở về anh vẫn dịu dàng kiểm tra xem cô có bị thương không nhưng mấy ngày nay anh đã thay đổi. Khi anh nhìn cô không còn nụ cười cưng chiều hiền hòa như trước, thỉnh thoảng sẽ lộ ra ánh mắt hờ hững hoặc là rối rắm, trầm tư suy nghĩ.

Hơn nữa cô còn phát hiện vào lúc cô không chú ý thì anh thường nhìn cô ngẩn người. Các cuộc tán gẫu ngọt ngào trước kia cũng dần ít đi. Rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì, càng ngày cô càng có cảm giác bất an.

“Tại sao anh phải giận em?” Kỳ Thịnh nhìn cô nói.

“Bởi vì em không thẳng thắn với anh, lừa anh, cuối cùng còn làm anh mất ba mươi triệu.” Thẩm Hạ Chí chu cái miệng nhỏ nhắn nói xin lỗi: “Ông xã, em thật sự không cố ý gạt anh, là em không hiểu chuyện, không biết cuộc đời hiểm ác còn một mình chạy tới sòng bạc, xem chút nữa hại mọi người rơi vào nguy hiểm. Em xin lỗi, sau này em không dám nữa, anh đừng giận em, có được không?”

Kỳ Thịnh nhìn Thẩm Hạ Chí xoa xoa bàn tay nhỏ bé cầu xin tha lỗi mà đau lòng, anh vỗ vỗ ót cô: “Nghĩ bậy cái gì đó, anh không có giận em.”

“Thật sao?” Thẩm Hạ Chí như bỏ được tảng đá trong lòng, cô nghiêm túc nhìn Kỳ Thịnh: “Vậy nếu như anh không giận em thì sau này không được không vui nữa. Gần đây anh rất ít cười, em không biết anh đang nghĩ gì.”

Gần đây anh rất ít cười sao, hành động cũng trở nên kỳ quái sao?

Kỳ Thịnh giật mình, lúc này anh mới nhận ra Quỷ Sát đã ảnh hưởng đến anh cho nên anh mới thường xuyên cau mày, hại Hạ Chí suy nghĩ lung tung. Anh nhếch môi cười: “Có sao?”

“Có mà có mà.” Thẩm Hạ Chí thấy Kỳ Thịnh cười thì tâm trạng cũng tốt hơn: “Phải rồi, sau này anh phải thường xuyên cười lên mới được, ông xã của em khi cười là đẹp nhất.”

“Biết rồi, cô bé.”

Cách xưng hô này... Thẩm Hạ Chí kinh ngạc, một lúc lâu sau Kỳ Thịnh cũng không nói gì thêm. Thẩm Hạ Chí tự nói với mình là sau này cô phải ngoan, không thể để anh gọi cô là cô bé nữa.

“Đúng rồi, ông xã.”

“Hả?”

“Quỷ Sát rốt cuộc là ai, anh biết hần sao?” Thẩm Hạ Chí đang ăn cơm thuận miệng hỏi.

Nhưng trong một nháy mắt, thời gian như ngừng lại, Kỳ Thịnh trầm giọng nói: “Không biết, anh no rồi.”

Sau đó anh đứng dậy, đi vào phòng khách.

Thẩm Hạ Chí ảo não gõ gõ đầu mình, không phải cô lại nói sai gì đó chứ, gần đây cô luôn làm anh không vui. Đây là chuyện xưa nay chưa từng xảy ra, thậm chí cô có chút sợ hãi với cuộc hôn nhân của hai người, cô cảm thấy bất an, hình như có chuyện gì sắp xảy ra.

“Em đi đâu vậy?”

Thẩm Hạ Chí đang mang giày vào thì Kỳ Thịnh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô. Giọng nói vô cùng lạnh nhạt, pha chút khấn trương lo lắng.

Thẩm Hạ Chí chăm chú nhìn Kỳ Thịnh, ông xã của cô có phải là quá khấn trương hay không? Trước kia cô cũng hay ra ngoài nhưng anh chỉ nói cô về sớm, rốt cuộc gần đây đã xảy ra chuyện gì?

“Em với Phúc Ngôn đi mua hạt giống, sẽ về rất nhanh.”

“Anh đi với em.” Kỳ Thịnh nói xong cũng chuẩn bị mang giày vào.

“Không cần đâu.” Thẩm Hạ Chí kéo Kỳ Thịnh: “Kỳ Thịnh, gần đây anh thường hay lo lắng thái quá, em cũng chỉ ra ngoài mua hạt giống một chút thôi cũng sẽ không chết được, anh làm gì khấn trương thế kia.”

“Không được nói chữ đó!” Kỳ Thịnh gầm nhẹ, ánh mắt như toát ra tia lửa.

Thẩm Hạ Chí ngây người, cô đã thừa nhận mình sai lầm rồi, anh cũng nói là không tức giận. Vậy mà bây giờ thì sao, sợ cô đi ra ngoài gây phiền toái à? Nếu như anh thật sự tức giận thì mắng cô đi còn hơn là như bây giờ.

“Kỳ Thịnh, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Em là vợ anh, không phải là con gái anh, anh không thể cư xử quá mức như thế. Em biết là có nhiều chuyện em cư xử không thành thực nhưng em nói rồi, em sẽ sửa, anh có thể không cần đối xử với em như vậy không? Em cũng có lòng tự trọng mà.”

Hiếm khi Thẩm Hạ Chí la hét trước mặt anh, cuối cùng Kỳ Thịnh cũng ý thức được hành động của mình, anh hít sâu một hơi: “Thật xin lỗi.”

Là anh quá khấn trương nhưng anh thật sự rất lo lắng, sợ sự tình sẽ phát triển theo hướng anh không khống chế được.

Chỉ ba chữ cũng đủ làm Thẩm Hạ Chí mềm lòng, người chồng luôn dịu dàng chăm sóc cô gần đây tâm trạng không được tốt lắm. Không phải là cô không nhận ra nhưng cô không biết vấn đề nằm ở đâu?

Thẩm Hạ Chí sờ sờ gò má của Kỳ Thịnh, nhẹ nhàng nói: “Anh không cần phải lo lắng... em cũng không phải là đứa con nít ba bốn tuổi, huống chi còn có Phúc Ngôn nữa mà, anh lo lắng cái gì chứ, em sẽ về rất mau, chờ em nha.”

Đúng vậy, còn có Phúc Ngôn mà, sẽ không có vấn đề gì đâu.

“Ừ.”

Thẩm Hạ Chí nhìn Kỳ Thịnh gạt đầu, rốt cuộc cô cũng có thể yên tâm ra cửa: “Ông xã, hẹn gặp lại.”

“Đi đường cẩn thận.”

Kỳ Thịnh đứng ở cửa, điều chỉnh lại trái tim mình, không có việc gì, sẽ không có việc gì đâu.

“Khoan khoan, đây là ngoài ý muốn, chỉ là ngoài ý muốn!”

Cuối cùng chuyện cũng xảy ra.

Kỳ Thịnh đứng ở một bên, nhìn chân của Thẩm Hạ Chí bị băng bó, anh trầm mặc không nói một lời nào.

Thẩm Hạ Chí đưa tay muốn kéo Kỳ Thịnh: “Ông xã, em thề, đây thật sự là chuyện ngoài ý muốn... lúc em với Phúc Ngôn đang quay về thì thấy một con chó nhỏ đang nằm giữa đường không nhúc nhích, thiếu chút nữa bị người ta đụng phải nên em nóng lòng muốn cứu nó về, không cẩn thận nên bị thương, chuyện nhỏ mà chuyện nhỏ mà, sẽ khỏi rất nhanh.”

Chuyện nhỏ! Cô lại còn cho đây là chuyện nhỏ, cô có biết lúc anh thấy cô được Phúc Ngôn đỡ về đây với đôi chân chảy máu thì cảm thấy như thế nào không? Đau lòng đến không hít thở được, cái cảm giác này, cô có hiểu không?

Ngoài ý muốn? Ai có thể bảo đảm, đây là chuyện ngoài ý muốn chứ!

Cung Sa nhìn Kỳ Thịnh, đứng dậy lạnh lùng nói: “Băng bó kỹ, chân không được đụng vào nước, nghỉ ngơi khoảng mười ngày là được rồi.”

“Cám ơn cậu.”

Kỳ Thịnh ngẩng đầu lên nói cảm ơn, sau đó kéo Cung Sa và Phúc Ngôn ra cửa. Sau khi Cung Sa rời đi, Phúc Ngôn mới xin lỗi Kỳ Thịnh: “Thật xin lỗi, hại cô ấy bị thương.”

Kỳ Thịnh mím môi, gợn găng dứt khoát: “Chỉ là ngoài ý muốn sao?”

Đúng như trong dự liệu, Phúc Ngôn trầm mặc. Một lúc sau, cô ấy lắc đầu nói: “Em cảm thấy đây không phải là chuyện ngoài ý muốn.”

Đúng vậy, anh cũng sớm biết đây không phải là ngoài ý muốn, nên đến vẫn sẽ đến, trừ phi anh vĩnh viễn không cho Hạ Chí ra khỏi khu này, nếu không...

“Tôi biết rồi, Phúc Ngôn, cảm ơn cô.” Ít nhất, vì đã đưa Hạ Chí về đây an toàn.

“Kỳ!” Phúc Ngôn thấy Kỳ Thịnh xoay người chuẩn bị vào nhà thì gọi khẽ.

“Hả?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh không muốn nói cho em và bọn Tiểu Tích biết sao?” Ngay cả cô cũng phát hiện ra chuyện gì đó không bình thường.

“Chuyện này tôi không muốn bất kỳ ai nhúng tay vào, Phúc Ngôn, tôi hy vọng cô hiểu.”

“Được, nhưng ít ra anh phải đồng ý với em, đến thời điểm nguy hiểm phải nói cho chúng em biết, anh là một phần tử của khu dân cư này, anh vĩnh viễn phải nhớ rõ điều đó.”

“Ừ.” Kỳ Thịnh đưa lưng về phía Phúc Ngôn, chậm chạp gật đầu rồi đi vào nhà.

Thấm Hạ Chí đang đứng đây thì bỗng ngã nhào, Kỳ Thịnh vội vàng chạy đến đỡ cô, anh bắt mạch tròng cô: “Bộ dạng như thế này còn không ngồi yên, em muốn như thế nào hả?”

“Anh lại tức giận rồi có phải không?” Gần đây anh rất hay tức giận, Thấm Hạ Chí vuốt lên cái trán đang nhăn nhúm của anh: “Tin em, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, sau này sẽ không xảy ra nữa.”

“Trước khi ra khỏi cửa em cũng nói như vậy, đến bao giờ em mới biết nghe lời anh chứ?”

Thật sự là cô không có lời nào để nói, người có họa phúc khó lường, cô cũng không cố ý bị thương. Thấm Hạ Chí đưa tay vòng lấy eo Kỳ Thịnh, chôn đầu trong ngực anh: “Anh đang lo lắng cho em phải không? Em thật sự không có chuyện gì, anh đừng lo lắng, em thật sự rất tốt...”

Bây giờ thì không sao, nhưng sau này... Ai có thể bảo đảm?

Kỳ Thịnh thở dài, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô. Có một ý định đã quanh quẩn trong đầu anh lâu rồi, bây giờ cuối cùng cũng có thể hạ quyết tâm. Anh nhắm mắt lại để không ai thấy được tâm trạng thật sự của mình.

“Hạ Chí, em phải sống thật tốt, không thể làm cho anh lo lắng.”

Kỳ Thịnh chậm rãi nói giống như là câu nói cuối cùng của anh trước khi chia xa.

Chỉ cần em sống tốt thì cho dù em có hận anh thì cũng không sao cả, Thấm Hạ Chí, anh muốn em được sống tốt.

“Boong...” Một hồi chuông vang lên làm Thấm Hạ Chí hồi hồn. Cô nhìn khung cảnh trước mắt, trong lúc nhất thời cảm thấy có chút lúng túng.

Cô đưa tay đỡ lấy cái đầu với mái tóc rối bời. Lúc này cô mới nhận ra mình không còn là Thấm Hạ Chí năm đó, không còn là Thấm Hạ Chí mười tám tuổi mà là hai mươi bốn tuổi.

Cô cười khổ, có chút oán trách mình luôn nhớ về thời gian đó.

Năm cô mười tám tuổi gả cho Kỳ Thịnh, đó là thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô. Sau đó, khi cô mười chín tuổi... một tờ giấy ly hôn nằm trong tay.

Cùng Kỳ Thịnh sánh đôi mỗi ngày, mỗi phút mỗi giây cô đều nhớ rõ kể cả giây phút ly hôn kia. Cô cũng không dám quên.

Ngày đó, chân của cô vừa mới khỏi thì cô liền đến ôm anh nhưng anh lại lạnh lùng đẩy cô ra. Không hề nói trước đưa cho cô tờ đơn ly hôn.

Cô cũng không quên vẻ mặt kỳ quái của mình lúc đó. Cô vẫn cho rằng anh đang nói giỡn, mọi chuyện đều tốt, tại sao anh lại muốn ly hôn chứ? Có lẽ, mọi chuyện vốn đã không tốt rồi, từ sau ngày kia thì hành động của anh đã rất kì lạ, rất nguy hại đến tình trạng hôn nhân của cả hai, nhưng cho dù như thế, cũng không đến nỗi ly hôn chứ.

Anh nói anh đã chịu đủ hành động không suy nghĩ của cô, cưới cô là muốn cô giúp anh chăm lo cuộc sống hàng ngày nhưng cô lại không làm được.

Cô khóc, cô nói nhất định mình sẽ sửa đổi, không cần ly hôn có được không? Hôm nay cũng không phải là ngày cá tháng tư, tại sao anh lại đùa kiểu này?

Cô, chưa bao giờ biết anh có thể tàn nhẫn như thế, lạnh lùng cự tuyệt cô.

Cô khóc rống lên tìm mọi lý do ngây thơ để giữ anh lại. Cô nói cô không biết làm cô, nhất định sẽ chết đói. Không có anh bên cạnh, cô không thể chăm sóc được ỉn.

Nhưng anh vẫn hồ hững nói, mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

Mọi chuyện diễn biến quá nhanh làm Thẩm Hạ Chí không thể thích ứng được. Vì thế, một tháng sau khi Kỳ Thịnh bỏ đi cô vẫn bị bệnh, không muốn đối mặt với thực tế.

Nói thật, cho đến bây giờ, cô vẫn không biết lí do anh muốn ly hôn với cô. Cô đã từng suy nghĩ đến nhiều trường hợp, nhưng Kỳ Thịnh mà cô biết không thể nằm trong những trường hợp đó. Cô biết anh nhất định là có lý do gì đó nên mới tàn nhẫn với cô như vậy.

Nhưng mà, là lý do gì đây?

Thật ra thì cũng không quan trọng, năm năm rồi, cô đã không còn hy vọng xa vời là có thể gặp lại anh. Từ đầu đến cuối, chỉ có cô yêu anh chứ anh không hề nói yêu cô. Cô luôn tin rằng sẽ có một ngày anh sẽ yêu cô. Lúc đầu anh cưới cô là vì tốt bụng đến cuối cùng, kết cục thế kia cô cũng không dám oán trách.

Nhưng nếu như còn có thể được gặp lại anh, cô nhất định sẽ hỏi anh: Nếu như cô không còn là cô bé không hiểu chuyện, không còn lệ thuộc vào anh thì anh có còn muốn quay về bên em không?

Không có cơ hội, chính là cô không có cơ hội đó.

Cũng may, một tháng sau khi ly hôn cô phát hiện mình có thai. Đây là niềm vui lớn lao đối với cô. Cô đã từng tâm sự với anh về chuyện đứa bé, mặc dù đứa bé này đến không đúng lúc nhưng cô vẫn rất cảm kích. Vì đứa bé, cô đã cố gắng bồi dưỡng bản thân, quyết tâm sinh một đứa con khỏe mạnh.

Cho dù mọi người có nói gì thì cô cũng rời khỏi khu dân cư an bình để tìm nhà trọ. Cô sợ nếu cô cứ ở đó thì anh sẽ không quay lại, anh có thể đi đâu chứ? Bởi vì anh đã đem tài sản của mình cho cô hết, số tiền này làm cô trọn tròn cả mắt, là vì trách nhiệm hay là còn lý do khác, cô cũng không dám nghĩ nhiều.

Sau đó, cô sinh được một bé gái, Kỳ Hỷ, đây là tên Kỳ Thịnh đã đặt. Cô nhất định sẽ làm theo lời anh, đem lại một cuộc sống hạnh phúc cho con gái cho dù anh không thấy được.

Một thời gian sau, cô dùng tiền của mình mở tiệm bánh ngọt. Cô không hề đụng tới số tiền anh để lại cho cô. Cô vẫn nghĩ là mình sẽ không thể nấu ăn. Cho đến khi rời khỏi anh cô đã biết làm rất nhiều thứ, ví dụ như chuyện làm thức ăn, nhất là món bánh ngọt, mỗi khách hàng đều khen không dứt lời. Năm năm qua, cô đã trưởng thành không ít. Trước kia không hiểu chuyện là vì có anh quá cưng chiều cô.

Hận anh sao? Không hận, cô chưa từng hận anh.

Dĩ nhiên, cô cũng không phải là Thánh Nữ trong tiểu thuyết ngôn tình, không oán không hờn yêu đến chết đi sống lại. Cô chỉ từng oán, tại sao đã từng nói sẽ bên nhau đến cuối đời nhưng anh lại không làm được?

Nhưng cô không hận anh, không có anh, vĩnh viễn cô sẽ không biết thế nào là hạnh phúc. Cũng như không có anh sẽ không có bảo bối Duyệt Duyệt. Không có anh thì cô sẽ không có dũng khí sống tiếp đến hôm nay.

Nhưng mà, Kỳ Thịnh, rốt cuộc anh đang ở đâu? Tại sao một chút tin tức cũng không có, cho dù là người của khu dân cư đến đây chơi cũng không có ai nhắc đến anh, giống như anh chưa từng xuất hiện.

Kỳ Thịnh, không có anh, em cũng có thể sống tốt. Anh có thể đến thăm em một lần không? Sẵn tiện khen em một câu: Thẩm Hạ Chí, em đã không còn là cô bé rồi, đã là người phụ nữ kiên cường, người mẹ dịu dàng.

“Chị Thẩm!”

Một giọng nói hồ hởi vang lên, cắt đứt dòng hồi tưởng của Thẩm Hạ Chí, cô ngược mắt nhìn ra ngoài.

Cô nở nụ cười yếu ớt, bước tới cầm tay Tiểu Kỳ, hôm nay cô ấy mặc chiếc áo cưới màu trắng tuyết: “Cuối cùng chị cũng tới rồi, em với Đại Hùng cứ sợ chị không tới kịp hôn lễ của chúng em.”

“Làm sao có thể chứ.” Thẩm Hạ Chí cười cười, cô nhìn Đại Hùng đang đi tới: “Chúc mừng hai em.”

“Chị Thẩm, cuối cùng chị cũng tới, Tiểu Kỳ nói chị không tới thì sẽ không kết hôn.” Đại Hùng mặc đồ vét cười khổ.

“Đừng có tức giận nói vậy.” Thẩm Hạ Chí hơi hột gõ gõ đầu Tiểu Kỳ, sau đó hỏi: “Nghỉ thức bắt đầu chưa? Sao hai người còn chạy tới đây?”

“Chính là sắp bắt đầu rồi nên mới đi tìm chị.” Tiểu Kỳ nói: “Chị là người chứng hôn của chúng em.”

“Người chứng hôn?” Thẩm Hạ Chí sợ hết hồn, liền vội vàng lắc đầu: “Tại sao em không nói sớm nói với chị, chị không chuẩn bị gì hết, chị không biết phải nói gì.”

Đại Hùng cười hì hì nói: “Chính là vì muốn chị không chuẩn bị mà, đây là ý của em và Tiểu Kỳ. Chị là người hiểu chúng em nhất, chúng em hy vọng chị không quá thận trọng, nghĩ gì nói vậy là được rồi.”

“Khoan, chị không làm được.”

“Chị có thể làm được!”

Sau đó Thẩm Hạ Chí buồn bực bị đôi vợ chồng kéo vào giáo đường. Sau khi bọn họ làm lễ tuyên thệ, trao nhẫn là tới phiên cô lên khán đài. Cô thật sự rất kích động, hai tay trống trơn, chưa chuẩn bị gì hết, cô phải làm sao đây, thật là rối tinh rối mù.

Thẩm Hạ Chí nghe Mục Sư mời mình lên đài đọc diễn văn, sau đó lại nghe thấy một tràng pháo tay. Cô nhìn thấy Tiểu Kỳ và Đại Hùng bưng bình nhảy mắt với mình, cuối cùng cô cũng phải bước lên.

Thẩm Hạ Chí đứng trên khán đài, nhìn giáo đường trắng tinh, sau đó lại nhìn những gương mặt vui mừng. Có lẽ lúc này cô đã cảm nhận được thế nào là tình yêu nên quên hết cả sự sợ hãi trong lòng. Cô cất lời.

“Vừa rồi tôi mới biết mình là người chứng hôn nên không có chuẩn bị gì hết. Trong lòng chỉ có một câu “đôi vợ chồng này thật là quậy quá đi.””

Câu nói vừa dứt thì dưới đài truyền đến một trận cười nhỏ. Thẩm Hạ Chí cũng cười, cô quay đầu nhìn về phía Tiểu Kỳ và Đại Hùng, ánh mắt nhu hòa: “Nhưng là cũng nhờ vậy, bọn họ mới có ngày hôm nay. Bởi vì yêu cũng cần một chút kích động, nếu không có thì lúc ở tiệm đồ ngọt của tôi đã không cãi nhau dẫn đến kết quả tốt đẹp như ngày hôm nay. Thật ra thì, có yêu thì mới có ghét, hơn nữa cái phần ghét này sẽ kéo dài đến cả đời.”

Dần dần, hốc mắt của Tiểu Kỳ và Đại Hùng đều đỏ lên, mọi người phía dưới đều vỗ tay.

Thẩm Hạ Chí cười cười, ánh mắt hướng về phía cửa lớn của giáo đường, giống như đang suy nghĩ cái gì đó, một lần nữa mở miệng nói: “Có nhiều lúc, chúng ta sẽ cho rằng tình yêu là tất cả, hôn nhân là thiên đường tốt đẹp, hai người sẽ vĩnh viễn hạnh phúc bên nhau. Nhưng hôn nhân không chỉ cần tình yêu, nó cần có sự bao dung, tha thứ, giúp đỡ nhau... Đợi chút. Tiểu Kỳ, con người là phải trưởng thành, không thể lúc nào cũng đối với Đại Hùng là ta cần thì ta lấy. Nếu em thật sự yêu Đại Hùng thì em phải chia sẻ tâm sự, ưu phiền của cậu ấy. Không nên chờ đến khi mất đi rồi mới phát hiện là mình không tốt. Đại Hùng, em phải

bao dung cho Tiểu Kỳ, có lẽ Tiểu Kỳ không hiểu chuyện, không đủ trưởng thành nhưng nếu cô ấy đã thật sự cố gắng thì bất kể kết quả ra sao em cũng phải luôn ở bên cô ấy. Vì Tiểu Kỳ chỉ có yêu em thì mới cố gắng được như vậy...”

Nói xong, đôi mắt của Thẩm Hạ Chí sáng ngời, cô không biết là đang nói Tiểu Kỳ và Đại Hùng hay là nói mình và Kỳ Thịnh. Cô chỉ cảm thấy mắt ngân ngấn nước, tầm mắt mờ hồ. Lúc này hình như cô thấy được một bóng dáng màu đen xuất hiện ở cửa lớn giáo đường.

Tim cô dừng lại trong chốc lát, cô không thể tưởng tượng nổi liệu chết nháy mắt muốn xác định xem mình có hoa mắt hay không. Nhưng càng nháy mắt thì tầm mắt càng mờ. Trong lúc không kịp suy nghĩ, cô đã lao xuống khán đài, dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy ra cửa lớn...

Sau đó, nơi đó... Không có ai.

Thẩm Hạ Chí vội vàng chạy ra ngoài tìm kiếm, cô giống như người điên muốn xác nhận xem bóng dáng kia là ai. Nhưng căn bản là nó không tồn tại, cô lại bị ảo giác rồi.

Thân thể giống như bị rút hết sức lực, Thẩm Hạ Chí bỗng đứng ngồi chồm hổm trên mặt đất gào khóc lên. Đây là lần đầu tiên trong năm năm, cô gào khóc như một đứa trẻ đáng thương, cô khóc đến đau lòng mà tuyệt vọng.

Ai nói cô rất dũng cảm, ai nói cô rất kiên cường, ai nói cô không sao cả, ai nói cô không hận...

Kỳ Thịnh! Em hận anh, hận anh!

Tại sao anh lại bỏ rơi em, chẳng phải chúng ta đã nói sẽ mãi mãi ở bên nhau sao? Anh đã nói sẽ đối tốt với em cả đời, anh lừa em, anh là tên lừa gạt. Em thật sự đã rất cố gắng, tại sao anh lại vì một chuyện nhỏ như thế mà bỏ rơi em, tại sao anh không cho em thêm thời gian, tại sao anh không yêu em...

“Kỳ Thịnh... Kỳ Thịnh!” Thẩm Hạ Chí ngồi chồm hổm trên mặt đất hét to, giọng nói cũng nhanh chóng khàn đi.

Cô không thể quên anh được, cô rất yêu anh. Có rất nhiều lần cô đã tự nói với bản thân là cô không yêu anh. Nhưng trong lòng cô, anh mãi mãi là chiếc ô che mưa ngày hôm đó, trong lúc cô tuyệt vọng nhất là anh đã đưa tay cứu vớt cô, là anh cho cô một gia đình ấm áp... Cuối cùng là vì lý do gì anh rời xa cô, bỏ lại một tờ giấy ly hôn không quay đầu lại?

Cái gì mà cô bé, cái gì mà không hiểu chuyện, cô không tin. Tất cả chỉ là lý do, cô không tin. Cô đã từng giả bộ lừa gạt bản thân nhưng cô chỉ cần anh, chỉ cần một mình anh!

Tại sao anh không quan tâm em, tại sao anh muốn làm tổn thương em?

“Kỳ Thịnh...”

Ở xa xa có một bóng dáng màu đen cao lớn chậm rãi đi ra từ góc tường. Nhìn cô đau lòng như vậy, anh cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Anh đã từng cho rằng cô thật sự quên anh, có thể không có anh bên cạnh. Nhưng bây giờ anh mới biết, cô vẫn là Thẩm Hạ Chí của năm đó, cho dù có cạy mạnh như thế nào thì trong nội tâm cô vẫn cần anh che chở.

Kỳ Thịnh lẳng lặng đứng ở góc tường, mặc cho gió to thổi vào người.

Cô yêu anh như vậy nhưng anh còn có tư cách gì ở bên cô? Là anh bỏ cô, ròng rã năm năm, bất luận là lý do gì, thậm chí là vì tốt cho cô thì đều là tội không thể tha thứ.

Anh tự tiện thay cô quyết định tương lai, thậm chí không hỏi cô có muốn không. Bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết, anh có thể quay về bên cạnh cô không?

Ngay cả anh cũng cảm thấy thật buồn cười.

Nhìn cô đau lòng nhưng anh lại không thể ra mặt. So với bị cô hận mà được ở bên cô thì bây giờ anh còn đau lòng hơn.

Thậm chí anh còn không kịp nói cho cô biết.

Hạ Chí, anh yêu em, thì ra là không phải là anh không biết yêu, không phải sẽ không yêu, mà là ngay từ lúc đầu, anh đã không biết anh yêu em.

Cứ như vậy, một sáng một tối, rõ ràng là hai người yêu nhau nhưng lại không thể gặp nhau.

8. Chương 8

“Duyệt Duyệt, đừng mở vòi nước...”

Thẩm Hạ Chí vội vàng chạy vào phòng tắm, muốn ngăn con gái mở vòi nước. Nhưng vòi nước lại rất bình thường, trong nháy mắt tất cả lời nói như mắc nghẹn ở cổ họng.

Một tiểu thiên sứ đang đứng kiễng chân ở bồn rửa tay, hai tay giơ lên thật cao, quay đầu lại nhìn Thẩm Hạ Chí. Cặp mắt kia giống như đúc trong trí nhớ của cô, anh cũng có cặp mắt sáng ngời như vậy, vô tội mà hồn nhiên: “Mẹ...”

“À, không có gì.” Thẩm Hạ Chí yêu thương ôm lấy con gái, nhẹ nhàng giúp cô bé rửa tay, đồng thời cô cũng bắt đầu suy nghĩ xem ngày mai mình có nên đến bệnh viện một chuyến không.

Vì gần đây có rất nhiều chuyện kỳ quái xảy ra, làm cô không thể không nghi ngờ trí nhớ của mình có vấn đề.

Rõ ràng tối hôm qua vòi nước trong nhà tắm bị hư, cô còn muốn sáng nay tìm người lại sửa nhưng lại bận quá nên quên mất. Nhưng... bây giờ vòi nước không bị sao hết, lạ thật, chẳng lẽ cô đã kêu người lại sửa rồi sao? Chẳng lẽ cô đã quên mất, hay là... cái vòi nước có chức năng tự sửa chữa?

Không đúng, nếu vòi nước có chức năng đó thì cô đã không bận tâm đến rồi, có thể chỉ là trùng hợp. Nhưng mà lò nướng ở tiệm bánh, máy lạnh, gạch sàn... Một loạt vấn đề?

Rốt cuộc là cô có gọi người tới sửa không? Cô cũng không nhớ nữa? Không lẽ não của cô có vấn đề rồi?

“Mẹ!”

Thẩm Hạ Chí nghe thấy giọng nói của con gái mới hồi hồn lại, sao mình lại có thể ngây ra không rửa tay giúp con gái chứ. Thẩm Hạ Chí áy náy hôn lên mặt con gái: “Bảo bối, thật xin lỗi, rửa tay xong rồi chúng ta đi ăn nhé.”

“Dạ.” Tiểu Hỷ vui vẻ cười một tiếng, bên má trái còn xuất hiện cái lúm đồng tiền rất đáng yêu.

Thẩm Hạ Chí cười thầm, tiểu bảo bối của cô... Trong lòng lại dâng lên cảm giác ngọt ngào, Kỳ Thịnh, cảm ơn anh đã đem Duyệt Duyệt đến cho em.

“Kỳ Thịnh...”

“Anh ở đây.”

Thẩm Hạ Chí nghe thấy giọng nói giống như trong mơ cô thường hay gặp, cô chậm rãi mở mắt ra. Trong bóng tối, cô mơ hồ có thể thấy được một bóng người, cô lẩm bẩm nói nhỏ: “Là anh sao?”

“Là anh...”

Tất cả giống như là đang nằm mộng, Thẩm Hạ Chí lập tức vươn tay ra níu lấy người đang đứng, rơi nước mắt: “Đừng đi, đừng rời xa em, Kỳ Thịnh, Kỳ Thịnh...”

“Anh không đi, ngoan, đừng khóc.” Anh cúi đầu, hôn lên cánh môi mềm mại của cô.

“Ừm...” Thẩm Hạ Chí tự động ôm lấy cổ người trước mắt, cô khẽ rên tạo nên âm thanh mập mờ.

Ý thức của cô rất mơ hồ, vừa như mộng vừa như hiện thực. Anh dần dần to gan, vỗ về chơi đùa cô làm cho sự ham muốn trong cô bùng cháy, làm cho cô không cách nào kháng cự được.

Thật ra thì, tại sao lại muốn kháng cự chứ? Là anh, là Kỳ Thịnh mà!

Thẩm Hạ Chí cảm thấy trên mặt thật ấm áp, cô choàng tỉnh nắm lấy phần ấm áp trên mặt, hét to một câu: “Kỳ Thịnh!”

“Mẹ, đau đau.”

Cô nghe được giọng nói quen thuộc thì ngạc nhiên. Cô quay đầu nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ đang quỳ trước mặt, đôi mắt ngây thơ, vô tội, có chút không hiểu gì, cũng có chút yếu ớt uất ức.

Thẩm Hạ Chí vội vàng buông tay ra, ngồi dậy, cầm tay con gái hà hơi: “Bảo bối, không đau không đau, thật xin lỗi, mẹ không cố ý.”

“Không sao.” Tiểu Hỷ cười cười, sờ sờ gò má của Thẩm Hạ Chí: “Mẹ, gặp ác mộng sao?”

Ác mộng? Không, đó là một giấc mộng đẹp, thì ra thật sự là giấc mộng...

Thẩm Hạ Chí vỗ trán, nhìn lại không gian quen thuộc, giường sạch sẽ, quần áo trên người vẫn còn nguyên, trừ phía dưới có chút đau nhức ra thì không có gì khác biệt. Quả nhiên, là mơ. Thẩm Hạ Chí tự giễu mình, làm sao anh có thể xuất hiện ở đây chứ, chứ đừng nói là... Cùng cô làm những chuyện kia.

“Không có, mẹ không có gặp ác mộng.” Thẩm Hạ Chí chạm nhẹ vào chóp mũi con gái, cứng chịu nói: “Hôm nay Duyệt Duyệt dậy sớm hơn mẹ nhé.”

Kỳ Hỷ kiêu ngạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: “Duyệt Duyệt còn tự đánh răng, rửa mặt đó, còn xếp chăn nhỏ lại rồi.”

“Hay vậy sao?” Thẩm Hạ Chí làm bộ mở mắt to, không keo kiệt chút nào mà khen ngợi con gái: “Vậy hôm nay mẹ sẽ biến Duyệt Duyệt thành một tiểu công chúa xinh đẹp, làm cho tất cả bạn nhỏ ở nhà trẻ phải hâm mộ, có được không?”

“Dạ.”

Thẩm Hạ Chí nhẹ nhàng ôm con gái xuống, sau đó đứng dậy xuống giường nói: “Duyệt Duyệt đi lấy cặp nhè, mẹ đi làm bữa sáng cho con ăn.”

“Dạ.”

Thẩm Hạ Chí nhìn bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại của con gái chạy ra khỏi phòng, nụ cười trên mặt dần biến mất thay vào đó là nỗi chua xót. Cô đã từng cho rằng, cuộc đời này có con gái là đủ rồi, đã không còn gì tiếc nuối. Coi như không có anh thì cô cũng có thể vui vẻ sống qua ngày.

Thì ra mọi chuyện không phải là vậy, gần đây cô trở nên rất kỳ quái, thường xuyên nằm mơ thấy anh, còn luôn cảm nhận được hơi ấm của anh ở gần bên. Cô biết rõ chỉ vì ngày suy nghĩ nhiều nên đêm mới nằm mơ thấy xảy ra quan hệ với anh nhưng cô vẫn không cảm lòng được mà đau buồn.

Bây giờ cô mới hiểu rõ một chuyện, trên đời này không có bất kỳ một người nào có thể thay thế địa vị của Kỳ Thịnh trong lòng cô, cho dù là... Viện viện, cũng giống vậy, chẳng qua chỉ là thế thân của anh.

“Chị Thẩm!”

Thẩm Hạ Chí nghe thấy tiếng la thì vội vàng quay đầu lại, cô nhìn thấy cặp vợ chồng mới cưới Tiểu Kỳ và Đại Hùng xuất hiện trước tiệm bánh ngọt. Thẩm Hạ Chí đem đồ ngọt cho khách xong rồi mới để khay xuống, vui vẻ đón tiếp bọn họ.

“Sao hai người lại tới đây?”

“Nhớ chị đó.” Tiểu Kỳ lôi kéo Thẩm Hạ Chí hưng phấn líu ríu: “Thì ra kết hôn lại phiền phức như vậy, phải xử lý rất nhiều chuyện, đến cả tuần trăng mật cũng không thể không đi, ai.”

“Ít được voi đòi tiên đi, xem ra cuộc sống sau khi cưới rất ngọt ngào.”

Tiểu Kỳ bị Thẩm Hạ Chí trêu ghẹo thì đỏ bừng cả mặt: “Chị Thẩm, chị đừng có chọc em.”

“Chị làm gì có, chị thật lòng cảm thấy vui vẻ thay các em.” Thẩm Hạ Chí phát hiện, từ sau khi cưới thì Tiểu Kỳ có chút thay đổi nhưng cô không thể nói được là thay đổi ở đâu.

“Chị Thẩm.” Đại Hùng ôm Tiểu Kỳ chào hỏi, sau đó gãi gãi đầu: “Quên nói với chị, bài diễn văn lần trước rất hay, em và Tiểu Kỳ đều rất cảm động.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Tiểu Kỳ cố ý hít hít chớp mũi: “Chị Thẩm, chị đã đem nỗi lòng của em nói ra hết, em nhất định sẽ nghe lời chị, trưởng thành, hiểu chuyện, làm một người vợ tốt.”

“Nói được thì phải làm được đó.”

Tiểu Kỳ và Đại Hùng cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó mới nhìn Thẩm Hạ Chí cẩn thận hỏi: “Nhưng mà hôm đó có chuyện gì vậy? Chị đột nhiên chạy ra khỏi giáo đường, bộ dạng hốt ha hốt hải làm mọi người rất lo lắng. Sau đó chúng em có đi tìm chị nhưng không thấy chị đâu.”

Thẩm Hạ Chí kinh ngạc nhưng sau đó bình tĩnh lại: “Xin lỗi, hôm đó chị nhìn thấy người quen nhưng một lúc sau mới phát hiện là mình nhìn lầm.”

“Thì ra là như vậy, không có chuyện gì lớn là tốt rồi.” Tiểu Kỳ và Đại Hùng thở phào nhẹ nhõm, giống như là chứng minh bọn họ đã suy nghĩ quá nhiều. Hai người tìm chỗ ngồi xuống: “Chị Thẩm, gần đây có món nào mới không? Rất lâu rồi em không được ăn bánh ngọt do chị làm, em rất nhớ đó.”

“Quý tham ăn.” Thẩm Hạ Chí cười cười đưa menu cho Tiểu Kỳ.

“Em nào có.” Tiểu Kỳ sờ mũi một cái, bĩu môi nhìn menu. Cô vừa nghiên cứu vừa giống như nhớ ra cái gì đó nên lẩm bẩm: “Vừa rồi hình như có người đứng ở góc đường, thật là lạ.”

Đại Hùng giễu cợt: “Nhất định là em đánh máy vi tính nhiều quá nên hoa mắt rồi.”

“Làm gì có!” Tiểu Kỳ lập tức để menu xuống, trợn to mắt nói: “Mặc dù lúc nhìn lại không thấy ai nhưng em có thể khẳng định là mình không có hoa mắt... Thân hình của người đó rất cao to, mặc áo gió màu đen, đứng mãi không hề nhúc nhích, ánh mắt... Đúng rồi, giống như là luôn nhìn chăm vào tiệm bánh ngọt.”

“Nói vậy!” Đại Hùng chê cười: “Không phải là em nhìn thấy trai đẹp nên mê muội đầu óc rồi chứ.”

“Này, Lý Đại Hùng!”

Người nói vô tâm nhưng người nghe lại để ý.

Thân hình cao to, áo gió màu đen, nhìn tiệm bánh ngọt... Lòng của Thẩm Hạ Chí trong nháy mắt như nghẹn lại. Trong đầu xuất hiện một ý nghĩ điên cuồng, đó là Kỳ Thịnh, thật sự là Kỳ Thịnh. Bởi vì cô đã từng thấy qua nhưng vẫn cho là mình bị ảo giác. Nhưng không thể nào đến cả Tiểu Kỳ cũng bị ảo giác được, đầu Thẩm Hạ Chí “bùm” một tiếng lsau đó lao ra ngoài...

“Chị Thẩm, chị đi đâu vậy?”

Giọng nói làm hành động của Thẩm Hạ Chí ngừng lại. Là giọng nói này đã kịp thời đánh thức cô, cô không thể cứ như vậy mà lao ra ngoài.

Bởi vì theo bọn họ nói thì Kỳ Thịnh đang trốn cô. Chỉ cần cô vừa xuất hiện thì anh sẽ biến mất.

Nhưng mà, cô không chịu được nữa. Cô thật sự rất muốn nhìn thấy anh, chân thật cảm nhận anh. Cô muốn lớn tiếng hỏi anh, rốt cuộc anh muốn gì? Nếu đã ly hôn, không cần cô, thì tại sao năm năm lại xuất hiện bên cạnh cô chứ?

Chẳng lẽ, những chuyện kỳ quái gần đây đều không phải vì đầu óc của cô có vấn đề mà là vì... Kỳ Thịnh?

Thẩm Hạ Chí đột nhiên trợn to mắt, trái tim đập thành thịch, làm thế nào cũng không thể đập bình thường được. Cô xoay người, quay lại bàn của Tiểu Kỳ và Đại Hùng, hít sâu nói: “Hai em giúp chị trông cửa tiệm, chị đi ra ngoài một chút.”

Tiểu Kỳ và Đại Hùng lần đầu tiên thấy Thẩm Hạ Chí lo lắng như vậy. Bọn họ không nói gì chỉ gật đầu một cái. Sau đó Thẩm Hạ Chí tháo tạp dề ra, xoay người đi vào phòng bếp của tiệm bánh, mở cửa sau ra...

Kỳ Thịnh đứng ở góc tường mặc cho gió thổi làm mái tóc xốc xếch nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào tiệm bánh ngọt đối diện.

Cái hành động ngu xuẩn này đã kéo dài bao lâu, anh cũng không nhớ rõ nữa. Anh càng ngày càng lo lắng.

Rõ ràng đã nói chỉ đứng xa xa nhìn cô, không quấy rầy cuộc sống của cô nhưng anh lại không giữ được lời hứa.

Anh thấy cô ngây ngốc loay hoay không biết làm gì thì không nhịn được mà len lén sửa lò nướng thay cô, tráng lại sàn nhà... Thậm chí, anh còn cần rờ hơn, nhân lúc cô không có ở nhà thì len vào nhà cô, sửa vòi nước giùm cô. Sau đó len nhìn cô và con gái.

Anh càng ngày càng không có biện pháp khống chế hành vi của mình. Tối hôm qua, anh đã lợi dụng lúc ý thức của cô không rõ ràng mà ôm cô, giống như dã thú mà ân ái với cô, đắm chìm trong thân thể ngọt ngào đó.

Không nên như vậy, anh đã tự nói với bản thân là mọi chuyện đã kết thúc nhưng càng lại gần cô thì anh càng có ý nghĩ ác liệt. Kỳ Thịnh, đi đi, đi nói cho cô ấy biết sự thật, cô ấy nhất định sẽ tha thứ ày, sẽ trở về bên cạnh mày.

Nhưng anh lại không để ỉnh ít kỷ như vậy. Kỳ Thịnh, mày là cái gì chứ, tại sao lại có thể chà đạp cô ấy như vậy, không phải mày chỉ cần cô ấy sống tốt thôi sao?

Kỳ Thịnh nhỏ giọng than thở, anh biết cửa tiệm sắp đến giờ đóng cửa, hơn nửa tiếng nữa cô ấy sẽ đến nhà trẻ đón con gái.

Vì vậy cơ thể cứng đờ nhẹ nhàng cử động, sau đó xoay người, bỗng chốc anh như bị đóng băng tại chỗ... Trong nháy mắt khi nhìn thấy cô thì toàn bộ sức lực của anh như tan biến hết, trời đất như sụp đổ, cảm giác vô lực tràn tới.

Kỳ Thịnh nhìn cô gái nhỏ đứng cách đó không xa, cô im lặng cúi đầu khóc nức nở, đôi mắt sưng đỏ, cái mũi đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn dường như không thể thở được.

Từ lúc nào cô đã phát hiện ra anh, thời điểm lúc cô đứng phía sau anh, anh lại không phát hiện ra.

Hai người nhìn nhau, không ai nói gì cũng không cử động. Là Kỳ Thịnh không thể để mặc cho cô đau lòng nên trầm giọng nói: “Hạ Chí...”

Thẩm Hạ Chí đã từng nghĩ tới rất nhiều trường hợp khi gặp lại anh: Khóc lớn xông lên đánh anh, oán hận anh tại sao lại bỏ rơi cô, tại sao lại không tuân thủ lời hứa hoặc là ôm anh thật chặt, nói cho anh biết cô nhớ anh thế nào. Nếu không thì là cầu xin anh đừng rời xa cô, nói cho anh biết bây giờ cô đã trưởng thành rồi, không còn ỷ lại như trước đây nữa, cô muốn một lần nữa bắt đầu lại với anh... Nhưng mà tình huống bây giờ không giống như những gì cô đã nghĩ.

Cửa tiệm đã đóng cửa, trừ cô và Kỳ Thịnh ra không còn ai ở trong tiệm.

Cô đã bình tĩnh lại, cô đưa ly trà cho anh sau đó dùng hết sức mình mỉm cười.

“Anh, mấy năm nay có khỏe không?”

Kỳ Thịnh nghe cô nói thì nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn cô. Thẩm Hạ Chí không thể nhìn ra được anh đang nghĩ gì. Sau đó cô nghe anh tiếc chữ như vàng nói: “Ừ.”

Không còn gì nữa?

Thẩm Hạ Chí nếm thấy mùi vị khổ sở trong lòng. Cho dù cô nhớ anh đến thế nào thì đối mặt với sự lạnh nhạt của anh cô chỉ có thể tàn nhẫn thôi. Đúng vậy, cô sớm nên làm rõ lập trường của mình, bọn họ đã ly hôn, đã không còn là vợ chồng.

“Đột nhiên gặp lại anh trên đường, em cứ nghĩ là mình bị hoa mắt, trong nhất thời không khống chế được cảm xúc của mình.” Thẩm Hạ Chí vội vàng cúi đầu, không để cho Kỳ Thịnh nhìn thấy sự yếu ớt trong mắt cô, cô dùng giọng điệu trên ghẹo để che dấu bản thân: “Không ngờ người đó lại là anh, thật trùng hợp.”

Đúng vậy, thật là trùng hợp, đúng là cô đã tự mình đa tình. Anh chỉ là trùng hợp xuất hiện ở đây thì cô đã cho rằng mọi chuyện kì lạ gần đây đều có liên quan tới anh. Nhưng với thái độ vừa rồi của anh thì tất cả đã rõ ràng, không phải anh... Thẩm Hạ Chí, ít tự luyến đi, anh đã không còn thuộc về mày nữa, sẽ không vì mày mà làm bất cứ chuyện gì.

Kỳ Thịnh không nói gì, chỉ nâng ly trà lên uống một hớp, không khí hơi lộ ra sự lúng túng. Thẩm Hạ Chí điều chỉnh tâm trạng, một lần nữa nhìn anh nói: “Anh làm gì gần đây à?”

“Đi ngang qua.” Kỳ Thịnh khạc ra hai chữ đơn giản, cô ấy làm sao có thể biết được là anh đang sợ mình để lộ ra mọi chuyện.

“À.” Thẩm Hạ Chí đáp lại, cô không thể ức chế được cảm xúc của mình nữa, lỗ mũi ề ề mà vẫn phải cười tươi: “Tiệm bánh ngọt này là do em mở, sau này nếu có rảnh rỗi... Có thể tới nếm thử một chút bánh ngọt em làm, mọi người đều nói mùi vị cũng không tệ lắm.”

Thẩm Hạ Chí nói xong lại có chút ảo não, cái này có thể coi là múa rìu qua mắt thợ không? Người làm bánh ngọt ngon nhất không phải là anh sao? Căn bản là không có chuyện gì có thể làm khó được anh. Đúng như ngừng gì cô đã nói trong đám cưới, cô đã rất nỗ lực, rất cố gắng, tất cả chỉ vì muốn được anh nhìn nhận.

Nhưng mà, anh sẽ từ chối, thôi, anh...

“Được.”

Lần này, cũng chỉ là một chữ duy nhất nhưng lại làm cho đôi mắt của Thẩm Hạ Chí phát sáng. Cô nhìn anh, sự kích động không từ nào có thể diễn tả được.

“Tại sao không ở khu dân cư an bình?” Thật thần kỳ, lần này anh lại chủ động mở miệng trước.

Thẩm Hạ Chí há mồm, rồi lại chậm rãi nhắm mắt lại. Làm sao cô có thể nói cho anh biết là vì cô sợ anh không có chỗ ở nên mới chủ động rời đi. Cô nhún nhún vai, giống như là không có chuyện gì nói: “Cũng đã ly hôn thì em làm gì có tư cách ở đó, đó là nhà của anh, không phải sao?”

Con người của Kỳ Thịnh thoáng qua tia đau đớn. Một lúc sau anh mới gật đầu nói: “Nơi đó vĩnh viễn là nhà của em, lúc nào em cũng có thể trở về.”

Rốt cuộc anh muốn gì chứ?

Thẩm Hạ Chí bỗng dưng cắn môi dưới, đem nước mắt nước ngược vào trong. Rõ ràng là anh tàn nhẫn muốn ly hôn với cô nhưng bây giờ cũng chính anh lại có thể bình tĩnh như vậy, còn dám nói đó vĩnh viễn là nhà của cô, làm sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?

“Không, nếu đã ly hôn thì nơi đó đã không còn là nhà của tôi, tôi sẽ không trở về nữa.” Thẩm Hạ Chí lạnh lùng nói, tại sao người bị uất ức, người đau lòng tuyệt vọng luôn là cô. Nếu như anh đã không thềm để ý đến thì cô còn bận tâm làm gì chứ?

Cái gì vết sẹo ly hôn chứ, đều chẳng qua là lý do làm cho cô mạnh mẽ hơn chờ anh về. Thật là đủ rồi, Thẩm Hạ Chí, mày hãy tỉnh lại đi!

Sẽ không trở về nữa rồi...

Kỳ Thịnh giật mình trong giây lát, xem ra, cô rất hận anh.

Kỳ Thịnh chậm rãi đứng dậy, lễ phép gật đầu: “Khuya lắm rồi, anh không quấy rầy em nữa, hẹn gặp lại.”

“Ừ, đi thông thả, không tiễn, tôi còn muốn thu dọn đồ đạc rồi mới về nhà.” Thẩm Hạ Chí nói xong, xoay người đi vào phòng bếp.

Cho đến khi bên ngoài không còn động tĩnh thì Thẩm Hạ Chí mới lao ra khỏi phòng bếp, vọt tới cửa lớn tìm kiếm bóng dáng của Kỳ Thịnh, mà anh... thì đã không thấy đâu.

Nước mắt lại rơi, Thẩm Hạ Chí dựa vào cửa chính, vô lực ngã xuống.

Vội vã gặp nhau, cuộc trò chuyện ngắn ngủi, rồi lại vội vã rời đi.

“Kỳ Thịnh, anh dạy em phải làm thế nào đây. Lúc em không hiểu chuyện, anh không muốn. Bây giờ em đã trưởng thành, anh vẫn lạnh nhạt với em. Chẳng lẽ anh chưa từng yêu em, đối với em mà nói, rốt cuộc em là ai?”

Cô thật hối hận, cô không cố ý nói ra câu kia. Cô chỉ là hy vọng anh có thể quay lại là Kỳ Thịnh trước kia, la mắng cô.

Không có, cái gì cũng không có.

Lúc không gặp anh thì còn có thể ảo tưởng. Bây giờ gặp rồi, cô mới biết là đã không còn gì.

9. Chương 9

“Anh là tên lường gạt!” Thẩm Hạ Chí vừa dùng sức rửa cái đĩa vừa uất ức khẽ nguyên rửa.

Anh đã đồng ý với cô, có rãnh rồi sẽ đến ăn đồ ngọt do cô làm nhưng kể từ ngày đó đến nay đã một tuần lễ, anh cũng không xuất hiện nữa. Cô đã tìm rất nhiều lý do, đổ rác, mua đồ, đi ngang hẻm nhưng vẫn không thấy bóng dáng của anh.

Rõ ràng là anh cố ý tránh cô, nếu không thì ngày đó đúng là anh chỉ đi ngang qua, sau khi thấy cô liền rời đi.

Tại sao! Tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện làm xáo trộn tinh thần cô rồi lại đột nhiên biến mất. Mỗi ngày cô đều thất thần, mỗi mất hy vọng anh xuất hiện. Cô tự nói với mình, cho dù anh có lạnh nhạt với cô đến thế nào thì chỉ cần có thể gặp anh là tốt rồi. Cô đúng là không có tiền đồ.

Anh không xuất hiện làm cho lòng tin của cô từ từ mất đi. Cô sợ, sợ anh chỉ là Đàm Hoa Nhất Hiện, từ đó sẽ không còn tồn tại.

“Này, ai là chủ ở đây, mau ra đây!”

Trong đại sảnh đột nhiên truyền đến tiếng va chạm lớn làm Thẩm Hạ Chí ở trong phòng bếp cũng giật mình. Cô lấy lại tinh thần, vội vàng bỏ bao tay và cái đĩa xuống, đi ra ngoài.

Đột nhiên trong tiệm xuất hiện bốn năm thiếu niên có bề ngoài rất lưu manh. Thẩm Hạ Chí cau mày nhưng vẫn lịch sự nói: “Xin lỗi, tiệm bánh đã đóng cửa rồi, nếu quý khách muốn ăn bánh ngọt thì xin ngày mai quay lại.”

Nghe Thẩm Hạ Chí nói, bốn năm thiếu niên ngẩn ra, sau đó cười ầm lên. Một người trong đó nhuộm tóc xanh xem ra chỉ mới mười sáu mười bảy chọt võ bàn, hung dữ đi về phía Thẩm Hạ Chí nói: “Này! ai muốn ăn cái gì ngọt chứ, chúng tao tới thu phí bảo kê.”

Phí bảo kê?

Thẩm Hạ Chí tức giận cười một tiếng: “Tôi mở tiệm ở đây đã bốn năm năm, lần đầu tiên nghe có người nói muốn thu tiền bảo kê, thật xin lỗi, không có!”

“!@#%\$@, con đàn bà này có phải chán sống rồi không!” Một tên gio8 chân đá ngã cái ghế: “Đừng nói nhiều, lấy trước một vạn tiền bảo kê.”

Thẩm Hạ Chí cau mày có chút tức giận, nhìn bọn chúng không giống phần tử xã hội đen chút nào mà giống mấy tên mới lên dờ dờ ương ương cố ý gây chuyện: “Tôi sẽ không đưa tiền ấy cậu, nếu như không muốn lớn chuyện thì mau rời khỏi đây. Ở tuổi này thì mấy cậu tốt nhất nên ở trường học, học theo xã hội đen cái gì, dờ dờ ương ương, nếu như các cậu không nghe tôi khuyên bảo thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

Bốn năm thiếu niên lập tức quát to một tiếng, một tên nhuộm tóc hồng lập tức nắm lấy Thẩm Hạ Chí, rống to: “Mẹ nó, mày còn dám giáo huấn bọn tao, uy hiếp bọn tao? Báo cảnh sát... Tao xem mày có báo cảnh sát được không.”

“Đập điện thoại!”

Điện thoại, bàn hế trong tiệm bị đập phá. Chỉ trong một phút mà cửa tiệm đã bừa bãi, Thẩm Hạ Chí nóng nảy: “Dừng tay! Dừng tay cho tôi, a...”

Cô còn không kịp nói hết câu thì tóc đã bị nắm chặt, cô túm lấy tên tóc hồng: “Buông tôi ra, khốn kiếp!”

“Ai bảo rượu mời không uống muốn ăn rượu phạt, xem mày còn dám không thất thời nữa không.” Một tên lớn hơn cho Thẩm Hạ Chí một cái tát, sức lực không nhỏ, làm cho khóe miệng cô rỉ máu, gò má trắng nõn lập tức hiện rõ năm ngón tay.

Thẩm Hạ Chí liều chết giãy giụa, nhưng căn bản không thể nào phản kháng. Cửa sắt đóng chặt, không ai có thể nhìn thấy tình hình bên trong, cũng không ai có thể tới cứu cô, cô phải làm gì đây?

Mắt thấy bọn họ sẽ lấy hết tiền Thẩm Hạ Chí liều mạng xông tới. Nhưng không ngờ lại bị một tên hung hăng đá vào bụng, cô bị đau quỵ xuống đất, trán đập phải góc bàn, máu lập tức chảy ra...

Cô không thể nhận thua, tuyệt không thể, đây là tiền sinh hoạt của cô và con gái, làm sao cô có thể để họ cướp đi chứ, cô cắn răng dùng hết sức mình tiến lên: “Không cho phép nhúc nhích, không cho phép!”

Cô liều chết phản kháng rồi cuộc cũng chọc giận các thiếu niên. Một tên trong số đó bắt đầu tay đấm chân đá, Thẩm Hạ Chí không thể phản kháng, chỉ có thể cắn răng co rúc người lại chịu trận. Giờ phút này, trong đầu cô chỉ có hình bóng của Kỳ Thịnh và con gái, cô rất nhớ anh, cô không thể nói chuyện với anh nữa, càng không thể làm bánh ngọt cho anh ăn, con gái của cô cũng cần cô, cô không thể có chuyện được.

Lúc này, cửa sắt đang đóng chặt bỗng “Ầm” một tiếng, đám người kia sợ hết hồn, ánh sáng chói lóa làm cho bọn họ híp mắt lại. Bọn họ chỉ nhìn thấy một bóng người cao to với đôi mắt lạnh lẽo đi vào. Mọi người còn chưa phản ứng kịp thì cửa sắt lại đóng lại một lần nữa, tựa hồ như muốn nói ai cũng không thể chạy thoát.

Đám thiếu niên không tự chủ được rung mình một cái, cảm thấy cực kỳ kinh sợ, bọn họ còn chưa có hành động nào thì bóng dáng kia đã đi tới, một tay ôm lấy người phụ nữ đang nằm dưới đất... tay còn lại bóp lấy cổ của tên thanh niên tóc hồng, nhắc hẳn lên cao.

Đám thanh niên còn lại hoảng sợ nhìn tên tóc hồng mặt đỏ bừng, không thể thở được, bàn tay đang bóp cổ hẳn cũng không giỡn chơi, gân xanh nổi hết lên, con người tràn đầy sát khí.

Đám thanh niên co rúm lại, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như người đàn ông này muốn giết bọn họ thì dễ như bóp chết một con kiến.

“Kỳ Thịnh, không cần... Khụ khụ, xin anh, không cần.”

Thẩm Hạ Chí rúc vào lồng ngực ấm áp, cô mở mắt ra. Một lúc sau mới ý thức được hình ảnh đáng sợ trước mặt, cô cảm nhận được toàn thân anh cứng ngắc.

Nhưng lời nói của cô cũng không xoay chuyển được anh, con người lạnh lùng tràn đầy quyết tâm, chỉ cần một chút nữa thì tên nhóc tóc hồng sẽ tiêu đời.

Thẩm Hạ Chí luống cuống, cô chưa bao giờ thấy Kỳ Thịnh đáng sợ như vậy. Cô nhất định phải ngăn anh lại, không để cho anh giết người, cô vòng chặt người anh khóc lớn: “Kỳ Thịnh, buông tay ra! Đừng giết hẳn, xin anh, em xin anh, đừng mà... em không sao, em không có chuyện gì hết, nếu như anh có chuyện thì em phải làm sao đây? Đúng rồi! Còn có Duyệt Duyệt, con gái của chúng ta, con bé phải làm sao? Kỳ Thịnh...”

Hình như Kỳ Thịnh hơi rung động khi nghe tới con gái, ngón tay anh chậm rãi buông ra, tên nhóc tóc hồng mềm nhũn ngã xuống đất.

Kỳ Thịnh lạnh lùng nói: “Cút.”

Đám thanh niên vội vàng rời đi như chạy khỏi địa ngục, không ai dám quay đầu lại nhìn.

Thẩm Hạ Chí khóc lớn nhưng cô cũng cảm thấy nhẹ lòng, cũng may anh nghe lời cô nói, cũng may... anh xuất hiện.

Không biết vì sao, trong nháy mắt, Thẩm Hạ Chí giống như bừng tỉnh hiểu ra mọi chuyện, là anh, thật sự là Kỳ Thịnh, làm sao cô có thể bị sự lạnh nhạt của anh đánh lừa chứ? Anh vẫn luôn ở bên cô, yên lặng làm

mọi chuyện vì cô. Về ngoài lạnh lùng chỉ là sự nguy trang của anh, căn bản là anh rất quan tâm cô, cô còn hoài nghi cái gì chứ, cô còn sợ cái gì chứ?

Nghĩ tới đây, Thẩm Hạ Chí chợt đẩy Kỳ Thịnh ra nhưng cô lại loạng choạng muốn ngã xuống đất. Lúc sắp ngã xuống thì Kỳ Thịnh đã nhẹ nhàng đỡ được cô. Anh không thể làm gì khác hơn là đặt cô lên ghế, lặng lẽ nhìn cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt chảy ra. Sau đó hít thở sâu một hơi rồi bắt đầu lớn tiếng lên án: “Ai cần anh trông nom tôi, không phải là anh đã sớm mặc kệ sự sống chết của tôi rồi sao? Căn bản là anh thấy tôi ghê tởm, nhìn tôi thì thâm như vậy anh nên vỗ tay vui mừng mới đúng, hu hu hu... Tôi chán ghét anh, tôi hận anh chết đi được, anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, để ấy tên côn đồ kia đánh chết tôi đi.”

Kỳ Thịnh nhìn cô gây sự chỉ thở dài, anh ngồi xổm xuống đưa tay đụng vào vết thương của cô: “Ngoan, chúng ta đến bệnh viện trước được không? Vết thương của em cần được xử lý.”

Thẩm Hạ Chí sững sờ khi nghe thấy giọng nói êm ái của anh. Đã năm năm rồi cô không được nghe thấy giọng nói này, căn bản là anh chưa từng thay đổi.

“Oa” Thẩm Hạ Chí gào khóc, níu chặt lấy ống tay áo của anh ăn vạ: “Tôi không đi bệnh viện, tôi không muốn đi bệnh viện, để cho tôi đau chết đi!”

“Hạ Chí, đừng quậy nữa.” Kỳ Thịnh biết mình không thể tránh né được nữa, anh chỉ có thể lo lắng an ủi cô.

“Tôi chính là muốn quậy như vậy đó, sao nào!” Thẩm Hạ Chí đau lòng nói: “Không phải anh đã sớm không còn quan tâm đến tôi sao, anh chê tôi không hiểu chuyện, anh chê tôi quá lệ thuộc vào anh, chê tôi không đủ trưởng thành. Dù sao thì tôi cũng hồ đồ như vậy đó, anh đã không quan tâm đến tôi thì còn quản tôi làm gì.”

“Anh chưa từng có chê em không hiểu chuyện, không chê em không đủ trưởng thành, mặc kệ em có hồ đồ hay không thì anh cũng đều muốn em.” Cô bị đau thì anh càng đau lòng hơn, động tác của anh cẩn thận đem đầu cô đặt lên bả vai mình, an ủi: “Đừng khóc, có được không, em khóc anh sẽ đau lòng.”

“Anh lừa em, anh là tên lương gạt.” Thẩm Hạ Chí vừa khóc thút thít vừa ôm cổ anh, đem toàn bộ nước mắt nước mũi trét lên người anh: “Rõ ràng lúc ly hôn anh chê em không hiểu chuyện, em cầu xin anh, anh cũng không nghe. Anh thật tàn nhẫn, ngay cả một cơ hội cũng không cho em. Bây giờ lại nói là không phải.”

Kỳ Thịnh im lặng, chuyện này rất phức tạp, anh không biết bắt đầu giải thích từ đâu.

Thẩm Hạ Chí khẳng định Kỳ Thịnh quan tâm cô, cô nắm chặt mình có thể đối phó với anh nhưng cô không muốn, cô không muốn ép anh đi một lần nữa. Kỳ Thịnh trầm mặc đỡ cô dậy, cô nói sang chuyện khác, cố ra vẻ tức giận: “ Cho nên anh gạt em phải không? Lúc ly hôn là có lý do khác có phải không?”

Kỳ Thịnh nhìn cô không chớp mắt, anh không nói lời nào, dĩ nhiên là đã có ý thừa nhận.

Thẩm Hạ Chí vẫn không thể nào làm cho nước mắt ngừng rơi, cô oán trách Kỳ Thịnh, nức nở: “Đã có lý do khác tại sao lại không nói, nếu bây giờ quay lại tìm em, tại sao lại không nói, chỉ gây ngốc đứng trong bóng tối nhìn em. Anh có biết để cho em nhìn thấy anh như vậy em rất đau lòng không? Anh chỉ cho em một chữ “ừ”, lạnh lùng với em, làm cho em luống cuống, muốn hận anh cũng không được, yêu anh cũng không xong. Kỳ Thịnh, anh nói cho em biết đi, cuối cùng em phải làm như thế nào, anh dạy cho em đi.”

“Thật xin lỗi.” Hốc mắt Kỳ Thịnh nóng lên, anh đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô: “Anh chỉ là, không biết phải đối mặt với em như thế nào... Anh rất nhớ em.”

Chỉ một câu đơn giản cũng làm cho Thẩm Hạ Chí cảm thấy năm năm này là đáng giá. Kỳ Thịnh thật lòng, cô không muốn khóc nhưng lại không ngừng được.

Cô chợt giữ chặt lấy mặt anh, hôn lên môi anh, nếm lấy vị mặn của nước mắt: “Em cũng rất nhớ anh, ngày nào cũng nhớ anh. Em cho là mình đủ kiên cường, đủ dũng cảm nhưng thì ra không có anh, tất cả đều là vô nghĩa, em chỉ là thứ vô dụng.”

Kỳ Thịnh hôn trả cô, đưa tay ôm chặt lấy cô, gần như là muốn đem cô gắn vào cơ thể mình: “Không phải, em làm rất tốt, làm rất tốt.”

“Kỳ Thịnh...”

“Ừ.”

“Đừng rời xa em có được không, mặc kệ là vì lý do gì, anh cũng không được rời xa em. Chỉ cần chúng ra ở chung một chỗ thì không có gì không làm được.”

“Anh đồng ý với em...”

Rốt cuộc, Thẩm Hạ Chí cũng cười rộ lên, sau cơn mưa trời lại sáng.

Dọc theo đường đi, Thẩm Hạ Chí nghĩ nát óc không biết phải giới thiệu Kỳ Thịnh với con gái như thế nào. Đến lúc hai người gặp nhau, cô mới biết là mình ngu ngốc đến mức nào.

Tại sao?

Nguyên nhân thật ra rất đơn giản.

Kỳ Hỷ căn bản là không sợ người lạ, con bé chỉ vào Kỳ Thịnh, nói: “Con mắt của chú rất giống Duyệt Duyệt.”

Kỳ Thịnh nhìn Kỳ Hỷ cười, vẻ mặt của anh là Thẩm Hạ Chí xúc động...

Anh ôm lấy con gái, dịu dàng đánh chính: “Duyệt Duyệt, phải là con mắt của con giống chú mới đúng.”

“Tại sao?” Kỳ Hỷ ngồi trong lòng anh, cắn ngón tay mập mạp hỏi.

“Bởi vì, chú là ba con.” Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, hướng dẫn con gái đi từng bước.

“Khụ khụ khụ...” Thẩm Hạ Chí ở một bên lập tức bị sắc nước miếng của mình. Anh có thể không nói trực tiếp được không, có thể không cần quá thẳng thắn không. Con gái mới bốn tuổi, làm sao hiểu được chứ.

Nhưng kỳ quái dạ, gương mặt trắng nõn của Kỳ Hỷ lộ ra biểu hiện bình tĩnh, bàn tay nhỏ bé cầm lấy gương mặt anh, ngo trái ngo phải giống như đang xác định cái gì đó, sau một hồi bé kei to: “Ba, cuối cùng ba cũng về rồi, Duyệt Duyệt đã chờ ba lâu lắm rồi, ba sẽ không rời xa con nữa, phải không? Sau này sẽ ở chung với con và mẹ phải không?”

“Ừ.” Kỳ Thịnh dịu dàng sờ mặt con gái, nói lời cam kết.

Này này này! Thẩm Hạ Chí tròn mắt, bọn họ đang nói cái gì vậy?

Ai có thể giải thích cho cô một chút không? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Sau khi dỗ Duyệt Duyệt ngủ, Thẩm Hạ Chí mới có cơ hội kéo Kỳ Thịnh về phòng, chuẩn bị “Thập nhị đại hình Mãn Thanh” chất vấn anh.

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Kỳ Thịnh nhìn khí thế hung hăng của Thẩm Hạ Chí thì bật cười, kéo cô ngồi xuống: “Chuyện này nói ra thì rất sài, nếu muốn nói hết thì đại khái cũng tốn không ít thời gian.”

Anh thẳng thắn như vậy, ngược lại làm Thẩm Hạ Chí ngạc nhiên: “Anh... Muốn nói mọi chuyện với em sao?”

“Đã đồng ý với em thì anh sẽ không giấu giếm nữa. Mặc kệ sau khi nghe xong em quyết định như thế nào, anh cũng tôn trọng em.”

Thẩm Hạ Chí nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh thì khinh thường, cái gì gọi là sau khi nghe xong, mặc kệ cô quyết định thế nào thì cũng tôn trọng cô. Không phải cô đã sớm quyết định rồi sao, nếu như anh có là Hỗn Thế ma vương thì cô cũng chỉ có anh.

Vì vậy Thẩm Hạ Chí rất phối hợp gác chân ngồi nghiêm chỉnh: “Được rồi, em đã chuẩn bị tốt, bắt đầu đi.”

Kỳ Thịnh suy tư một chút rồi mới ngẩng đầu lên hỏi: “Hạ Chí, em có nhớ năm năm trước có người người gọi là Qủy Sát không? Lúc ấy, hắn đã nói với em anh còn có một cái tên khác là Gabriel.”

Dĩ nhiên là cô nhớ rõ, tất cả mọi chuyện đều là vì Thẩm Mỹ Lao, lại nói đến tên kia, nếu không phải vì hắn thì cô cũng không cần lừa gạt Kỳ Thịnh. Kết quả lại hại Kỳ Thịnh dính líu vào, đúng rồi, là từ khi đó Kỳ Thịnh bắt đầu trở nên là lạ. Thẩm Mỹ Lai chính là kẻ đầu sỏ, cũng may kể từ ngày đó, cô không gặp lại tên kia.

A, lạc đề rồi, đúng, khi đó cái tên Quỷ Sát kêu cô gọi cho Gabriel, sau đó cô mới hiểu người đó là Kỳ Thịnh: “Cho nên Gabriel là tên tiếng Anh của anh?”

Trầm mặc một hồi lâu, Kỳ Thịnh gật đầu một cái, sau đó lại lắc đầu: “Thật sự nó chỉ là một cái tên nhưng mà không phải của anh, Gabriel, Gabriel, trong kinh thánh đại biểu áu tơi và mạng người.”

“Nghe rất thần bí.”

Biểu tình của Thẩm Hạ Chí làm Kỳ Thịnh muốn nghiêm túc cũng không làm được. Anh gõ gõ cái đầu nhỏ của cô: “Anh không nói giỡn, khi đó anh lừa em, anh biết Quỷ Sát vì tìm anh mà đến đây. Làm chị em thiếu nợ, sau đó em nhất định sẽ đến cứu người. Tất cả đều là kế hoạch của hắn. Hắn không thể tìm thấy chúng ta nên mới tìm chị em.”

Nói như vậy thì Thẩm Mỹ Lai rất vô tội, Thẩm Hạ Chí gật đầu một cái: “Vậy tại sao hắn muốn tìm anh, rốt cuộc hắn là ai?”

Im lặng, hoặc là cô nên hỏi, anh là ai, đến từ đâu. Lần đầu tiên đặt chân đến chỗ anh, cô đã biết thân phận của anh rất thần bí. Chỉ là cô không muốn tìm hiểu, nơi đó là người nhà của cô, có ai sẽ hoài nghi người nhà mình chứ? Thì ra đây là sự thật.

Kỳ Thịnh càng thêm trầm mặc, giọng điệu của anh có chút run run, giống như là sợ cô sẽ biết mọi chuyện. Thẩm Hạ Chí không nói gì, để anh điều chỉnh tâm trạng của mình.

“Hạ Chí, anh đã từng là một Lính Đánh Thuê, Quỷ Sát cũng thế.”

Cuối cùng anh cũng nói ra, nhắm mắt lại, cũng như trút được gánh nặng. Một lúc sau, anh mới dám mở mắt ra nhìn cô, nhưng mà... cô vẫn chống cằm nhìn anh, gương mặt hồn nhiên

Kỳ Thịnh kinh ngạc, sau đó nói lại: “Hạ Chí, anh đã từng là một Lính Đánh Thuê.”

“Thì sao?” Thẩm Hạ Chí bĩu môi: “Anh yêu, được rồi, Lính Đánh Thuê nghe ra thì rất lợi hại, rất rất giỏi giang nhưng em lại không biết nó là gì. Cho nên anh nói xem em phải phản ứng thế nào đây, em rất vô tội nha.”

Rất lợi hại, rất rất giỏi! Đây căn bản không phải ý của anh. Kỳ Thịnh có chút dở khóc dở cười, anh sờ sờ gương mặt cô rồi nói tiếp: “Đơn giản mà nói, Lính Đánh Thuê chính tử sĩ, Lính Đánh Thuê cũng chia rất nhiều loại, buôn bán, chợ đen, gián điệp quốc tế.”

“Vậy anh thuộc loại nào?”

Kỳ Thịnh đưa tay đem kéo Thẩm Hạ Chí vào trong ngực, không cho cô nhìn thấy vẻ mặt mình rồi mới nói: “Sáu tuổi anh đã được tổ chức nuôi dưỡng, trải qua mười năm huấn luyện như địa ngục, mười sáu tuổi làm nhiệm vụ đầu tiên, mười bảy tuổi thành Lính Đánh Thuê trẻ tuổi nhất. Anh cũng không chuyên về loại nào, loại nào anh cũng từng làm qua. Hai mươi lăm tuổi anh cảm thấy mệt mỏi nên tự động rời đi tổ chức, sau đó gặp bạn Tiểu Tích, hai mươi bảy tuổi... Anh gặp em.”

Chỉ đơn giản mấy câu, Kỳ Thịnh đã kể lại hết cuộc đời mình. Thẩm Hạ Chí núp trong ngực anh, vòng chặt lấy anh, trái tim rất đau. Cô nghĩ, không cần nói thêm gì nữa, cô cũng biết mọi chuyện, cô có thể hiểu được anh đã trải qua cuộc sống như thế nào.

“Hạ Chí, anh đã từng giết nhiều người, rất nhiều.”

Thật ra thì, đây mới là trọng điểm, tay anh đã dính đầy máu tươi. Nói khó nghe thì anh là một sát thủ làm người ta sợ hãi “Gabriel”.

Thẩm Hạ Chí cảm nhận được anh đang run rẩy, nước mắt cô chảy xuống. Cô nghĩ, cô đúng là phụ nữ ít kỷ, sống chết của người trên toàn thế giới này đều không liên quan đến cô. Cô chỉ quan tâm đến anh, lòng cô quá nhỏ, chỉ có thể chứa được anh.

“Cho nên anh muốn làm em sợ sao?” Cô buồn buồn nhạo báng: “Đừng cho là em sẽ sợ anh, hừ, sau này không cho anh hung dữ với em, không được lớn tiếng với em, cho dù em có làm bậy thì anh cũng phải chấp nhận!”

Anh, dĩ nhiên là hiểu ý cô, anh hôn lên tóc cô. Kiếp này gặp được cô chính là may mắn lớn nhất của anh.

10. Chương 10

“Năm đó rời khỏi tổ chức là ý của anh, anh biết rõ Lôi gia không cho phép. Ông ta là người đứng đầu tổ chức, đặc biệt là phụ trách huấn luyện lính đánh thuê. Từ lúc quen biết em, yêu em, anh liền biết thế nào là nhớ thương một người, Hạ Chí... cưới em, thật ra là hành động ít kỷ của anh. Anh biết rõ thân phận của anh sẽ ảnh hưởng đến em nhưng anh lại không muốn rời xa em. Bởi vì yêu em, anh mới biết thế nào là tình yêu thực sự, thế nào là cô đơn.”

“Không phải, anh không ích kỷ chút nào, người ích kỷ là em, em là người muốn gả cho anh., Khi nghe anh nói muốn lấy em thì em mừng đến phát điên, em không cho phép anh hối hận.” Thẩm Hạ Chí phản bác.

Kỳ Thịnh cười khê vuốt mái tóc dài của cô, nói tiếp: “Chúng ta rất hạnh phúc làm anh quên mất thân phận thật sự của mình. Cho đến khi Quỷ Sát xuất hiện, là Lôi gia phái hán tới tìm anh, có một nhiệm vụ mười triệu Đô-la cần anh thực hiện, nhưng... Anh không muốn, đã rời khỏi đó thì anh không nghĩ sẽ quay về. Huống chi là còn có em, anh không muốn tay mình dính máu thêm nữa, nhưng tổ chức có một quy tắc bất thành văn, nếu người bị phái đi không thực hiện nhiệm vụ mà người khác lại có hứng thú với nó thì người đó phải giết chết người được chỉ định nhận nhiệm vụ, em hiểu chưa?”

Đâu chỉ hiểu!

Thẩm Hạ Chí khiếp sợ ngồi dậy, bắt đầu kiểm tra toàn thân cao thấp Kỳ Thịnh: “Anh có sao không?”

“Anh không sao.” Kỳ Thịnh cầm tay nhỏ bé của cô để cô an tâm: “Khi đó chúng ta cũng ở tại bình thần xã khu, căn bản không có người dám ra tay, cho nên ta sợ nhất, nhưng thật ra là bọn họ tìm người xuống tay, ép ta hiện thân, nhưng ta lại không thể hạn chế người từ đó cả đời không ra xã khu...”

Cuối cùng cô cũng hiểu, Thẩm Hạ Chí rối rắm xoắn ngón tay, cực kỳ ảo não. Thì ra là đây mới là nguyên nhân khiến Kỳ Thịnh bất ổn, anh sợ cô bị thương tổn, mà cô lại không hiểu, còn nghĩ anh thay đổi tính tình

“Cho nên lần đó chân của em bị thương không phải là chuyện ngoài ý muốn, bởi vì anh biết mấy người đó đã bắt đầu hành động nên mới tìm đủ lý do ly hôn với em, vạch rõ giới tuyến với em, một mình đối mặt với nguy hiểm?” Thẩm Hạ Chí nhìn anh trầm mặc, vừa đau lòng vừa tức giận đánh anh: “Kỳ Thịnh là Đại Ngốc Nghếch, ai cho anh tự tiện quyết định thay em chứ. Sau này, em cũng không làm theo lời anh nói.”

“Sẽ không có sau này.” Kỳ Thịnh cười nói: “Hạ Chí, tổ chức kia đã không còn tồn tại, không ai có thể làm tổn thương em nữa. Trên thế giới này cũng không có người tên “Gabriel” nữa.”

Cái tổ chức kia bị tiêu diệt rồi hả ?

Thẩm Hạ Chí ngạc nhiên, mặc dù cô không biết đó là tổ chức đáng sợ như thế nào nhưng chỉ cần tưởng tượng thôi thì cũng cảm thấy kinh khủng rồi. Cô nhìn sâu vào mắt Kỳ Thịnh, há mồm rồi lại nhắm mắt lại lần nữa. Cô không muốn hỏi, cũng không muốn Kỳ Thịnh nhớ lại ký ức ấy.

Anh đã làm như thế nào, cô cũng không muốn biết. Cô chỉ cần biết, vì cô, anh đã hy sinh nhiều như thế nào, cô chỉ cần biết như vậy là đủ rồi.

Kỳ Thịnh cười yếu ớt, anh biết cô đang lo ình nên cũng không nói ra.

“Một năm sau khi ly hôn với em, thật ra thì anh cũng không rời đi. Em tìm chỗ ở, sinh Duyệt Duyệt, mở tiệm bánh ngọt... Anh đều biết hết. Đến khi xác định là em đã an toàn, anh mới đi làm chuyện nên làm.”

Thẩm Hạ Chí rũ cái đầu nhỏ xuống, cô không còn biết phải nói gì.

Cô chỉ có thể nói, làm sao mà cô có thể yêu một người đàn ông ngu ngốc như thế này, ngốc đến nỗi đem cả tính mạng của mình ra bảo vệ cô, khó trách... Cô luôn cảm thấy sau khi ly hôn mọi chuyện lại rất thuận lợi, gần như là không gặp bất kỳ một khó khăn nào. Tìm chỗ ở, chủ thuê nhà chủ động gọi điện, giá rẻ lại ở rất thoải mái. Lúc sinh Duyệt Duyệt, xe cứu thương cũng tới rất đúng lúc. Khi đó cô còn nghi ngờ không biết mình có gọi điện thoại hay không? Lúc mở tiệm bánh ngọt lại càng thuận lợi, tìm được một cửa hàng tốt, mọi thiết bị đều được lắp đặt sẵn...giờ nghĩ lại, mọi chuyện đều do anh làm.

Chỉ là khi đó cô không nhận ra được, là vì mới ly hôn nên không để tâm đến sao?

Ai, cô vẫn cho là mình trưởng thành, thành thực, không có anh cũng không sao. Vậy mà cô không biết bởi vì có anh nên cô mới may mắn như thế,

“Vậy rốt cuộc anh về đây lúc nào?”

“Một năm trước, anh đã trở lại, mới đầu, anh chỉ dám đứng xa xa nhìn em và Duyệt Duyệt. Sau đó lại không cảm thấy đủ, muốn đến gần em hơn, không ngờ bị em phát hiện.”

Thẩm Hạ Chí nghĩ lại thời gian đó, bây giờ mới biết đầu óc của mình không có vấn đề mới bình tĩnh lại, cô liếc Kỳ Thịnh” “Anh có biết là chút nữa em nghĩ là mình bị điên không?”

“xin lỗi, là anh không khống chế được mình, muốn làm chút gì đó cho em. “Kỳ Thịnh áy náy nói: “Về phần Duyệt Duyệt....thật ra thì, anh cũng thường đứng ở đầu giường ngắm nhìn con bé vào lúc nửa đêm, cho đến một lần con bé giật mình tỉnh dậy lúc nửa đêm. Em biết không? Con gái chúng ta rất gan dạ, con bé nhìn thấy anh cũng không sợ hãi, không khóc lớn, ngược lại còn nhìn chăm chăm anh, hỏi anh là ai... trong đêm tối, anh biết là con bé không nhìn thấy anh, nên mới dám nói cho con bé biết anh là ba của nó. Lúc đầu con bé cũng không có phản ứng gì nhưng dần dần con bé lại tỉnh lại lúc nửa đêm chờ anh. Sau đó hưng phấn nói cho anh biết ba là cái gì. Thậm chí còn hỏi tại sao anh không ở bên cạnh nó, anh nói con bé hãy chờ anh quay lại bên hai người.”

Thẩm Hạ Chí nghe mà dở khóc dở cười, thì ra còn có chuyện như vậy. Đột nhiên Thẩm Hạ Chí híp mắt lại, lại gần Kỳ Thịnh, nghi ngờ nói: “Như vậy, nói cách khác, tối hôm đó không phải là em nằm mơ, anh thật sự...”

Thẩm Hạ Chí nhìn Kỳ Thịnh lộ ra vẻ mặt quẫn bách thì đỏ mặt lên án anh: “Thật sự là anh, khoan, Kỳ Thịnh, ánh đèn nửa đêm bò lên giường em làm cái kia? Anh cũng gan quá rồi, không sợ em tỉnh lại sao?”

Thật ra Kỳ Thịnh muốn nói, em cũng rất chủ động và hưởng thụ mà.

“Sự thật chứng minh,em vẫn cho là mình đang nằm mơ”.

Vậy mà anh cũng dám nói, Thẩm Hạ Chí ảo não nhào tới Kỳ Thịnh, chuẩn bị đưa tay nhéo anh thì anh dễ dàng tránh được: “Hạ Chí, cảm ơn em...một năm qua anh không dám xuất hiện trước mặt em, cũng không dám cho em biết sự thật. Bởi vì anh cảm thấy anh quá ti tiện, mặc kệ là vì nguyên nhân gì thì anh cũng đã bỏ rơi em, làm em đau lòng. Anh không có cách nào làm như không có chuyện gì, một lần nữa quay về bên cạnh em, anh thật sự sợ em sẽ không tha thứ cho anh, nhưng...em vẫn không trách anh, cảm ơn em”.

Thẩm Hạ Chí hít hít chớp mũi, bĩu môi cố ý không thèm nhìn anh, Kỳ Thịnh lại nói: “Năm năm trước anh đã muốn nói cho em biết, anh không muốn nghe em cảm ơn càng không muốn nghe những lời khác”.

“Hạ Chí, anh yêu em”.

Nước mắt tí tách rơi, chỉ với ba chữ lại như câu thần chú trói chặt lấy cô.

Cô sẽ không ngốc đến nỗi đi hỏi: rốt cuộc thì anh đã yêu em từ bao giờ.

Bởi vì cô đã có đáp án.

Thẩm Hạ Chí chưa từng nghĩ tới, sẽ một lần nữa trở về khu dân cư yên bình.

Từ năm năm trước cô đã không dám hy vọng xa vời là mình sẽ trở lại nơi Thế Ngoại Đào Nguyên này. Cô chỉ dám len lén nhớ nhung đến anh ở trong lòng, ước mong được gặp anh một lần là tốt rồi...mà bây giờ, tất cả hy vọng xa vời đều trở thành sự thật, khiến cô có chút hoảng hốt.

“Bà xã đang nghĩ gì vậy?” Kỳ Thịnh một tay ôm con gái, một tay ôm vợ đi về khu trung tâm.

Tiếng nói quen thuộc làm lòng cô ấm áp. Bon họ dùng tốc độ nhanh nhất kết hôn lại, cho nên người đàn ông trước mặt này là của cô, cô tựa sát vào người anh “không có gì, chỉ là suy nghĩ vẩn vơ thôi.”

“Đừng suy nghĩ nhiều, anh bảo đảm, sau này sẽ không có bất cứ chuyện gì có thể tách rời chúng ta.”

“Em biết”. Thẩm Hạ Chí cười, nghiêm túc nhìn anh: “nếu như anh có muốn vậy thì em cũng sẽ không đồng ý”.

“Sẽ không đồng ý, vậy chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ”.

Lúc này, Duyệt Duyệt cắn ngón tay út mập mạp nói lại lời hai người.

Kỳ Thịnh cùng Thẩm Hạ Chí nhìn con gái, khi khi bật cười, Thẩm Hạ Chí sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, sau đó hỏi Kỳ Thịnh: “Sao ở đây lại yên tĩnh như vậy? Tiểu Tích, Phúc Ngôn mọi người đâu rồi?”

Hình như thời gian gần đây cô không gặp bọn họ

Thẩm Hạ Chí cũng không có cảm giác chờ mong, vì mấy người này cứ hai lần ba bữa là lại tới tiệm cô ăn uống miễn phí. Chỉ là một năm gần đây thì ít đi, có lẽ bọn họ biết Kỳ Thịnh đã trở về, cho nên muốn giành thời gian cho hai người.

“Gần đây bọn họ có chuyện phải làm, thường thường sẽ không ở đây”.

“Kỳ Thịnh, rốt cuộc bọn họ là ai? Khu dân cư yên bình tốt cuộc là nơi như thế nào?” Trước kia cô quá quan tâm Kỳ Thịnh nên có gì không hiểu cũng không dám hỏi. Bây giờ cô không sợ gì hết, cô muốn cùng anh gánh chịu mọi thứ.

“Cái vấn đề này, em nên hỏi Tiểu Tích, anh muốn cô ấy nguyện ý nói cho em biết.” Kỳ Thịnh vừa ôm Thẩm Hạ Chí vừa đi vào nhà: “Anh chỉ có thể nói cho em biết, cái tổ chức kia bị tiêu diệt, Tiểu Tích đóng góp công sức không nhỏ. Nếu không, anh cũng không biết mình có thể quay về tìm em không.”

Thẩm Hạ Chí ngẩng đầu nhìn Kỳ Thịnh, không nói gì, nhưng trong lòng đã rất cảm kích Tiểu Tích: “Kỳ Thịnh, đồng ý em, sau này không được gạt em.”

“Anh đồng ý với em.”

Hai người quay đầu lại, đi vào nhà, Thẩm Hạ Chí nhìn căn phòng không có gì thay đổi thì bật khóc: “Về sau, coi như cả đời phải sống ở đây thì em cũng nguyện ý.”

Chỉ cần có anh bên cạnh.

“Đứa ngốc.”

“Em muốn ly hôn với anh, hừ!”

Kỳ Thịnh nhìn Thẩm Hạ Chí tức giận thở phì phò tựa đầu vào gối thì bất đắc dĩ. Mới sáng tinh mơ đã bộc lộ tính trẻ con, có phải là muốn kiểm tra khả năng chịu đựng của anh không.

Phụ nữ đúng là hay ghi thù, là ai nói không bao giờ giận anh, là ai nói nhớ anh nhưng bây giờ cứ ba ngày hai bữa là cố ý nói muốn ly hôn để trả thù anh.

“Sao vậy?”

Kỳ Thịnh vuốt ve lưng cô, cái tay không an phận, bắt đầu vòng qua trước ngực, cầm lấy cái tròn tròn mịn màng vuốt ve.

Thẩm Hạ Chí khẽ rên một tiếng, tức giận đẩy tay anh ra. Cô lật người lại đối mặt anh, lên án: “Đừng hòng đánh lạc hướng em, cách này không dùng được đâu?”

Vậy sao?

Kỳ Thịnh nhú mày, cúi đầu ngậm lấy nụ hoa hồng, lưỡi dài vòng quanh nó, tay cũng không an phận cầm lấy bên kia vuốt ve.

“Ừm...” Thẩm Hạ Chí than nhẹ, ranh giới cuối cùng bị công phá, cô không cách nào kháng cự được nên nâng ngực cao lên hi vọng lấy được nhiều hơn, nhưng miệng vẫn oán trách như cũ: “Anh không yêu em, anh chỉ thích Duyệt Duyệt thôi, anh làm đồ ăn ngon cho con bé ăn, đêm nào cũng kể chuyện cho nó nghe, dỗ cho nó ngủ, hu hu...”

Kỳ Thịnh buồn cười ngẩng đầu, bắt đầu gõ đầu của cô: “làm ơn đi, em bao nhiêu tuổi rồi, còn ghen tị với con gái, ý em là muốn con bé đói chết, cho dù con bé không ngủ được anh cũng không cần để ý phải không?”

Em không có ý đó.” Thẩm Hạ Chí nghiêng người đặt Kỳ Thịnh ở dưới, bá đạo như tiểu nữ vương bĩu môi: “Em chỉ nói là anh ít dành thời gian cho em, anh thiên vị quá.”

Vừa nói xong, bàn tay nhỏ bé lặng lẽ trượt....

Sau đó đang lúc hai người sắp lên đỉnh thì cửa phòng bị mở ra, một giọng nói vô tội vang lên: :“Mẹ ba, hai người đang làm gì vậy?”

Hai người đứng hình, bọn họ cười khở, hết sức nhụt chí, sao bọn họ lại quên khóa cửa chứ!

Cũng may là có cái mền che được bộ phận quan trọng nên không bị Duyệt Duyệt phát hiện, nhưng mà Kỳ Thịnh lại cực kì khở sở, anh dịu dàng nói: Duyệt Duyệt, con tỉnh rồi à, con... con ra ngoài trước chờ ba mẹ có được không?”

Duyệt Duyệt cắn ngón tay út mập mạp vâng lời nhưng vẫn tò mò ngoẹo cái đầu nhỏ, ánh mắt nghi hoặc: “Mẹ và ba đang chơi gì vậy? Tại sao ba lại nằm trên người mẹ?”

Hu hu hu... Thẩm Hạ Chí muốn khóc quá,... ai nói sinh con gái tốt, sao lại tò mò như vậy chứ?

Thẩm Hạ Chí uất ức nhìn Kỳ Thịnh, len lén đâm ngực anh: “mau kêu con gái ra ngoài.” Duyệt Duyệt à, ừ, mẹ bị đau nên ba đang giúp mẹ xoa bóp, đúng, xoa bóp...”

“Xoa bóp?” Kỳ Hỷ đi đến bên cạnh giường, càng thêm tò mò nói: “Xoa bóp là làm cái gì?”

Thẩm Hạ Chí bị dọa sợ, cái khở lớ cái khôn hét to: “Đúng rồi, Duyệt Duyệt! Duyệt Duyệt... Anh Trác hẹn con sáng nay đi ăn sáng, đúng rồi, con quên rồi sao? Anh Trác đợi chờ con”

Quả nhiên, hai chữ anh Trác có sức hấp dẫn mấy trăm lần so với xoa bóp, Kỳ Hỷ mở đôi mắt to, hồn nhiên mừng rỡ: “Vậy sao? Dạ, Duyệt Duyệt đi chơi với anh Trác đây.”

Kỳ Hỷ nói xong xoay người chạy ra ngoài.

Kỳ Thịnh và Thẩm Hạ Chí đồng thời thở phào nhẹ nhõm, hai người nhìn nhau đột nhiên cười to.

“Tiểu sắc quỷ, em thật xấu, dám lừa con gái.”

“Nếu không thì phải làm sao?” Gương mặt nhỏ nhắn của Thẩm Hạ Chí xụ xuống, cả nơi này, người có sức ảnh hưởng nhất với Duyệt Duyệt là tiểu Trác.

“Vậy làm sao bây giờ?” Kỳ Thịnh nhíu mày nhìn Thẩm Hạ Chí

Còn có thể làm sao?

Thẩm Hạ Chí lật người, một lần nữa áp đảo Kỳ Thịnh, dùng hành động nói rõ kế tiếp nên làm cái gì, chương ngại đã bị loại bỏ, nên giải quyết nhu cầu của bọn họ là chuyện quan trọng nhất.

Gần đây, khu dân cư rất náo nhiệt.

Trừ Kỳ Thịnh và Thẩm Hạ Chí quay về thì cũng có không ít người người quay về đây nghỉ phép. Có người cô đã từng gặp mặt, nhưng cũng có người cô chưa từng thấy bao giờ.

Ví dụ như vị tổng giám đốc Vô Song xinđẹp hay nữ bác sĩ lạnh lùng, lại thí dụ như mỹ nam xinh đẹp yêu nghiệt này....

Hơn nữa hình như lúc cô không có ở đây đã bỏ lỡ không ít kịch hay.

Thật ra cô không có nhiều chuyện nha, cô chỉ là tò mò, tò mò thôi chứ không hề nhiều chuyện.

“Bà xã, mặt ủ mày ê, đag suy nghĩ gì vậy?”

Đột nhiên Kỳ Thịnh xuất hiện bên cạnh Thẩm Hạ Chí làm cô giật cả mình: “Ông xã?”

Kỳ Thịnh lau mồ hôi cho cô: “Mệt rồi sao?”

“Không có.”

Thẩm Hạ Chí cười cười, sau đó cố làm ra vẻ phiến não nói:

“Em đang suy nghĩ, mỗi ngày Duyệt Duyệt đều chơi chung với tiểu Trác, có thể bị nó ảnh hưởng xấu hay không?”

Kỳ Thịnh biết rõ cô đang nó đùa nhưng cũng phối hợp nói: “Anh nghĩ cũng có thể đó, hay là chúng ta mời nhà họ Trác qua đây nói chuyện, nếu Duyệt Duyệt bị làm sao thì tên nhóc kia phải chịu trách nhiệm, sau đó nói hàng mua rồi miễn trả lại.”

“Nói vậy.”

Thẩm Hạ Chí bật cười, đánh vào vai Kỳ Thịnh: “Đúng rồi, sáng nay anh đi đâu vậy?”

“Đến phòng thí nghiệm giúp một tay.” Kỳ Thịnh trả lời: “Cũng không thể để bà xã cực khổ được, anh là người không có việc làm mà.”

Làm trò, tiền của anh dù cả đời này không làm việc, đời sau không làm việc, đời sau hay đời sau nữa không làm việc cũng dùng không hết. Huống chi tiền của anh để lại cho cô, cô cũng không dùng tới. Chỉ là, cô hiểu suy nghĩ của anh, bọn họ không muốn sống cuộc sống không lao động, tiền bạc không là vấn đề, cuộc sống bình thường mới là quan trọng nhất.

Về phần khu dân cư yên bình là nơi như thế nào. Hi, không quan trọng, không cần biết thân phận mọi người ở đây àl gì, với cô, mọi người đều bình thường.

“Anh cũng mệt rồi.” Hạ Chí hôn lên môi anh.

Mặt trời ngã về phía Tây, ánh chiều tà chiếu lên vai bọn họ, thật yên bình.

“Bà xã.”

“Vâng”

“Em là những ngày hạ tuyết nhất trong cuộc đời anh/”

Từ ngày gặp cô, toàn bộ phần u ám trong cuộc đời anh đã bị xóa tan

Cô mỉm cười gọi: “Ông xã”

“Ừ...”

Muốn nghe cô nói sao? Cô không nói, hi hi.

“Không có gì...”

Việc làm ý nghĩa nhất trong cuộc đời em chính là gặp anh và yêu anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-tan-hon>